

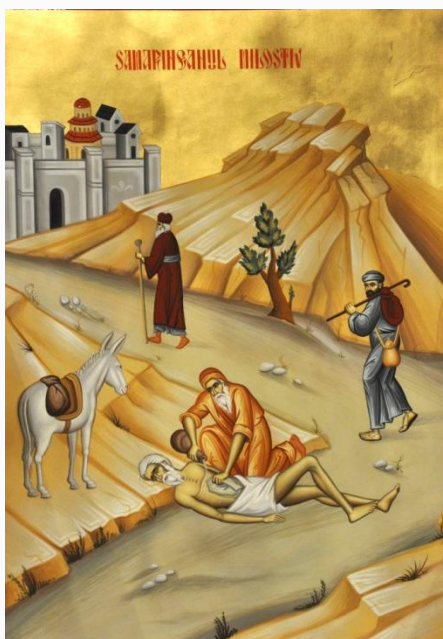
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Praedicationes
(vol. 6)

Teologie pentru azi
București
2013

Predică despre *milostivire* [12 noiembrie 2012]

Iubiții mei¹,

ce înseamnă să fii *milostiv*?

Să dai 10 lei la un cerșetor? Să îi aduci o supă? Să îi dai o haină de-a ta, mai veche? Să dai o carte cuiva? Să îl duci la spital? Să îl scoți din neștiință? Să îl ajuți pe cineva la greu?

Milostivirea e o *stare tranzitorie*...care apare doar *atunci*, la *întâlnirea* cu suferința, cu boala, cu moartea, cu disperarea...sau e o *stare interioară fundamentală* a vieții ortodoxe?

Dacă *trece*...așa...ca norul...înseamnă că milostivirea nu e „durabilă”.

Dacă *nu trece*...dacă *nu e pasageră*...înseamnă că milostivirea e *constitutivă* vieții interioare ortodoxe...și că ea vine *din credință*. Din credința în Dumnezeuul nostru treimic.

¹ Predică scrisă în ziua de 12 noiembrie 2012.

Ieri, în parabola evanghelică a Samariteanului milostiv [Lc. 10, 25-37], s-au *despărțit apele între conjunctural și permanent...*

Preotul și levitul au trecut...*pe lângă...* pentru că nu aveau camera de luat vederi *pusă* pe ei...

„Nu ne-a văzut *nimeni*”, și-au zis ei, de unde...deducția *illogică*: „înseamnă că nici Dumnezeu nu ne-a văzut”...

Însă Dumnezeu *ne-a văzut pe toți...* de fiecare dată când noi am călcat *regulile de circulație* ale credinței.

Pentru că, în Biserică, nu e de ajuns numai *să nu o calci la blană...* să nu *accidentezi* pe cineva...și să îți *plătești* taxele la mașină...ci și să *transporti* bucurie cu mașina ta.

Să faci *bucurii* cu faptul că ai mașină...

Să folosești mașina *în slujba* lui Dumnezeu și a aproapelui.

Pentru că nu *legalitatea* ne arată că suntem *credincioși*...ci ceea ce *trece cu mult...* peste ceea ce suntem *datori* să facem.

Și aici apare...*milostivirea!*...

Pentru că porunca e: să Îl iubești pe Dumnezeu *la modul integral*, la modul *absolut* iar pe aproapele să îl iubești...după cum îți iubești/dorești tu *propria-ți mântuire*.

Așa că, milostivirea...înseamnă *ceva mai mult* decât porunca: „ca pe tine însuți”...

Ca pe mine însumi înseamnă: să nu îl *deranjez* pe altul, să nu îl *scot* pe altul din calea mântuirii...după cum nici eu nu vreau să fiu scos de altul din ea...

Însă ce înseamnă să fac *mai mult* decât mi s-a poruncit...pentru ca să fiu numit *milostiv*?

Asta întrece, după cum observați, milostenia *de conjunctură*...și ne cere, de fapt, să fim *munți de sacrificiu*, de atenție, de deschidere față de aproapele.

Pentru că asta înseamnă să fii *milostiv*: să faci *mai mult* pentru cineva decât *se așteaptă* și decât își poate *închipui* că ești *în stare*.

Și îl avem azi pe Sfântul Ioan cel milostiv, Patriarhul Alexandriei², ca să înțelegem că *milostivire* nu înseamnă trei borcane cu ciorbă și un fular...ci o viață *dăruită* slujirii sufletelor și a trupurilor confraților noștri.

Însă cum e Dumnezeu față de noi...El, *Preamilostivul*?

Și „ce ne face” de e *Preamilostiv*?

A doua întrebare, de acum...și-o pun cei care înțeleg milostivirea lui Dumnezeu...numai în relație cu ei.

Doar cu ei...

Adică...el i-a cerut lui Dumnezeu *nevastă bună*...și Dumnezeu „nu i-a dat”. Cum e Dumnezeu „băiat bun” cu Costică...dacă i-a dat „nevastă arz-o-focul”?

Sau: *toată lumea* câștigă la loto, dar Marinel al meu n-a câștigat *niciun chior* toată viața...deși joacă de 25 de ani. E Dumnezeu „preamilostiv” cu noi, dacă nu ne dă *niciun franc* și nouă?!

Sau, la înmormântare, de atâta „foc”...o auzi pe mamă sau pe tată...drăcuindu-L pe Dumnezeu că „le-a luat copilul”. Însă nu tot El vi *l-a dat*?

Dacă, în concluzie, privim lumea rezumând-o la persoana noastră...Dumnezeu nu numai că nu apare ca „milostiv”, dar, dacă inima noastră e rea și mârșavă, poate să pară că Dumnezeu e chiar „nesimțit” cu noi, că „nu îi pasă” de noi...

Însă *milostivirea* lui Dumnezeu se vede din aceea că El ne-a creat, ne-a ridicat din păcate, ne călăuzește pe toți la mântuire, ne poartă de grijă pe fiecare clipă...

Ce am fi putut fi noi...dacă *n-am fi existat*?

Cum L-am mai fi *tras la rost* pe Dumnezeu...dacă nu am fi fost *aduși* de El într-o existență?

² A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsnov/11-12-sf_ioan_cel_milostiv.html.

Locvacitatea noastră *fără prea multă minte* ne face *să vorbim aiurea...*

Însă *ca să vorbești aiurea...* trebuie ca să primești *existența* de la El.

Acum, când avem *vreo boală...* sau copilul nostru are *vreo malformație...* iar nu ne *convine...*

Însă diferența dintre *neființă...* și existența cu sănătate *parțială* e incomensurabilă.

Și o vedem, după cum am spus mai sus, atunci când *ne pleacă* cel iubit de noi: moartea lui *o taxăm* ca pe ceva *incomensurabil de departe* de viața terestră.

Însă viața *în trup* nu e *despărțită* de viața ca *suflet despărțit de trup*.

Pentru că Biserica lui Dumnezeu e *legătura continuă* dintre *viața de aici* și *cea din veșnicie*, prin slava Prea Sfintei Treimi, pentru că Dumnezeu *unește* și *ține la un loc* istoria cu veșnicia prin puterea slavei Sale celei necreate.

Cum am mai face noi Sfânta Liturghie și ne-am mai ruga *pentru cei adormiți...* sau cum am mai *sluji* noi cu Dumnezeu, cu Sfinții și Îngerii Lui...dacă între *aici* și *dincolo...* ar fi o *prăpastie infinită*?

Însă viața Bisericii e *plină* de viața Împărăției lui Dumnezeu, fără ca istoria să fie veșnicie și veșnicia istorie.

Iar dacă știm că firile, în persoana lui Hristos Dumnezeu, sunt *unite ipostatic/ personal*, adică în cadrul *unicei persoane divino-umane* a lui Hristos...înțelegem de ce noi *nu confundăm* istoria cu veșnicia și nici nu *le separăm* pe cele două, pentru că ele sunt *împreună* prin slava lui Dumnezeu.

Și dacă Dumnezeu e *preamilostiv...* numai de la El și prin slava Lui putem învăța *milostivirea...*

Și omul de la țară...când întâlnește un om *cu adevărat milostiv...* îl numește „pâinea lui Dumnezeu”...

Pentru că cel care e *pâinea lui Dumnezeu*, care hrănește/ vindecă/ ascultă/ se îngrijește de

toți...după puterea lui umană...care *se uită pe sine* pentru ceilalți...e cel care nu caută să fie văzut...ci să *îmbrățișeze* cu toată ființa lui pe alții.

Și pentru că sunt *rari*...datorită flegmatismului/ a indiferenței năucitoare cu care ne trăim credința...oamenii lui Dumnezeu par „ceva de basm”.

Însă ei sunt ceva din *realitatea soteriologică a legăturii reale* cu Dumnezeu.

Adică sunt oamenii care *se mântuie*...și care *mântuie* prin prezența și lucrarea lor neobosită...

Dar Dumnezeu, Cel care „ne stresează” patimile...l-a pus pe *samaritean* în prim plan!

Adică pe ăla care *nu ne place nouă*...dar care e *singurul care ne ajută*...

A venit samariteanul și a făcut lucrurile *normale* ale credinței: l-a luat cu mașina pe om și l-a dus la spital. I-a plătit spitalizarea. L-a scos din spital și l-a întors la casa lui teafăr. Adică a făcut lucruri *cutremurător de concrete*...dar *abisal de duhovnicești*.

Bineînțeles...Dumnezeu nu ne trimite *pe toți* la zidit case pentru săraci, la schimbat pansamente, la convertit musulmani sau la descoperiri științifice împotriva *bolilor cataclismice* ale secolului nostru.

Ci Dumnezeu ne ilustrează *ce nu e omenește* să facem...

Și nu e omenește *să ne prefacem* că nu vedem sărăcia, prostia, îmbolnăvirea, secătuirea de viață a oamenilor.

Nu e omenește *să ne prefacem* că...nu mai e *nimic de făcut*...

O, e *imens* de făcut!

Avem lucruri *enorme* de făcut...în toate domeniile.

Însă fiecare trebuie să își facă *treaba* lui...fără ca prin asta...*să excludă* treaba altora.

Când *excluzi* treaba altora...sau te gândești ca *doar tu* să ajungi la capăt...și *să îți primești*

salariul...nu ești deloc *samariteanul/ străinul milostiv*.

Însă El, Samariteanul milostiv, Străinul din viața lumii, Cel pe care *nu Îl iubim* pentru că *nu Îl cunoaștem*...Se pune *în pielea* persoanei excluse, minimalizate, defavorizate...pentru ca să ne arate că și ea e...*treaba noastră!*

Pentru că milostivirea *milostivire* constă în aceea că *totul e treaba noastră*.

Toată suferința, neîmplinirea, nefericirea, durerea...e *treaba noastră*, a fiecăruia dintre noi!

Căci care altul e *conținutul* rugăciunii noastre...decât *ce arde* la inimă umanitatea?

Noi pentru cine *ne rugăm*...dacă *nu ne asumăm* întreaga existență?

Pentru că Dumnezeu asta face: *Își asumă* pe fiecare în parte, bun sau rău!

Tocmai de aceea suntem *unii lângă alții*, grâul și neghina...pentru că toți suntem *beneficiarii*, mulțumitori sau nerecunoscători, ai milostivirii dumnezeiești.

Și atunci...de ce nu avem mila ca *ceva firesc*, de la sine înțeles, fără de care *nu se poate concepe* viața...și e *nevoie* de predici peste predici...pentru ca să dăm 5 lei la zidirea Bisericii și 1, 5 la un cerșetor?

De unde atâta *lipsă* de candoare, de compătimire, de frumusețe...motiv pentru care nu știm să zicem *nimic* unui om...sau să facem *ceva bun* pentru el?

Ceva *bun*...și nu ceva *nesimțit!*...

Ceva care să rămână ca o *amintire frumoasă*, înduioșătoare, marcantă...

Așa că...suntem *milostivi* sau *nemilostivi*?

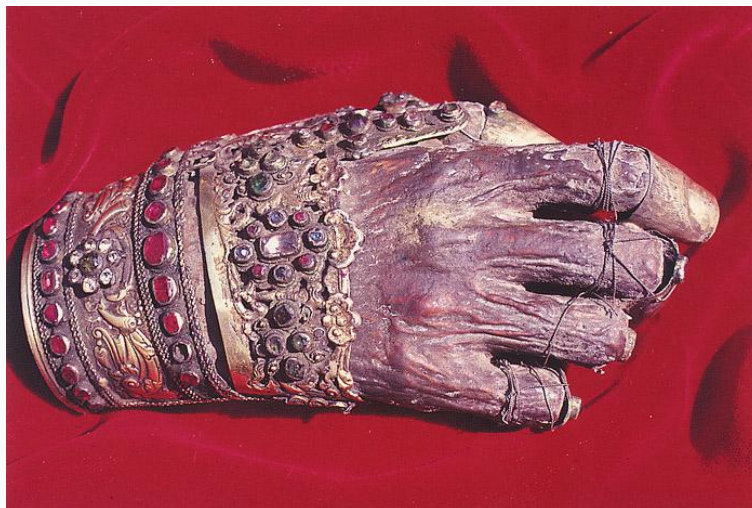
Suntem milostivi *ca Dumnezeu*...adică *plini* de slava Lui, care ne îndeamnă la *milă*...și ne învață, punctual, *cum să îl ajutăm* pe cineva...sau facem „milostenii” după ambiții, după mofturi, după orgoliul propriu?

E milostivirea *ceva din caracterul* persoanei noastre...sau e *ceva insular*, din când în

când, în funcție de cum *ne sculăm* cu capul de pe pernă?

Eu fac parte dintre cei *nemilostivi*...dar sper ca dumneavoastră să fiți *de partea bună* a lucrurilor. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului
Patriarh Ioan Gură de Aur [13 noiembrie
2012]

Iubiții mei³,

de 7 ani de zile locuiesc...împreună cu
Sfântul Ioan Gură de Aur⁴ [347-407 d. Hr.⁵],
Patriarhul Constantinopolului și Învățătorul
întregii lumi!

Din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, de la
un episcop printr-un preot, am primit *un fragment*
din oasele ca ceara, galbene, frumoase, cuvioase,
dumnezeiești...ale Sfântului Ioan, Patriarhul
Bisericii.

Și Preafericirea sa, Părintele nostru Ioan...e
Patriarhul casei noastre!

Și sunt *copleșitoare* bucuriile pe care
Dumnezeiescul Ioan, cel cu *multe tomuri*
teologice scrise...le-a lucrat și le lucrează în viața
noastră...și în lucrarea noastră preotească,
teologică și culturală.

Numai că noi *l-am cunoscut* pe Sfântul Ioan
mai întâi din cărțile sale.

³ Predică scrisă în ziua de 13 noiembrie 2012.

⁴ A se vedea: <http://www.ioanguradeaur.ro/>.

⁵ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Gur%C4%83_de_Aur.

Și toată lumea trebuie să *înceapă* cu cărțile, cu tratatele sale teologice și cu nesfârșitele sale predici...în care combina *erudiția* cu *exegeza pe Scriptură*, *experiența mistică* și *iluminarea dumnezeiască* cu explicații *istorico-simbolice*, și cu o apropiere *cuvioasă*, *sfințoasă*, *bucuroasă* de litera Scripturii și de miezul experienței umane.

Pentru că *teologia lui* explică...cum de are *Sfinte Moaște* pentru noi.

Fiindcă de acolo, de la curățirea de patimi și de la umplerea de har, printr-o cunoaștere teologică asiduă...vine transfigurarea sufletului și a trupului.

Adică nu ne putem *culca* pe *urechea* necitirii și a non-ascezei...și să ne credem ortodocși.

Pentru că astăzi *lăsăm sec*, nu mai mâncăm carne, ouă, lapte, brânză, pește, nu ne mai dedăm la plăceri și petreceri...iar de mâine *începe* Postul Nașterii Domnului...adică *asceza*.

Dar o asceză plină de *slujbe* și de *citiri teologice*.

De muncă de *cercetare teologică*...

Căci de unde am ști *cum arată* opera Sfântului Ioan...dacă nu s-ar fi ostenit mulți teologi ca să o traducă *din greacă*?

Și cum am ști multe *date istorice* despre el și despre Sfinți...dacă *nu studiem* istoria și teologia Bisericii de două mii de ani?

Însă Sfinții sunt păstrați *în memoria* Bisericii prin eforturile la multe mii de oameni.

Tocmai pentru că mulți *s-au ostenit* să le păstreze și să le comenteze pentru noi...de aceea avem la dispoziție foarte multe *elemente de aprofundare* ale vieții și operei Sfântului Ioan.

Însă Sfântul Ioan a adormit pe 14 septembrie 407, la Comana, în Pont...și ziua lui de pomenire s-a mutat acum...pentru ca să nu fie *umbrită* de praznicul Înălțării Sfintei Cruci.

Dar fiind *la lăsarea secului* e pusă *strategie* aici.

Pentru că Sfântul Ioan e predicatorul pocăinței și al drepte credințe.

Numai dacă *îți plângi* păcatele și *te vezi* pe tine...te faci vrednic de *a vedea/ a simți* adâncul dogmelor dumnezeiești, adâncul teologiei mistice.

Secundus, tatăl său, moare la scurt timp după nașterea sa, care a avut loc la 13 noiembrie 347⁶. De aceea e pomenit de ziua *nașterii* și nu *a adormirii sale*, cum găsim, cel mai adesea, la Sfinți.

Mama sa, Sfânta Antusa/ Antuza, l-a crescut singură...

Sfântul Ioan s-a botezat la vârsta de 23 de ani, adică în anul 470.

Devine *citeț bisericesc*.

Învăță filosofie și teologie cu mari oameni ai timpului său.

În jurul anului 375 devine *pustnic*...și în viața sa sihăstrească se îmbolnăvește...având probleme cu stomacul toată viața...

În 381 e hirotonit *diacon*, adică la 34 de ani, iar în 386, la vârsta de 39 de ani, devine *preot*.

Și 12 ani predică în continuu...

În 397, în toamnă, a fost *ales* să fie hirotonit episcop, la vârsta de 50 de ani, și în 398 e hirotonit Patriarh de Constantinopol, pentru că în Dipticul Patriarhilor de Constantinopol⁷ Sfântul Ioan e al 37-lea Patriarh și timpul păstoririi sale e 398-404⁸.

Cât a fost Patriarh? Doar 6 ani...

Nu pentru că nu era „bun” de Patriarh...ci pentru că era „foarte bun”, „nesperat de bun” pentru secolul său.

Însă el este *uluitor de bun* pentru toate secolele...

⁶ Idem: <http://www.ziarullumina.ro/articole;2135;1;76942;0;Aurul-cel-curat-al-cuvintelor-dumnezeiesti.html>.

⁷ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_Patriarhilor_Ecumenici_ai_Constan_tinopolului.

⁸ Ibidem.

Dar nu pentru că a fost *Patriarh de Constantinopol* (că hirotonia *goală*, fără *operă*...nu te lasă în istorie ca pe o *somită* a lui Dumnezeu) ci pentru că *nu s-a uitat la sine*...ci la cei pe care îi *învăța*.

Și i-a învățat cu tomuri atât de multe⁹...de nu avem *nici până azi*, în limba română...*integrala* operelor hrisostomice.

Pentru că *multul*...cere *atenție multă*.

Iar cum noi nu prea dăm *atenție*, *bani* și *osteneală* pentru Sfinți...tocmai de aceea și Sfinții lui Dumnezeu, cei foarte mulți, cu *opere mari* și *grele*...*stau și așteaptă*.

Așteaptă creștini *mai puțin orgolioși*...dar care *muncesc toată ziua*...teologi *mai cuvioși*, care știu să *respecte* subtilitățile și profunzimile operei și ale vieții unui Sfânt, traducători *dumnezeiești* pentru astfel de *Dumnezeiești*.

Însă, dacă căutați în bibliotecile și librăriile noastre¹⁰ și *nu cunoașteți* limbi străine...aveți, din belșug, traduceri din *Opera magnifică* a Sfântului Ioan Gură de Aur...dar și studii și lucrări teologice științifice despre viața și opera Preafericirii sale.

Trebuie numai să vreți să citiți *cărți mari* și *grele*, pline de teologie și de sfințenie...și nu *broșuri* și *broșurele*!

Da, vă cumpărați *un Acatist*...o carte de rugăciuni *mai mică*...

Dar să nu căutați vieți și opere de Sfinți *doar de 10 pagini*...

Pentru că numai *din mult* putem face *puțin* și nu și invers.

Dacă știi doar *3 lucruri* despre credință...nu poți să scoți din ele *un tratat teologic*.

Pentru că tratatul se face pe baza la *zeci* și *sute de cărți* și nu la *3 pagini*...

⁹ A se vedea: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0345-0407-_Iohannes_Chrysostomus,_Sanctus.html.

¹⁰ Idem: <http://www.ioanguradeaur.ro/carti/>.

Ce ne *învață* Sfântul Ioan? Să scriem *multe* cărți teologice, să predicăm mult, să ne pocăim mult, să Îl iubim mult pe Dumnezeu și pe oameni!

Niciodată *puțin*... niciodată lucruri făcute *de ochii lumii*... niciodată lucruri făcute pentru *azi* și *mâine*... ci dacă *scrieți ceva*, dacă *predicați ceva*... predicați *pentru toată lumea*, ortodoxă și neortodoxă și pentru orice secol... și nu doar pentru parohia și mănăstirea dumneavoastră.

Învățați să gândiți *catolic*, adică *universalist*!

Învățați să vă *pese* de ortodocșii și de oamenii din orice țară, din orice secol, de orice limbă... și nu doar de cei din București, Iași sau Târgoviște.

Pentru că Sfântul Ioan Gură de Aur a trăit *în lumea lui*... dar nu și-a *mărginit* lucrarea teologică la lumea lui.

El a văzut *departe*... până la noi... și până la *plinirea vremii* pentru *a doua Sa venire întru slavă*...

Și asta înseamnă să *faci teologie ortodoxă*: să faci ceva *peren*, ceva *durabil*, ceva *abisal*, folositor și dinamizator pentru orice secol, pentru orice ortodox, pentru orice om!

România e *bogată* în Sfintele Moaște ale Sfântului Ioan.

În Paraclisul¹¹ *Catedralei mântuirii neamului*... în Biserica Sfânta Ecaterina din București, paraclisul Facultății de Teologie Ortodoxă *Patriarhul Justinian Marina*... în Mănăstirea Darvari din București... în Mănăstirea Secu din județul Neamț... la Craiova, la catedrala mitropolitană... și în alte părți ale României... Sfântul Ioan e *prezent* prin Sfintele sale Moaște.

Și când îți dai sufletul, îți dai trupul, îți dai timpul, îți dai opera, îți dai viața

¹¹ Idem: http://www.basilica.ro/stiri/hramul-paraclisului-catedralei-mantuirii-neamului_870.html.

Bisericii...înseamnă că te-ai dat *integral* lui Dumnezeu și oamenilor.

Fie ca și noi *să ne dăm/ să ne dăruim* lui Dumnezeu cu totul!

Pentru că numai astfel devenim *jertfe duhovnicești* și *lumini indicatoare* pentru cei care vor *să vadă* Biserica, viața Bisericii, *tăria lucrării* ei în oameni. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului
Arhiepiscop Grigorie Palama al
Tesalonicului [14 noiembrie 2012]

Iubiții mei¹²,

pe 30 aprilie 2009¹³ mă închinam, la Catedrala patriarhală din București, Sfintelor Moaște ale Sfântului Arhiepiscop astăzi pomenit, Sfântul Grigorie Palama...

Adică mă întâlneam și cu *trupul său cel îndumnezeit*...după ce îi cunoscusem imensa *luminare dumnezeiască* din scrierile sale.

Iar recent, Părintele Arhidiacon și Profesor Ioan I. Ică jr. a tradus și editat *Viața* Sfântului

¹² Predică scrisă în ziua de 14 noiembrie 2012.

¹³ A se vedea: <http://www.teologiepentruazi.ro/2009/04/30/la-sfantul-grigorie-palama-30-aprilie-2009/>.

Grigorie¹⁴, scrisă de Sfântul Patriarh Filotei al Constantinopolului, pe care am dezbătut-o în 8 articole la nivel online (partea 1¹⁵, 2¹⁶, 3¹⁷, 4¹⁸, 5¹⁹, 6²⁰, 7²¹, 8²²).

Pe când ieri a apărut *Viața și Acatistul*²³ (probabil *Viața* într-o formă scurtă, concentrată) a Sfântului Grigorie...

Însă în traducerea Părintelui Profesor Constantin Coman, în timpul studenției...am cunoscut un *Acatist* al Sfântului Grigorie Palama, o creație a Monahului Gherasim Micraghiannanitul, pe care l-am făcut și aseară...

Pentru că Sfântul Grigorie Palama reprezintă o piatră fundamentală în teologia și viața mea...de la Înalt Preasfinția sa învățând lucruri de mare finețe teologică și experiențială.

De aceea, în 2008, în proiectul TPA: *Despre rugăciune și vedere dumnezeiască*²⁴, format din 16 file audio, am comentat traduceri de tinerete ale Fericitului Dumitru Stăniloae din opera Sfântului Grigorie Palama.

Cu Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu²⁵, Părintele nostru duhovnicesc, am discutat adesea

¹⁴ Idem:

http://edituradeisis.ro/opencart/index.php?route=product/product&key word=Grigorie%20Palama&product_id=178.

¹⁵ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/25/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-1/>.

¹⁶ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/26/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-2/>.

¹⁷ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/27/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-3/>.

¹⁸ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/28/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-4/>.

¹⁹ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/04/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-5/>.

²⁰ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/20/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-6/>.

²¹ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/27/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-7/>.

²² Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/03/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama-8/>.

²³ Idem: http://www.basilica.ro/stiri/via%C8%9Bafantului-ierarh-grigorie-palama_905.html.

²⁴ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-grigorie-palama-despre-rugaciune-%C8%99i-vedere-dumnezeiasca-2008/>.

²⁵ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/>.

probleme teologice și experiențiale dezbătute de Sfântul Grigorie...cu precădere despre *modurile dumnezeiești* în care e *văzută* lumina dumnezeiască și e *simțit*, continuu, harul dumnezeiesc.

Și cum că *har, energie, lumină* sunt cuvinte *sinonime*...pentru că reprezintă aceeași *viață necreată* a lui Dumnezeu, de care se împărtășesc, în mod dumnezeiesc și pe măsura lor duhovnicească, cei care se curățesc de patimi.

Iar zilele acestea scriu la un studiu pe teologia palamită, prima sa parte editând-o deja online²⁶...

Pentru că Sfântul Grigorie e *în inima* familiei noastre ca *Învățător al nostru*.

Și *Învățătorii* sunt cei la care *revii continuu* și cu care *te întreții* în rugăciune și convorbire, în adăstare pe textele lor...pentru că de aici vine și *luminarea noastră*.

Luminare pe care el a strigat-o și pe care a primit-o de la Dumnezeuul treimic.

Pentru că *întuneric mental*, pentru el și pentru noi...înseamnă *o minte neluminată* de vederea luminii necreate.

Însă când, după curățirea ta de patimi și după înfocarea ta de dragostea de Dumnezeu, ești ridicat *mai presus de fire*, la vederi mistice și îndumnezeitoare, atunci mintea ta *se luminează/iluminează*...și aceasta este *iluminarea* cea adevărată: cea care *te sfințește*!

De aceea, *Părinte duhovnicesc* cu adevărat ești făcut *de Dumnezeu*, prin descoperirile dumnezeiești pe care ți le face, prin învățarea și sfințirea ta de către Dumnezeu...fapt pentru care poți să conduci și să despătimești *în cunoștință de cauză*, prin sfaturile tale, pe cei care suferă de *neștiința* adusă de patimi și de păcate.

Pentru că *neștiința reală*, potrivit Tradiției ortodoxe, e *neștiința ontologică*.

²⁶ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/02/consecintele-dogmei-triadologice-in-viata-duhovniceasca-de-la-sfantul-grigorie-palama-la-documentul-teologic-bem-1/>.

Neștiința adusă *de păcat*, de viața *neconformă* cu rațiunea/ cu poruncile lui Dumnezeu.

De neștiința cognitivă scapi *prin învățare*.

Mergi la școală, o iei de la capăt, te alfabetizezi și culturalizezi, te străduiești...și faci pași marcanți în cunoaștere.

În viața duhovnicească însă...*cunoașterea reală* nu e cea *prin citire și rațiune* (aceea reprezintă vestibulul cunoașterii) ci aceea *prin descoperire și experiență*.

Numai dacă te umpli de *vederi dumnezeiești* și de *iluminări dumnezeiești* în mod continuu...te curățești și te luminezi interior, adică te umpli de *cunoaștere sigură*, din experiență, din trăire personală.

Și Sfântul Grigorie miza *pe faptă*, pe experiență, pe *înțelegerea din experiență*...ca pe casa zidită *pe stâncă*...pentru că cuvântul *nefundamentat faptic e fără temelie*.

Iar cei care s-au *contrazis* cu el pe probleme teologice credeau dimpotrivă, în ignoranța lor, că filosofia e *mai tare* decât teologia.

Însă *teologia reală e revelație*, e descoperire, e *înțelegere prin vedere și iluminare dumnezeiască* și nu prin cunoaștere *exclusiv scriptică*, din cărți.

Adică Arhiepiscopul nostru, la bază *monah athonit*, îi pune *la asceză* pe teologi...îi întorcea la *originile* experienței mistico-sacramentalo-isihaste, pentru că vorbea despre viață interioară duhovnicească, despre experiență liturgică și despre experiența faptică, cu roade evidente, a rugăciunii neîncetate, isihaste.

Și apologiile sale pline de *minuție tradițională/patristică* pentru roadele concrete, la nivel duhovnicesc, ale rugăciunii neîncetate sunt *absolut cuceritoare*.

Detractorii săi sunt de *un penibil desăvârșit* în fața lor...pentru că se dovedesc niște ortodocși *fără consistență*, fără rădăcini *ortodoxe* ci *romano-catolice*.

Pentru că ei nu acceptau harul ca fiind *necreat* și vorbeau despre un Dumnezeu *filosofic*, non-revelațional și non-patristic, motiv pentru care considerau că slava lui Dumnezeu „strică” simplitatea lui Dumnezeu.

Însă Sfântul Grigorie Palama, *credincios întru totul* experienței ortodoxe și teologiei patristice a Bisericii, a vorbit despre Dumnezeul treimic ce nu poate fi *cunoscut* în ființa Lui dar Care Se revelează/ Se descoperă celor care se *curățesc de patimi*.

A trăit 63 de ani. S-a născut în toamna lui 1296 și a adormit în data de 14 noiembrie 1359, după ce Sfântul Ioan Gură de Aur²⁷, ieri pomenit, i *s-a arătat* în somn și *i-a prezis* adormirea.

12 ani și jumătate de slujire arhiepiscopală...

A murit din cauza unei *boli la intestine*.

Ușor de înțeles: datorită postului...și a suferințelor de tot felul.

De aceea nu *fără rost*, acum, la începutul Postului Nașterii Domnului, Sfântul Grigorie și Sfântul Apostol Filip sunt *pomeniți*...

...Sfânt Apostol Filip despre care, aseară, la *Radio Trinitas*, domnul profesor și academician Emilian Popescu spunea, pe baza unor cercetări recente, că a evanghelizat și pământurile românești²⁸, alături de Sfântul Apostol Andrei...

Pentru că cei care postesc trebuie să aibă în față *repere/ modele*.

Și a avea în față *un model*, un om al lui Dumnezeu pe care îl urmezi în *asceza/ abținerea* de la anumite lucruri...înseamnă să nu te concentrezi *pe post*...ci să privești *la sensul postului*.

²⁷ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/13/predica-la-pomenirea-sfantului-patriarh-ioan-gura-de-aur-13-noiembrie-2012/>.

²⁸ Idem: http://www.basilica.ro/stiri/biserica_ortodoxa_sarbatoreste_pe_sf_apostol_filip_.html.

Căci ideea postirii nu e *să nu* mănânci, să nu bei, să nu te culci cu soția ta ș.a.m.d. ...

Nu e formată din *negație* ci din *afirmație*.

Și *afirmația/ pozitivitatea* postului e următoarea: postim pentru ca să arătăm *ce roade frumoase/ duhovnicești/ împlinitoare* are *împlinirea* voii lui Dumnezeu.

Căci Dumnezeu care *ne-a poruncit* să postim, să ne rugăm, să fim milostivi, să fim iertători etc. ...ne *umple* de multă curăție, candoare și frumusețe prin *împlinirea* acestor porunci...și ne face să înțelegem că *renunțarea la noi* pentru voia lui Dumnezeu înseamnă *adevărata noastră împlinire interioară* și nu un *dezavantaj*...un handicap...o depersonalizare...

Lucru pe care îl simt și cei care țin *doar dietă*...fără rugăciune, metanii și viață liturgică...

Dacă mănânci mai puțin, dacă te abții/ te reții de la excese...e *de bine* pentru sănătate.

Cu atât mai mult înțeleg cei care *postesc duhovnicește* cât *de bună* e postirea pentru sănătatea integrală, a trupului și a sufletului.

Pentru că postul e *sursa noastră de sănătate*, de luminare, de întărire duhovnicească, de vioiciune interioară.

Așadar, iubiții mei, să postim privind la cei care *s-au clădit* prin post, prin rugăciune, prin vederi mistice și teologie dumnezeiască!

Să privim la ei...pentru ca să scăpăm de *suprasolicitarea prin post* dar și *de minimalizarea* postului. Cât și *de fixarea pe el*...fără așteptarea *consecințelor sale duhovnicești*.

Căci postul *frumos/ împlinitor* e postul care *ne schimbă*, care ne umanizează, care ne umple de delicatețe și nu de o râvnă *extremistă*, demolatoare, negativistă...

Să postim cu bucurie și cu cutremur duhovnicesc! Amin.

Predică la *pomenirea* Sfântului
Preacuviosului Paisie Velicickovski [15
noiembrie 2012]

Iubiții mei²⁹,

ceea ce *m-a tulburat*, m-a pus pe
gânduri...și, în același timp, m-a făcut să fiu
foarte recunoscător, a fost *căutarea de-o viață* a
Sfântului Paisie de a avea...*un Părinte*
duhovnicesc.

²⁹ Predică scrisă în ziua de 14 noiembrie 2012.

A *căutat*...a *dorit* unul...s-a *zbătut* pentru a-l găsi...și *nu a găsit* niciunul toată viața...

Și m-a tulburat *penuria* de Părinți duhovnicești din vremea lui...pentru că eu tocmai citeam aceste lucruri...când *aveam* unul, pe Dumnezeuiescul Ilie văzătorul de Dumnezeu...pentru care *nu m-am zbatut* mai deloc.

Și mi-am pus problema, la modul dureros/însălmântat: *ce aș fi făcut*...dacă eram *în situația* lui?

Problematizam asta pe la vârsta de 20 de ani...

Ce m-aș fi făcut dacă, de foarte devreme, nu m-aș fi *bucurat* de *harul* și de *vederea* lui Dumnezeu?

Pentru că experiențele mistice *îți schimbă* *cu totul* perspectiva asupra vieții, asupra gândirii, asupra veșniciei...

Când Dumnezeu *îți punctează* existența prin *vederea* și *simțirea* slavei Sale...nu mai ai o percepție umană, mărginită, tatonări fricoase, rețineri...ci *certitudini* experiențiale *de mare forță*.

„De ce Sfântului Paisie *nu i-a dat* Dumnezeu...dar mi-e *mi-a dat* un *Părinte duhovnicesc*?”: aceasta era una dintre *necunoscutele* cu care începeam, ca student, Facultatea de Teologie din București!

Însă, în compensare, Sfântul Paisie Velickovski a devenit *un impresionant Părinte duhovnicesc* pentru ucenicii săi de mai multe naționalități.

I-am citit *Viața*, prima oară, editată de Părintele Profesor Ică jr.³⁰, după un xerox împrumutat. Cred că îl mai am pe undeva...

E vorba de prima ediție...

În două articole (1³¹ și 2³²) am comentat anumite fragmente din *Crinii țarinii*³³.

³⁰ A se vedea:

http://edituradeisis.ro/opencart/index.php?route=product/product&path=36&product_id=72.

Apoi cele două volume de *Cuvinte și Scrisori*, editate de Valentina Pelin, în ediția primă...în 2010 reeditate de *Doxologia*³⁴.

1. Căutarea Părintelui duhovnicesc, 2. ucenici de mai multe naționalități, 3. ucenici traducători de carte patristică și 4. barba sa lungă, patriarhală și părul lung: lucrurile care *m-au marcat* din viața Sfântului Paisie.

Pentru că Părintele duhovnicesc e cel care *te leagă* de Tradiția Bisericii.

Dacă ai o *deschidere reală* față de alții...e imposibil *să nu te caute* mulți, oameni din toate părțile lumii.

Nu poți să mergi *mai departe*...fără *să cunoști* reperele Tradiției. Și pentru a le cunoaște, pentru a-i cunoaște pe Sfinți și operele lor...trebuie *să înveți* limbi străine și să traduci.

Dacă vrei să ai *chipul* ortodoxului și în lăuntru și în afară...atunci trebuie *să înveți să arăți* ca Părinții Bisericii.

Lucruri *subliniate* de Sfântul Paisie, Părintele nostru, și care *au rodit din plin* pe pământ românesc.

Însă astăzi, în loc *să mai fugă* ucrainenii, rușii, bulgarii, grecii, sârbii, americanii la noi...*să ne vadă* Părinții...alergăm noi la Athos, în Ierusalim, în Grecia...pentru ca *să îi cunoaștem* pe ai lor.

Însă Sfântul Paisie și-a lăsat Ucraina natală, și Mănăstirea Pecerska unde s-a nevoit, și a venit în Moldova, în 1745. Și dacă e născut la 21 decembrie 1722...înseamnă că a venit la Trăisteni, în Râmnicul Sărat, la vârsta de 23 de ani...

³¹ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/22/comentarii-la-sfantul-paisie-velickovski-1/>.

³² Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/22/comentarii-la-sfantul-paisie-velickovski-2/>.

³³ Idem: <http://ia700806.us.archive.org/3/items/SfantulPaisieVelickovski-CriniiTarineiSauFloriPreafrumoase/sfantulPaisieVelickovskiCriniiTarineiSauFloriPreafrumoase.pdf>.

³⁴ Idem: <http://ro.scribd.com/doc/97461009/SF-PAISIE-VELICKOVSKI-Despre-gre%C5%9Felile-sfin%C5%A3ilor>.

Unii nu știu *să-și facă mâncare și să-și spele* la 23 de ani...iar Sfântul Paisie își alegea o altă țară, decât țara lui, tocmai pentru că a găsit la noi *o viață isihastă mai bună*.

Duhovnicul său: Sfântul Vasile de la Poiana Mărului³⁵. Și Sfântul Vasile fiind *ucrainean*...

Însă *Părintele duhovnicesc și locul potrivit pentru nevoie* sunt cele care te scot din pământul tău și din neamul tău...pentru ca să te facă *al tuturor...și al lui Dumnezeu* în primul rând.

Pentru că Dumnezeu e *Cel care te cheamă*, prin Părintele pe care ți-l trimite, *la viața cu El*.

Îți dă *o călăuză*, îți dă *un ajutor*, ți-l dă pe cel în care *sălășluiește* slava lui Dumnezeu...pentru ca și tu să te faci *locăș* al Stăpânului.

Însă nu e de ajuns să fii *un bun audient* al Părintelui tău...ci tu, la rândul tău, trebuie *să devii un Părinte* pentru alții.

Pentru că trebuie *să oferi* ceea ce ai primit...și *să înmulțești* darurile lui Dumnezeu.

Iar noi, cu toții, dacă vrem *să înmulțim* darurile lui Dumnezeu...nu trebuie să ne mai ocupăm la nivel online cu *copy paste-ul* ci cu *creația*.

A scrie o carte, a traduce o carte, a scrie o predică, a scrie un acatist, a scrie viața unui Sfânt înseamnă a crea *neuitare*.

Și în ce *ne scurgem* toată puterea, cunoașterea și înțelepciunea...acelea *rămân*!

Faceți dar lucruri care *să rămână*...și *să vă ducă mai departe*!

...4 ani e sihastru în Athos.

În 1750 devine *monah*, adică *la 28 de ani*.

Devine ieromonah în Athos...și ucenicii lui sunt români, ucraineni și ruși. În număr de 64...

Se întoarce în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, cu toți ucenicii săi și se nevoiește aici 12 ani, până în 1775.

³⁵ Idem:

http://ro.orthodoxwiki.org/Vasile_de_la_Poiana_M%C4%83rului.

Obștea lui ajunge la 350 de monahi...și el, care *nu avea Părinte*...devine *Părintele tuturor*.

Împreună cu ucenicii săi traduce *Filocalia de la Dragomirna*³⁶, care are 626 de pagini.

Din 1775 se mută cu 200 de monahi în Mănăstirea Secu, unde stă 4 ani, și lasă la Dragomirna 150 de monahi.

Din 1779 devine stareț al Mănăstirii Neamț, pentru 15 ani, și *unifică* Neamțul cu Secu.

În 1790 devine *arhimandrit*.

Iar în 1794 adoarme, într-o zi de joi, ca și azi, pe 15 noiembrie...pe când avea 72 de ani.

La moartea lui având 1.000 de ucenici români, ruși, ucraineni, greci, bulgari...

Însă, ca să fii *Părintele la mulți fii*...trebuie să fii plin de multă cunoaștere, experiență sfântă, deschidere și iubire duhovnicească.

Nu orgoliul, nici infatuarea, nici rangul, nici distincțiile nu sunt „de ajuns” pentru ca să fii Părinte duhovnicesc...ci pentru a fi o *alinare* și o *bucurie pentru mulți* trebuie să fii *plin de slava lui Dumnezeu*.

Adică, dacă lucrurile par *că nu merg* (și în mod evident *nu merg*!) în România și în alte țări ortodoxe în materie de *duhovnicie* și de *teologie* nu e de vină secolul XXI, secularizarea, mondializarea, ecumenismul, sectarismul sau ocultismul...ci *noi* și *nelăsarea noastră* în mâna lui Dumnezeu, ca să ne replămădească duhovnicește.

Dacă am dori, cu tot dinadinsul, *să ne sfințim* viața...așa după cum mergem *să facem bani*...așa am merge și *să ne facem robi* ai Stăpânului.

Și, prin rugăciunile Sfântului Paisie, Părintele nostru, fie ca Dumnezeu *să ne clarifice* gândurile și intențiile pentru a alege *esențial*: viața *curată*, împreună cu Dumnezeu, în mijlocul Bisericii și al lumii. Amin!

³⁶ Idem:

<http://glasulmonahilor.ro/descarcari/filocalia/Filocalia%20de%20la%20Prodromu>.

Predică despre *boală* [15 noiembrie 2012]

Iubiții mei³⁷,

despre împăratul persecutor Dioclețian³⁸, Sfântul Teofan Mărturisitorul³⁹, în *Cronografia* sa, scria că a devenit *nebun*, a renunțat la împărăție și a trăit *ca un om obișnuit*...dar „s-a ofilit/ consumat de o *boală lungă*”. Și când a vrut să *împărățească din nou*, el a fost omorât prin „votul comun al senatului”.

Date din recentul volum: Sfântul Teofan Mărturisitorul, *Cronografia*, trad. din lb. gr., studiu introd. și note de Mihai Țipău, în col. PSB, serie nouă, vol. 7, Ed. Basilica a Patriarhiei Române, București, 2012, p. 34. Cartea are 502 pagini...

Pentru că Sfinții Părinți scriau *serios*, scriau *erudit*, scriau cărți ca *nevoință duhovnicească*...și nu pentru ca *să epateze*.

Și pentru ca să scrii cărți trebuie să stai mult *în scaun*, să îți *pierzi* vederea pas cu pas, să te *îngrași* din cauza sedentarismului, să ți se *obosească* creierul până la o *epuizare enormă*.

De aceea și Ecclisiastul [cf. Eccl. 1, 1, în LXX]/ Ecclesiastul, adică *Sfântul împărat Solomon*, fiul Sfântului Profet David, spunea: „[la] a face *cărți multe* [βιβλία πολλά] nu este *sfârșit* [περασμός] și grija/ munca/ repetiția/ citirea multă [μελέτη πολλή] este *oboseală trupească* [κόπωσις σαρκός]” [Eccl. 12, 12].

Însă e o oboseală care *împlinește*.

Și dacă te îmbolnăvești din cauză că scrii, pictezi, sculptezi, inventezi...*nu îți pare rău*...

³⁷ Predică scrisă în ziua de 15 noiembrie 2012.

³⁸ A se vedea: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Diocle%C8%9Bian>.

³⁹ Idem:

http://paginiortodoxe.tripod.com/vsmar/03-12-cv_teofan_marturisitorul.html.

Ci boala *urâtă*, boala *grea*...e boala *ca urmare* a păcatelor noastre.

Boala *ca muștrare* și *pedeapsă* a lui Dumnezeu față de noi.

Potopul a fost *o pedeapsă*...sau, în termenii cărții, *o ștergere* [ἀπαλείψω] [Fac. 6, 7, cf. LXX] a omului de pe fața pământului.

La Sodoma și Gomorra a avut loc *o radere* [ἐκτρίψαι] [Fac. 19, 29, cf. LXX] a acelor cetăți.

Ambele făcute de Dumnezeu...

Însă, pe când muștrarea e *spre îndreptare*, e o mică boală, un mic necaz, o mică *îngăduire* a răătăcirii tale...pentru ca să vezi *în ce ai greșit*...cât de *rău* e păcatul...*pedeapsa* e *punctul final*, e totuna cu *luarea vieții tale*...după ce ai *călcat în picioare* atâtea *muștrări drepte* ale lui Dumnezeu.

Dar *pedeapsa Lui* nu este *o anihilare totală a vieții tale*...ci *un act de bunăvoință dumnezeiască*...pentru ca să nu mai *păcătuiești* și să te distrugi sufletește și trupește *și mai rău*.

Lucru pe care *îl subliniază* și *prima rugăciune de dezlegare a păcatelor* de la Înzmormântare: „pentru ca răutatea să nu fie *fără de moarte*, din iubire de oameni, ca un Dumnezeu al părinților noștri, ai poruncit *amestecului* și *împreunării* acesteia [care este omul] și acestei *negrăite legături* [dintre trup și suflet] a Ta, prin vrerea Ta cea dumnezeiască, *să se desfacă* și *să se risipească*”, *** *Molitfelnic*, Ed. IBMBOR, București, 2002, p. 234.

Și când *Îl* avem pe Dumnezeu *în centrul lumii* și *al vieții noastre*...înțelegem *teocentric* lucrurile care se petrec în istorie.

Dar când El nu e *luat în calcul*...de aceea oamenii sunt *oripilați* dacă vrei să găsești în *boala* unui copil...sau într-un cutremur...sau într-un act terorist...*muștrarea* sau *pedeapsa* lui Dumnezeu.

„Ce are Dumnezeu *cu moartea* fiicei mele? Ce fel de Dumnezeu „iubitor” e Dumnezeul vostru, Care mi-a „omorât” fiica de 3 ani?”, te vor întreba.

Cum să vorbești *de dărâmarea turnurilor gemene*⁴⁰ ca despre *o pedeapsă* a lui Dumnezeu?

Cum să vorbești despre *Auschwitz*⁴¹ ca despre *o pedeapsă* a lui Dumnezeu?

Cum să vorbești despre *un război* sau despre *un virus* sau despre *un cataclism* sau despre *un regim politic dictatorial*...ca fiind „voia lui Dumnezeu”?

Astea sunt *întrebările* pe care ni le vor pune!

Însă Dumnezeu privește lucrurile *profund*...și nu prin prisma unei *echități puerile*!

Căutând ieri, în *Wikipedia*, despre Sfântul Ioan Gură de Aur...mi-am reamintit faptul că există teologi care îl consideră „antisemit”. De ce? Pentru că a subliniat *damnarea asumată* de poporul evreu atunci când *L-au ucis* pe Mesia și *nu L-au acceptat*.

Însă, dacă vrei să fii „corect”, trebuie să *Îl acuzi* pe Dumnezeu că e „antisemit”, pentru că El a spus că cel care *nu Îl acceptă* pe Mesia e *un luptător* împotriva lui Dumnezeu, *un păgân*...

Despre Sfântul Apostol Pavel, un alt teolog, spunea că este „sexist”, pentru că *a maximalizat* rolul bărbatului în societate și *a minimalizat* femeia. Apologia însă bătea în altă parte: de ce nu putem hirotoni *femei* preot?

Și iarăși trebuie să „Îl acuzăm” pe Dumnezeu de „sexism”, pentru că El *a stabilit* ca bărbații să fie *preoți*.

Pentru că El a stabilit și faptul ca soarele să fie *soare*, să avem atâtea oaze, să existe un echilibru între toate ecosistemele, El *a stabilit* totul...pentru că El *conduce* lumea...

Și dacă nu percepem *viața ca dar*...atunci *inventăm* păcatul ca *boală*.

Și vă reamintesc *Rugăciunea de exorcizare*⁴² a Sfântului Ambrozie al Milanului,

⁴⁰ Idem: <http://www.youtube.com/watch?v=wPBRHA6SYQ4>.

⁴¹ Idem:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Lag%C4%83rul_de_exterminare_Auschwitz.

unde Satana e numit *inventatorul* păcatelor...și *al consecințelor* acestora.

Pentru că păcatul *ne dezbracă* de har, ne aduce frica în noi, grija și suferința, și ne face să ne *însămănânte* moartea...de care *nu putem scăpa* nicidecum.

Iar folclorul nostru românesc *a prins* în multe cântece *tristețea abisală* că moartea e o *realitate constrângătoare*...dar mai puțin a subliniat faptul că păcatul *crează* moartea.

Însă Dumnezeiasca Tradiție a Bisericii a subliniat moartea ca o *consecință* a păcatelor, ca o *îndepărtare* de Dumnezeu, ca o *alunecare* de la drumul cel drept.

Iar bolile Sfinților le-a văzut ca *pe mijloace ascetice* de curățire de patimi și nu ca pe niște *pedepse*.

Însă putem noi să scăpăm de *boală*...atâta timp cât mergem *cu capul gol* iarna...și *în ciorapi de vară*, cu gecuşoare de primăvară pe noi?

Putem să scăpăm *de boală*...dacă nu mâncăm, nu dormim, ne agităm tot timpul, căutăm boala cu lumânarea?

De aceea e o *ipocrizie imensă* să ne plângem la 60 de ani de boli...dacă la 10, 20, 30, 40...de ani am fost *iresponsabili* din cale afară.

Ce speram *să se petreacă* cu noi, atunci când *nu ne uitam* la sănătatea noastră?

Și dacă ne-am trăit viața *într-o aventură* și într-o *letargie a bunului simț*...de unde mai vrem să avem *mintea* la locul ei, organele interne, mâinile sau picioarele sănătoase?

Boala e „după cum și-o face omul”.

Sau mama mea, într-o ipocrizie imensă, îmi spunea, pe când eu eram *seminarist*, pe când ea nu mă ajuta *cu niciun șfanț* dar îmi livra „sfaturi”...iar bunicii mei *se zbăteau* ca să facă *rost de bani* pentru studiile mele teologice: „Maică, cum îți așterni, așa dormi!”.

⁴² Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2009/05/10/rugaciunea-de-exorcizare-a-sfantului-ambrozie-al-milanului/>.

Însă ea se referea la faptul că viața mea în credință, studiile mele teologice, alegerile mele bune, care *o enervau* pe ea, necredincioasa...sunt „ceva din care *nu prea scot bani*”, adică nu devin „înstărit” și nici nu am „multe bucurii” de pe urma lor.

Însă eu mă bucur într-o *împlinire mea în credință*...și îi doresc și ei...și tuturor...să se bucure de „prostia” împlinitoare a credinței.

Căci ceea ce necredinciosul numește „prostie”, cel credincios numește „evlavie”, viață cu Dumnezeu, viață care nu produce *boală spre moarte* ci *sănătate spre viață*.

Iar *sănătatea duhovnicească* e *curățirea de păcate* și *de patimi*, e viața după poruncile lui Dumnezeu și nu *viața cu toane*, cu mofturi și cu multă delăsare.

Dumnezeu *să ne lumineze întru toate* ale vieții noastre, ca să putem distinge *binele de rău*, *mai binele de mai rău*, *foarte binele de foarte rău*, *sfințenia de moșicenie*, *ceea ce trebuie de ceea ce ne vatămă*. Amin!

Predică la Duminica a 26-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei⁴³,

Dumnezeiasca Evanghelie de azi e
despre...*capitalism*.

Despre oameni *pierduți în materie*, în cifre
de afaceri, în profitabilitate....

Despre oameni care își fac strategii de
dezvoltare, își deschid noi filiale, angajează foarte
mulți oameni în proiectele lor...pe care le văd
derulate pe zeci de ani...dar care nu știu *ce se va*
petrece cu ei peste o oră, două, 5...când vor
ajunge acasă...sau dacă *mai vor ajunge*...acasă...

E o parabolă despre *mica stabilitate*, firava
sănătate, scurta viață/ bucurie a omului...pe care
el nu și-o are *în mână*...chiar dacă o bună parte
din lume *ar depinde* de el...

Și când poziția socială, statutul prosper,
influența *te scot* din orice *raportare* la
transcendență, la un Dumnezeu care *vede* și
judecă toate...atunci te crezi „nemuritor”.

Un „nemuritor” datorită contului bancar, a
proprietăților, a jobului tău, a anturajului tău...dar
care nu poate să își „înveșnicească” *nemurirea*.

Însă nu poți *să păcălești* bătrânețea,
moartea...veșnicia...adică *pe Dumnezeu*: aceasta
este *piatra fundamentală* a parabolei!

Ești un prost/ un nebun [ἄφρων] [Lc. 12, 20,
cf. GNT] dacă crezi că tu ești *stăpânul* vieții tale!

Numai Dumnezeu stăpânește toată
existența, de la El avem *existență*...iar *adevăratul*
capital/ adevărata bogăție este *cea*
interioară...cea cu care *pleci* în suflet.

Cine ești, ce ai făcut, ce vrei...le duci *cu*
tine în veșnicie.

⁴³ Predică scrisă în ziua de 16 noiembrie 2012.

De aceea, întrebat cel *nebun* ale *cui* vor fi *cele pregătite* de el [Ibidem]...a rămas fără glas...pentru că a înțeles că e *gol* de *îmbogățirea în Dumnezeu* [Lc. 12, 21].

Și de aici înțelegem *importanța* teologiei și a faptei bune.

Ca să știi ceea ce te face *bogat* în Dumnezeu trebuie să *cunoști teologie*. Iar dacă *cunoști teologie* ea se transformă *în viața ta*, în evlavie, în fapte de bunătate, de conștiință.

Și vedem cât rău face *neștiința teologică*...sau *deformările teologice*.

Superstițiile, ereziile, grosolăniile morale sunt *ceea ce face neștiința/ prostia* din om.

Numai dacă *nu Îl cunoști* pe Dumnezeu...poți spune că Dumnezeu „acceptă” crima, violul, incestul, avortul, destrăbălarea, necuviința, hoția, minciuna, erezia...

Numai dacă *nu cunoști* credința ortodoxă poți să spui tot felul de *aiureli* despre viață, creație, eshatologie, veșnicie, anghelologie, Biserică, sfințenie...

Neștiință care *ne urățește* pentru că se *repercutează în tot ceea ce facem*.

Și cine știe *puține* lucruri...are *libertate* și *frumusețe interioară puțină*.

Numai dacă ești *foarte puțin rob* de materie și de cele ale vieții terestre înțelegi *sensul* existenței dar și câtă *libertate interioară* îți aduce *nealipirea de lucruri*, fie ele cele mai importante sau mai puțin importante...

Căci munca, strângerea de bunuri, salariul nu sunt „atrocități” ci *nevoi reale*, comune, obișnuite...

Prostia/ nebunia de care vorbește Domnul nu se referă la faptul că omul *și-a pregătit/ și-a strâns* o avere...

Ci constă în aceea că *s-a îngropat* în averea lui.

Speranțele lui au devenit *pur terestre*, îi place numai *aici*, cu banii lui, cu viața lui tihnită...și nu mai vrea *îmbogățirea în Dumnezeu*,

care presupune *dezlipirea interioară de materie* și de *gânduri păcătoase*.

Însă noi vrem democrație, capitalism, piață liberă...dar capitalismul e un *individualism protestant* la origine.

Iar aseară, ÎPS Serafim Joantă⁴⁴ vorbea despre viața *cazonă/ rigidă* a germanilor⁴⁵ și spunea că „se minunează” de ea...dar nu a vorbit și despre *resorturile intime* ale acestei „punctualități”.

Pentru că punctualitatea protestantă vine din *frica de pedeapsă*, din frica de a nu fi cumva *neales*...de a nu fi *marginalizat* de ceilalți...din orgoliul de a fi considerat „un partener viabil”...și nu dintr-o *conștiință duhovnicească*, dinamică, delicată...

Se comportă *punctual* din *frică*...și nu din *libertate duhovnicească*!

O masă de *tăcuți*, de *robotizați*, pentru că știu ce îi așteaptă dacă *ies din front*: nimeni nu-i *mai bagă în seamă*!

Rămân fără servicii, fără casă, fără prieteni, fără asigurare de sănătate...

Tocmai de aceea în Germania sunt *cele mai dure grupuri de extremiști rasiali* și *religioși*...filosofia germană e una dintre cele mai *antireligioase* filosofii ale lumii iar pornografia germană e plină de cele mai extreme torturi...tocmai pentru ca să indice faptul că *starea interioară* a germanilor e alta...și nu *aplatizarea*.

A dansa toată noaptea și a pleca beat mângă de la un club sau a face cele mai mari perversiuni sexuale noaptea...și, la lucru, să vii și să *mimezi* punctualitatea, corectitudinea, decența și profesionalismul înseamnă a fi *o epavă umană* care pozează în *perfecțiune*.

⁴⁴ A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Serafim_Joant%C4%83.

⁴⁵ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/15/ips-serafim-joanta-construirea-unei-societati-asumarea-propriului-rol/>.

Însă (și asta vream să îi spun ÎPS Serafim...dar nu era *cadru*...pentru că ascoriștii noștri, pe care nu-i mai văzusem de vreo câțiva ani...au rămas aceeași *tăcuți fără personalitate*) românii acum sunt *dresați/ înfricoșați/ manipulați/ diluați mental* în România, pentru ca nimeni să nu mai *iasă din front*...și cei care *scapă* de aici și pleacă în străinătate...dau dovadă de *rebeliune/ de non-atașament* tocmai pentru că sunt *sătui de demagogie*.

Sunt sătui de *demagogia* Statului și a Bisericii...de *lipsa de perspectivă*...și de aceea nu prea au *încredere în unitate*...fie ea și *la Biserică*.

De unde să avem *credincioși ortodocși responsabili*: din 8 minute de predică sau din nepredicare?

Să-i naștem *din povești*, din *lucruri îngâlate*?

Pentru conferința de aseară, după titlu, trebuia să ai la ea cel puțin *50-80 de pagini* de muncă de cercetare...în care să dezbați mai multe viziuni societale, ale teologilor, filosofilor, scriitorilor, oamenilor politici recenți etc. ... cu *răspunsuri și corecturi punctuale* din punct de vedere teologic, în urma unui *imens efort de sinteză*.

Și un an de zile...ți-ar cam fi luat *pregătirea* pentru conferință...

Însă dacă venim întotdeauna *nepregătiți*...sau cu povești *generale*, pentru „tineri”, pentru tineri „fără experiență”...nu trebuie să *ne mirăm* că Biserica Ortodoxă Română e considerată, de mulți dintre credincioșii ei, *neadecvată și irelevantă*.

Adică *ce spun* oamenii Bisericii, de acum, despre bani, muncă, loc de muncă, sănătate, asociere, bucurie, păcat, moarte, fericire etc.?

Ce spun și cum o spun?

Unde o spun?

Ce impact are ceea ce spune Biserica?

Cine mai ia în seamă ce spune Biserica?

Ce spune Biserica *atât de interesant*...pentru ca oamenii să stea *cu ochii ciuliți* ca la un meci de fotbal sau la un film bun?

Pentru că *a fi relevant* înseamnă *a fi important* pentru foarte mulți oameni.

Iar a fi *adecvat* înseamnă a vorbi *potrivit* temei, contextului, spațiului în care te afli.

Și oamenii astăzi ascultă, privesc...cu telecomanda și cu mausul în mână.

Dacă ești *irelevant* și *inadecvat*...schimbă imediat canalul...î închide pagina.

Însă multora, aflați acum în Biserică, deși le vine *să plece*...nu pleacă...dar dacă *totuși stau*...nu o fac *de plăcere*...ci *din conștiință*.

Și vor să plece pentru că nu au *pe cine asculta*, nu au *ce auzi*, nu au *de cine se minuna*...

Da, ierarhia Bisericii, într-o Biserică cu *impact real la public*, ar trebui să fie *vedetele mass mediei!*

În loc de siliconate, bărbați cu multe femei la activ și oameni cu diverse traume...ierarhia Bisericii ar trebui să fie *peste tot*: la TV, în online, în adunări publice, în adunări academice, în posturi de conducere și de autoritate.

Ei, *în mod direct*...sau *ucenicii lor*...

Dar chemați tocmai pentru că sunt niște *oameni ai lui Dumnezeu*, cu *o viață frumoasă* și cu *o operă reală*, muncită...

Însă când nu avem ortodocși *reali* politicieni, filosofi, teologi, traducători, oameni de televiziune, scriitori etc. nu avem *pe cine ne baza*.

Și o Biserică ce nu se poate baza *pe oameni reali*...e o Biserică ce lucrează *cu necunoscutul*...

E o Biserică *ce bâjbâie*, ce așteaptă *să vină/să se nască* oameni providențiali...care să o ajute...în loc să se *ajute* prin faptul de *a crea oameni autentici*.

Da, capitalismul e *protestant*...e pe baza unui Dumnezeu care „te alege” în funcție de *cât profit* ai...și nu în funcție de *câtă conștiință* ai.

Și îl vedem și pe al nostru, *incipient*, care se folosește de noi și duce capitalul în afară...pentru că omul e doar o piesă schimbabilă, cu care ei fac bani...după care îl aruncă la coș.

Și parabola Domnului luptă cu individualismul capitalismului, cu utilitarismul capitalismului în defavoarea vieții interioare a omului, a libertății lui duhovnicești.

Și apropo de sugrumarea libertății...adusă de profit...

Un bărbat mi s-a confesat...spunându-mi că soția lui lucrează la un patron...care o plătește atât pe zi...dar dacă vrea să muncească sâmbăta o plătește dublu, iar dacă vrea să muncească și duminica o plătește triplu...

Iar el se bucura că strâng bani mai mulți...dar nu se întrista că se înstrăinează de soția lui și mai mult, pentru câțiva lei...și că o omoară înainte de vreme cu atâta muncă...ea neodihnindu-se nicio zi într-o săptămână.

La fel cei care pleacă în străinătate „pentru bani”: pleacă fără să își asume consecințele dezrădăcinării, ale despiritualizării lor, ale alienării lor...considerând că ce câștigă e mai mult...decât ceea ce pierde.

– Care e societatea în care trebuie să trăim?

– O întrebare falsă! Adevărata întrebare e acesta: ce trebuie să fac pentru ca să fiu un cetățean pentru...orice societate posibilă?

Adică nu societatea e problema, văzută, așa, la nivel de constituție și sistem de organizare...ci noi suntem problema, căci noi dăm conținut societății.

Constituția poate să fie foarte bună, legile la fel, să existe libertate...

Dar ce ne facem cu oameni care...nu au conținutul libertății în ei?

Pentru că avem nevoie de oameni care se construiesc frumos, care se construiesc comunitar, care au principii...și nu sunt o masă de manevră

pentru stat, multinaționale, syndicate sau partide politice.

Dar pe acest om, bogat în Dumnezeu și în iubire de oameni, bogat în științe, bogat în intenții bune...trebuie *să îl creeze Biserica* și nu statul, școala, partidul, firma nu știu care...

De aceea, când Biserica e *vioara a 10* și nu *prima vioară*...sau se mai aude, din când în când, ca niște *talgere stinghere* în concertul secolului al XXI-lea...nu trebuie să ne mirăm că statul e *slab*, cetățeanul e *nepregătit* să facă față încercărilor existențiale...societatea nu are *perspectivă durabilă*.

Cine să facă *toată treaba*...în locul nostru?

De la cine *ne împrumutăm* de sfințenie...dacă noi *nu ne-o agonisim*?

De ce considerăm că altădată era *cadru* pentru *o Românie cu cap*...iar astăzi *nu mai e*, când avem *oportunități nesperate* acum 3 decenii?

Ce facem cu *democrația* și *capitalismul* nostru?

Mergem la vot...și *îl vindem* pe o găleată...sau alegem *un om responsabil*?

Lăsăm multinaționalele *să îngrașe* doar pe patronii din alte țări...sau *ne îngrășăm* și noi puțin?

Vrem *să ne spălăm puțin la idei* și la *cuget*...sau o ținem cu *comunismul cu față democratică* până la *o sută de ani* de la *căderea comunismului*?

Sunt întrebări pentru fiecare dintre noi...

Pentru că noi, fiecare, trebuie *să ne schimbăm în bine* și nu *abstracțiunile* numite Constituție, Stat, Neam.

Pentru că observați că în UE și în NATO am intrat ca niște *abstracțiuni*...dar repercusiunile sunt *reale*. Ne *dor* la pungă.

În NATO *ne mor* oameni...în UE avem și *de dat*...nu numai *de luat*.

Acesta e motivul pentru care Domnul reîntoarce discuția *la persoană...* de la *masa de oameni*.

Persoana e întrebată *ce face cu sine și cu averea sa...* pentru că ei i se cere *schimbarea...*

Și fie ca noi să gândim întotdeauna în termenii schimbării ontologice, a schimbării în bine...Amin!

Predică despre *predicator*

Iubiții mei⁴⁶,

cei mai „vorbitori” dintre toți sunt predicatorii...pe care *nu i-a chemat nimeni*.

Sunt cei care *s-au instalat*, de la bun început, în *oratorie șleampătă*, în gargară de la un cap la altul, care vorbesc *din amintiri*...și care nu au niciodată *noutăți de sus*.

Nici ei *nu-L cunosc* pe Dumnezeu...nici Dumnezeu *nu vorbește* prin ei...

Ei sunt ca poeții care *mimează* rima, mimează pe nu știu care la modă, mimează pe clasici...dar nu mimează *ce nu s-a mai zis*. Pentru că ei nu pot fi *poeți*...ci doar *imitatori de poezie*.

Poeții, ca și predicatorii reali, *reinventează*...poezia, predica, arta, relația...pentru că vorbesc *cu autoritate*, cu noutate personală, cu minune...cu lucruri care *nu s-au mai petrecut* în acest fel...

Reinstaurează un climat *de încredere* și *de duhovnicie*...pe care un înșăilător de cuvinte...nu îl poate face.

De aceea un predicator real nu se teme că *va fi plagiat*...pentru că predica nu constă în *enunțuri*...ci în starea duhovnicească *ce intră* în oameni.

Și vorbitorul ortodox care *introduce* în oameni harul lui Dumnezeu, adevărurile Lui pline de har...le introduce *împreună* cu Dumnezeu...și nu prin *ingerii oratorice*, prin *micșorări de ton* sau *țipete patetice*.

Adevărurile *reale* sunt *pline de har* și ele sunt spuse *nou*, de la început, de către predicatorul care predică...*împreună* cu Dumnezeu.

⁴⁶ Predică scrisă în ziua de 18 noiembrie 2012.

Marius Cruceru, baptist...și Vladimir Pustan, penticostal...ambii *pastori*...își încep predicile „cu rugăciuni”. Cer „ajutorul”, „iluminarea” lui Dumnezeu...

Însă *uită* să Îi ceară lui Dumnezeu *să îi scoată* din ereziile lor...

Nu știu cum fac ei...și alții mulți ca ei...că în orele de predici *literalist-simbolice*...Dumnezeu nu e deloc *prezent*...ci numai *ideile furate* de la Sfinții Părinți. De la cei pe care aproape că *nu îi pomenesc* deloc...

– Și de ce nu e Dumnezeu *prezent*?

– Pentru că Dumnezeu vorbește *cu noutăți* de fiecare dată...și nu cu lucruri *învățate de-acasă!*

Iar dacă Dumnezeu *te luminează* asupra unui lucru...atunci *te luminează* ceva...pe care nu ai de unde *să-l citești*...pentru că *acum înțelegi* acel lucru.

Mai concret...

Dacă-l iei pe Sfântul Maxim Mărturisitorul și-i citești *Ambigua*⁴⁷...vei găsi, aproape la fiecare pagină, niște *iluminări mistice* la texte grele din Sfinții Dionisie Areopagitul și Grigorie Teologul.

El a avut textele...a stat *în fața* lor...a cugetat la ele în rugăciune...și Dumnezeu *i-a luminat* mintea cu înțelegeri tainice, mistice despre anumite înțelesuri ale lor. Ale acelor texte...

Nu vom găsi *nicăieri altundeva*, decât la Maxim, acele *iluminări*.

Alt om duhovnicesc va avea *altele* de la Dumnezeu și le va scrie *în modul lui propriu*, potrivit cunoașterii lui teologice, a experienței lui, a secolului în care scrie, a cine este...

Iar dacă Cruceru sau Pustan se roagă pentru „iluminare”...dar toată predica „nu curge nimic”

⁴⁷ A se vedea: <http://www.scribd.com/doc/32162226/PSB-80-Sfantul-Maxim-Marturisitorul-Ambigua-Talcuiri-Ale-Unor-Locuri-Cu-Multe-Si-Adanci-Intelesuri-Din-Sfintii-Dionisie-Areopagitul-Si-Grigorie-Teol>.

de la Dumnezeu, decât *apa stătută*, învățată acasă...atunci totul e *fanfaronadă*.

Adică ei *se roagă* unui Dumnezeu...Care *nu le răspunde*...

Preotul ortodox bagă mâna în apă...și sfințește apa. O face Agheasmă *prin harul* lui Dumnezeu...

Dacă bagă alt ortodox nehirotonit...sau un eretic...*nu iese nicio Agheasmă*.

Asta înseamnă că Dumnezeu *lucrează* prin preoția mea primită de la El...și că, la fel cum *sfințește* prin mine apa...dacă sunt trimis de Dumnezeu *să predic*...sau dacă El *predică prin mine*...atunci *va spune noutăți și dezlegări la lucruri*...și *la texte*...înțelesuri diverse prin mine...pentru diverși oameni.

Însă, dacă Dumnezeu *nu are prin cine* vorbi...nu există *predicatori*!

Există doar *compilatori de texte*.

Există doar *versificatori*...dar nu *poeți*.

Și cei care *amestecă* adevărurile cu *ceea ce li se pare lor* că e *adevăr*...nu zidesc pe nimeni duhovnicește...ci *îi ideologizează* într-un anume fel...

Îi fac *filosofi* pe cei care vin la Biserică...dar nu *credincioși*.

Însă atât în seminar cât și în facultate...viitorul preot e învățat „să fure” de la Sfinți *adevăruri*...în ideea că dacă *le preia*...și *le expune*...asta înseamnă *zidire*.

Să *îi zidească*...*duhovnicește* pe ascultătorii lor.

Însă a prelua *adevărurile altora*...care nu au *nimic de-a face* cu tine...e ca și cum ai vrea să pictezi *cu culorile* lui Picasso fără *să fii* Picasso.

Vă dați seama ce o să pictați, cu culorile lui Picasso, fără să fiți Picasso?

Sau ce puteți face *cu un bisturiu*...pe un pacient...nefiind dumneavoastră profesorul doctor

în medicină...care *scoală oameni* de pe patul morții?

Adică ceea ce vreau să spun e aceasta: predicatorul e în primul rând *un harismat/ un om duhovnicesc/ un om pe care Dumnezeu îl iluminează* cu privire la ce trebuie să spună și *îi descoperă* nuanțe/ lucruri noi...și predica nu e ceva inclus „în fișa postului”.

Nu e „ceva deja știut”.

Nu e „o plictiseală perenă” ci...*o noutate perenă*.

Pentru că adevăratul predicator nici măcar nu știe *ce-o să predice* peste 2 minute...

Dacă predica ar fi *un căscat prelung* sau *o lectură anostă* de pe foaia pe care ți-ai notat tu *trei citate*...atunci înseamnă că *nu există* Dumnezeu!

Păi cum *să existe* Dumnezeu, dacă predica despre El...*îți omoară* nervii?!

Predica trebuie să fie *o intrare* într-o altă stare, pe care *o cunoști*...dar pe care, în același timp, *o explorezi și mai mult*...Adică, în care se îmbină...*deja știutul*...cu *abia aflatul*.

Și când *îi citesc* pe Sfinții Părinți acesta este *sentimentul* meu: că mă simt, deopotrivă, *acasă*, printre adevărurile în care *cred* și care *îmi sunt dragi*...dar, în același timp, că *nuanțele lor* personale sunt atât de noi și de *neapărate* pentru mine...ca și nuanțele poetilor, scriitorilor, pictorilor, sculptorilor...încât *nu pot trăi fără ele*.

Pentru că asta e predica: adevărurile *din totdeauna* spuse *acum*, spuse *personal*, spuse *la contactul* dintre mine...și alții.

Și când vreau *să îi văd* pe alții *bucuroși și plini de adevăruri*...îmi *vărs* inima în inima lor...pe măsura la *ce dorește* Dumnezeu să spun.

Simt *să spun* ceva...și spun.

Și știu când Dumnezeu *vrea să spun* ceva...pentru că *nu pot să nu spun* acel ceva...

Pentru că, dacă *nu l-aș spune*, predica mea s-ar transforma în *vorbărie*, în *hoție*...pentru că eu aș ști că Dumnezeu *mi-a sugerat* să spun *una*...iar eu m-am făcut „mai deștept” decât El.

La fel e *peste tot* în artă, în știință, în creație: există momente în care nu poți să faci *decât un singur lucru* și anume: cel pe care *simți* să îl faci.

Dar *a simți* de aici înseamnă *tot omul*, asta e starea în care te afli...și nu doar *porniri sentimentaloide*.

Da, predicatorii și scriitorii duhovnicești *reali* sunt cei care au...*iluminări dumnezeiești*.

Mai pe scurt: care spun *noutăți*...*necitate în cărți*.

Și când i-am spus unui teolog romano-catolic...că nu îmi poate scrie nici măcar *o pagină de iluminări* ca ale Sfântului Maxim Mărturisitorul, ca acele iluminări pe care el spunea că „nu dă doi bani”...*s-a înfuriat și a terminat* dialogul cu mine.

Oare l-a terminat...pentru că *poate*...sau pentru că *nu poate*?

Răspunsul e: nu poate!

Pentru că trebuie *să te știe Dumnezeu*...și tu *să Îl știi* pe El.

Să te știe *din lăuntrul tău*...din *dăruirea ta* cu totul Lui...pentru că acolo începe, în tine însuți, *pagina de iluminări dumnezeiești*...

Predicile sunt *neașteptări*.

La fel și *predicatorii* Bisericii.

Dacă vrem să producem *genii*, într-un laborator, ajungem să producem *monștri*.

Dacă vrem să facem un program electronic care să ne dea un „frate”, *contemporan nouă*, al lui Eminescu, vom avea de-a face cu un *fiasco splendid*.

Pentru că Sfântul Profet David și Sfânta Maria Egipteanca sunt *irepetabili*.

Și dacă *nu ne minunăm* de acești *irepetabili*...suntem niște *nesimțiți*, niște *aroganți*, în fața *minunilor* lui Dumnezeu cu oamenii.

Și Sfinții, geniile, inventatorii, eroii, exemplaritățile, cei care schimbă lumea, nu se nasc *pe-o listă*...din *ăia selectați* de noi...ci se

nasc din ăia în care Dumnezeu *pune har*...iar ei pun *osul la treabă*.

Fapt pentru care unii...mulți...*se prefac* că predică...alții se prefac că scriu...alții se prefac că muncesc...alții se prefac că iubesc...alții se prefac că sunt *interesanți*...dar ei nu sunt decât *lamentabili*.

Și sunt lamentabili nu pentru că *nu sunt extraordinari*...ci pentru că *nu sunt ei înșiși*.

Pentru că, știind că *nu sunt extraordinari*, știind că nu sunt *soarele de pe cer*...ei dându-se de *rotunzi*...nu sunt nici măcar *hexagonali*...nici măcar *rombi*.

Adică suntem *de plâns*...când *pozăm* în altcineva...decât *suntem*...

– Ce-i de făcut?

– Să ne *cunoaștem*, fiecare dintre noi, pe noi înșine!

Să ne *retușăm* predicile la cât *suntem* și *facem*. Nimic *mai mult*...nimic *mai puțin*!

Să nu mai presupunem că suntem „Sfinți”, că „zburăm”, că suntem „diafani”, că „Raiul ne așteaptă cu înfrigurare”...ci să vedem ce Iad „frumos” avem înaintea.

Adică să fim *concret de lucizi*.

Fără niciun pic de *apă de ploaie* băută!...

Și, în atare situație, chiar dacă nu ai tu multe cărți citite *la bord*...ca preot...vei spune acolo niște lucruri *simțite* cât inima ta...și e *ceva bucurie* pentru ascultătorii tăi...chiar dacă *nu îi înviază din morți*.

Trebuie să ne asumăm *condiția*...pentru că predica *ne seamănă*...Amin!

Predică la *Intrarea în Biserică* a
Maicii Domnului [21 noiembrie 2012]

Iubiții mei⁴⁸,

pe scurt, praznicul de față *se rezumă* la următorul eveniment: la 3 ani Maica lui Dumnezeu a fost *dusă* la Templu, potrivit *făgăduinței* părinților ei și *a locuit* în Sfânta Sfintelor!

Lucru care, din perspectiva *rigorismului* evreiesc...era „o blasfemie”...pentru că în Sfânta Sfintelor intra, odată pe an, numai arhiereul [Evr. 9, 7].

Însă Sfântul arhiereu Zaharia (pe care evreii *îl vor omori* între templu și altar [Mt. 23, 35/ Lc. 11, 51]), din iluminare dumnezeiască...a dus-o pe Maica lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor, pentru ca să arate că ea este *Biserica* Stăpânului.

– Ce s-ar fi întâmplat însă *fără*...iluminare dumnezeiască?

– Nimic paradoxal! Niciodată nu ar fi fost *dusă* în...Sfânta Sfintelor...pentru că acest lucru era *un tabu* pentru oameni.

⁴⁸ Predică scrisă în ziua de 19 noiembrie 2012.

Pentru că observăm *ce au făcut* evreii, care *primiseră* Legea...și care nu au văzut-o deloc *duhovnicește*...atunci când *S-a întrupat* Fiul lui Dumnezeu.

Au fost obtuzi, răi, cârtitori, blasfemiatori, ucigași...

L-au *confundat* pe Domnul și Stăpânul lor...cu „un fanatic religios”...

Dar nu numai ei au căzut în noaptea unei *asemenea orbiri*...ci și noi, creștinii ortodocși, adesea, timp de 2.000 de ani.

Pentru că ereziile, păcatele smintitoare, fărădelegile, atrocitățile...pe care le-am făcut noi, creștinii, nu ne arată drept *plini de har*...

Așa că intrarea Maicii Domnului în Biserică/ în Templu înseamnă pentru noi...*închiderea gurii!*

Pentru că Maica lui Dumnezeu *a vrut* sfințenia lui Dumnezeu și *a trăit* în slava lui Dumnezeu toată viața...slavă de care și noi *ne-am umplut* la Botez.

Numai că noi, după Botez, nu am mai rămas *în sfințenie* ca ea, ca Maica Stăpânului, ci *am căzut* în tot felul de păcate și de patimi de rușine...

De aceea, intrarea ei *în Biserică*...înseamnă *rămânere ei în sfințenie*.

Lucru pe care și noi putem *să-l facem*, dacă *ni-l dorim*, atâta timp cât Botezul a fost *împuternicire/ întărire* a noastră *cu putere de sus/ cu har* împotriva tuturor patimilor și a poftelor josnice.

Iar când vrem să înțelegem *intrarea ei* în Biserică, a Prea Curatei Stăpâne...trebuie *să ne umplem* de iertarea Lui, de bucuria Lui, de unirea cu El, cu Domnul slavei...pentru că și ea *s-a unit* cu El.

Unirea ei cu Domnul a fost și *duhovnicească și ființială*.

Pentru că S-a unit cu El *în sufletul ei* cel preasfânt...dar, apoi, s-a unit cu Fiul ei și cu

Dumnezeul ei și *la nivel ființial*, pentru că El *Și-a luat din ea trup*, devenind *coființial*, după umanitatea Sa, *cu întreaga umanitate*.

Și numai pentru că El *Și-a luat trup* din Pururea Fecioară Maria și *l-a îndumnezeit* prin întreaga Sa viață *pentru noi*, fiecare dintre noi se poate umple de slava Lui.

Dar pentru ca El *să Se întrupeze*...a trebuit ca o Fecioară *să-L dorească cu totul* pe Dumnezeu și să fie *fără de păcat* în viața ei.

Pentru că Maica lui Dumnezeu nu este „o făptură căzută din cer”, ci o Fecioară care *a dorit cu totul pe Dumnezeul cerurilor* și a devenit mai *încăpătoare/ mai desfătăată decât cerurile*.

Adică truda/ asceza/ iubirea Maicii lui Dumnezeu *a fost totală*...și de aceea întru ea *s-au împlinit* profețiile.

Nimic aranjat!

Ci pentru că ea *a vrut*...Dumnezeu *a umplut-o* de toate darurile Sale.

Pentru că ea *a vrut*...

De aceea, azi, sărbătorim *ce a vrut ea*...și *nu vrem noi*...

Ea a vrut curăția, sfințenia, iubirea, delicatețea Lui și *le-a avut din plin*. Noi *ne codim/ ezităm*, o lăsăm *mai moale* cu viața evlavioasă.

Nu vrem *să părem* prea iubitori, prea jertfelnici, prea milostivi...ci preferăm „ce zice lumea”.

Adică așa: nici *prea-prea*...nici *foarte-foarte*...

Numai că lui Dumnezeu îi plac oamenii *totali*, dintr-o bucată...și nu 10% *ortodocși*...restul: *liber cugetători*...

Și pentru că nu toate sunt *ortodoxe* în noi...tocmai de aceea avem *mari probleme* să împăcăm ce *gândim* cu ce *simțim*...și cu ceea ce *facem*...cu ce trăim, de fapt, în fiecare secundă...

Adică am vrea *să fim*...să părem „sfinți”...dar să nu fim „prea sfinți” tot timpul.

Motiv pentru care „excesul de sfințenie” e adesea înțeleș...ca „ceva ce nu ne trebuie”.

Și ce credem că „ne trebuie” nouă e *un melanj/ un amestec* de Ortodoxie, urechism, orgoliu, ce am *moștenit* de la părinți, ce mai *inventăm* și noi...și nu vrem „să fim deranjați” în *bricolajul/ mărunțișul* nostru religios.

Iar dacă *îi ascuți* pe ortodocșii...de la țară sau de la oraș...în materie de teologie, politică, cultură...te iei cu mâinile de păr...

Pentru că, cel mai adesea, când vine vorba de teologie și *credință*...pentru că *nu au surse teologice* la îndemână sau *nu i-a învățat nimeni*...își *închipuie/ presupun* tot felul de *aiureli* vizavi de închinăciune, rugăciune, post, Sfintele Taine...încât e *deplorabil* ce poți să auzi că *înseamnă* una sau alta...

Superstițiile/ obiceiurile pseudo-religioase de tot felul...se nasc din multă *incultură teologică* dar și din *multă îndrăzneală păcătoasă*.

Pentru că omul care *nu știe ceva* și are *bun simț*, are *măsură*...nu se *pronunță* în acel caz.

Dar *cel infatuat*, care *nu știe ce să spună*...dar nici nu vrea *să admită* că *nu știe*...inventează *pe loc* răspunsuri aiuritoare.

Așa a apărut Dumnezeuul care *merge pe pământ* cu Sfântul Petre și face minuni „curioase”...Dumnezeul care e confundabil cu o *zeitate* căreia *îi sare repede țandăra*...și nu e *Dumnezeul paradoxal* al Tradiției Bisericii.

Adică Dumnezeuul *băbist*...înțeles după *ureche*...dă cu fulgere, omoară, te trăsnește, îți pune *ceva în frunte* pentru toată viața, adică *te predestinează*, și nu poți să mai faci nimic *altcumva*...îți aduce *noroc* în casă și *te scapă* de farmece...un fel de *bodyguard*...dar nu e niciodată un Stăpân, un Domn, un Atotțiitor, un Prieten, un Paradoxal...

Căci pentru a fi *ortodox*...nu trebuie numai *să vii* la Biserică și *să aprinzi* lumânări...ci *să înveți* teologie și *să te naști duhovnicește*, de sus, prin Tainele Bisericii.

Pentru că numai astfel Îl vom putea cunoaște pe Dumnezeu *așa cum e El...* și nu așa cum *ne închipuim noi că este El...*

Fiindcă cei mai mulți dintre ortodocși *au fantezii* despre Dumnezeu...și nu *o cunoaștere* a Lui...

Căci *cunoașterea Lui* vine din *vederea* și *simțirea* slavei Sale...din ceea ce *îți spune El* despre *Sine...* din *ce te învață El pe tine...* și nu din *ce înveți tu despre El...* în *indiferență* față de El...

Și nu trebuie *să ne mirăm* că nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu...pentru că, la fel, nu îi cunoaștem nici pe oameni!

Ce înseamnă să înțelegi un om: 1. *ce deduci* tu despre el, 2. *ce îți spune* el ție sau 3. *ce te iluminează* Dumnezeu cu privire la el?

Care...din trei?

Pentru că, dacă e *pe dedus...* atunci *stai la distanță* de el. Îl privești, îl urmărești, presupui că *simte* și că *face* una sau alta...dar *nu știi ce e* în inima lui.

La distanță *stai...* la distanță *ești* de celălalt!

Dacă *te apropii* de el...și îl lași *să îți spună* una sau alta despre el...și crezi că el e numai *ce îți spune el că e...* iarăși *stai la distanță* de om...pentru că te raportezi numai *la ce știi tu...* și el *despre sine...* nu la *ce nu știți niciunul dintre voi...* despre el...

Ar fi numai vorbărie, confesiuni, psihologism, psihanalizare...

Pentru ca să afli despre un altul lucruri pe care *nici el* și *nici tu* nu le știți despre el...trebuie să îmbini *ce știe el despre sine...* cu *ce îți descoperă* Dumnezeu despre acela.

Și oamenii credincioși de aceea *vin* la oamenii duhovnicești: ca să afle *ce nu știu* despre ei...dar Dumnezeu *le spune/ le luminează* despre ei înșiși!

Pentru că trebuie *să ieșim* din noi...pentru a *ne cunoaște* pe noi.

Trebuie să ne vedem pe noi *prin voia* lui Dumnezeu, *prin adevărurile* Lui...ca să ne cunoaștem *așa cum suntem*...

Altfel *nu intrăm nicăieri...și nu ieșim de nicăieri*...

Și dacă ne-am întreba: când...de când *nu am mai intrat* în inima altuia...ca să *îl aflăm*...și să *ne aflăm*...ce ne-am *răspunde*?

Pentru că trebuie să *ieșim* din noi, din casa noastră, din *părerile bune* despre noi, din obiceiurile noastre...pentru a *le cunoaște* pe ale altora...și a observa *cât de durabile/ serioase/ adevărate* sunt ale noastre.

Și când *ne întoarcem la noi*...după o *ciocnire* cu realitățile interioare ale altora...înțelegem *ce trebuie plâns*...și pentru ce trebuie să *fîm doxologici/ mulțumitori* în fața lui Dumnezeu.

Căci de aceea *ne certăm* când *discutăm*: pentru că nu vrem să *ne admitem* realitatea interioară.

Vrem întotdeauna să *epatăm*, să *părem mai nobili*, mai *arătoși*, mai *sexy* decât suntem...când alții ne spun că suntem *vai de steaua noastră*...

Și când nu vrem să *fîm noi înșine*...nu *intrăm* în nicio inimă!

Pentru că, pentru a *intra* în altul...ai nevoie de *simplitate*, de adevăr, de dăruire, de uitare de sine...pentru a-l *îmbrățișa* și a-l *înțelege* pe el.

Așa că Maica lui Dumnezeu a *uitat* casa sa...și a *iubit* Casa lui Dumnezeu.

A văzut mai *presus* de interesul de familie, de neam, de țară...și a ales *interesul cosmic*.

Adică a ales *ce a fost bine*...pentru întreaga creație: a *fi cu Dumnezeu* pentru totdeauna.

Și noi, cu toții, am putea să alegem acest *interes cosmic*, *interesul soteriologic/ al mântuirii*, prin care ne folosim pe noi, pe aproapele și întreaga creație.

Pentru că întreaga creație *împreună tânjește/ geme/ oftează/ suspină* [συστηνάξει,

Rom. 8, 22, *cf.* GNT] după *revelarea lui Dumnezeu și transfigurarea ei. Amin!*

Predică despre *politicieni* și *politici*
[21 noiembrie 2012]

Iubiții mei⁴⁹,

politicianul ortodox e reprezentantul nostru în conducerea țării!

Și trebuie *să îl ajutăm* să-și conștientizeze *rolul* și *responsabilitățile sale* eclesiale și cetățenești.

Iar dacă țara arată *cumva...*e pentru că noi *am creat* și *trimis* în Parlamentul României politicieni/ oameni politici de *o anume factură*.

Adică ne seamănă...

Sunt *frivoli* sau *indiferenți*, *rapaci* sau *flegmatici...*ca alegerile noastre *pripite...*sau făcute *la întâmplare...*

Iar cum unii dintre ortodocși sunt *refractari* vieții politice și *nu-i interesează* implicarea pentru drepturile lor cetățenești...și cum nici Facultatea de Drept, nici cea de Științe Politice, nici cea de Finanțe-Bănci etc. nu predau materia numită *Character...*a cere politicianilor *character* doar la TV și în presă înseamnă a cere *ce nu ai...dat*.

Mai pe scurt: cine *îi creează* pe cei care *ne reprezintă* la nivel politic?

Dacă Biserica *nu se implică* în formarea lor...cine altcineva *îi poate modela caracterologic* pe politicieni?

Da, Biserica nu poate fi *partinică/ideologică...*pentru că ea e *deasupra* vieții pur istorice!

Ea e plină *de transcendență*, de *viața* lui Dumnezeu Cel în Treime.

Ea *sădește în toți* viață și sănătate duhovnicească, înțelepciune și echilibru, bucurie și caracter, loialitate față de anumite crezuri și curaj bun.

⁴⁹ Predică scrisă în ziua de 21 noiembrie 2012.

Însă Biserica trebuie *să-i clădească* și *să-i modeleze* pe politicienii care sunt fiii ei...și aceștia trebuie să *ne reprezinte* valorile și crezurile în Parlament.

Pentru că *demnitatea* omului, *unicitatea* și *valorile sale*, *viața* lui *intimă*, *drepturile* și *libertățile* lui, *îndatoririle* lui cetățenești *interesează* Biserica, pentru că Biserica *le promovează* în harul lui Dumnezeu.

De aceea Biserica, în mod transparent, *colaborează* cu instituțiile statului și *promovează* echilibrul și înțelegerea între oameni...pentru că e *factor de coeziune/ de unitate statală* și *suprastatală*.

Atât la nivel național, cât și la nivel global, Biserica Ortodoxă are *vocația echilibrului* și *a înduhovnicirii* oamenilor și a relațiilor dintre ei.

Căci ce înseamnă să ai *politici* pentru *mediu*, pentru *sănătate*, pentru *dezvoltare durabilă*, pentru *educație*, pentru *cultură*...decât să ai *privire de perspectivă* asupra nevoilor oamenilor?

Politica *reală* e *în favoarea* oamenilor, pentru că *asigură* climatul social de dezvoltare armonioasă a oamenilor.

Dar *politicile* sunt *implementate* de către *politicieni*, de către oameni care au *o experiență umană* și *profesională în spate*...dar și *o credință religioasă*.

Și Biserica trebuie *să se concentreze*, pe viitor, asupra formării *îndeaproape* a viitorilor oameni politici...pentru că avem nevoie și de *Putere* și de *Opoziție creștină*.

Bineînțeles, într-un stat plural/ democratic, cum e România...politicienii nu sunt numai *ortodocși*. Ei au *diverse credințe* sau *nicio credință* la modul angajat...

Însă românii ortodocși, *majoritari* în România, trebuie să-și *aleagă* politicieni care să fie și *creștini veritabili*, creștini *onești* și cu *coloană vertebrală*...pentru ca *să le reprezinte* etosul/ modul de a fi în Parlament.

Pentru că politicianul, ca *reprezentant* al unui număr de alegători, trebuie să *știe* limba, credința, istoria, experiența, doleanțele, nevoile, aspirațiile celor care *l-au ales*.

De aceea se face *campanie electorală*: pentru ca oamenii să-și *întâlnească* potențialii reprezentanți și să *îi aleagă* în cunoștință de cauză.

Dar pentru *a-l cunoaște* pe reprezentantul tău, pe cel pe care vrei să *îl alegi* și *îl vei alege*...trebuie să te *intereseze* viața politică și, implicit, *sănătatea* vieții sociale din România.

Pentru că politicile de azi...îi vizează, în mod viguros, pe cei de mâine.

Regimul comunist *a ales* pentru cetățenii lui...și avem, de la el, blocuri trase la xerox, sovietizate, un anumit învățământ, o anumită sănătate publică, un anumit mod de a călători.

Democrația noastră de 22 de ani încearcă să *schimbe* anumite lucruri...și, în loc să *se înmulțească* cele bune, ca locurile de muncă, spațiile verzi și de relaxare, spațiile culturale și de sănătate, nivelul de trai, nivelul de a călători, nivelul instituțiilor etc. ...proliferează lucrurile *disolutive*: violența, drogurile, analfabetismul, sărăcia, prostituția, obscenitatea, dezcreștinarea...

Pentru a pune România *pe fâgașul bun* avem nevoie de muncă, de credință, de cultură, de excelență...adică de *reprezentanți valorici* și de oameni care să *își asume* rolul social la modul serios.

Avem nevoie de *politici pentru oameni*, de *colaborare* între toate instituțiile statului și între cetățeni și instituții...cu gândul că tot ce se face se *face pentru noi*...și nu *împotriva noastră*.

Însă, dacă primul nostru *gând* e că politicianul e *corupt*, are *sprijin ocult*, nu ne *vrea binele*...și ne *derobăm* de grija lui...el, fiind pe cont propriu, *neverificat* de noi...bineînțele că *își face de cap*.

Și dacă *își face de cap*...iar noi *îl lăsăm* să *își facă* de cap...dacă *nu protestăm* pentru

neregulile pe care le face, dacă nu suntem *vehemenți* împotriva *nedreptății...nedreptatea crește.*

Și *datoria externă* crește...

Și *șomajul* crește...

Și *violența* și *debandada* cresc peste tot...iar *un rău* care nu e *curmat la timp* devine o *cangrenă*...

Dar pentru a se găsi *soluții...practice...e nevoie* ca politicienii *să fie duși la Biserică!*

Sau, mai bine-zis, *să aibă viața și grija Bisericii în inima lor...pentru că sunt fiii Bisericii* și, ca noi toți, *vor da...și vom da seama* de ceea ce *am făcut...dar* și de ceea ce *n-am făcut...dar* puteam *să facem...*

De la vârsta de când *am avut dreptul* să votez...*am votat.*

Am votat *de fiecare dată!*

Și de fiecare dată până acum, pentru că m-am rugat și am chibzuit, nu am votat, așa, la întâmplare...am fost *de partea bună* a lucrurilor...

Pentru că trebuie *să votezi realist* și în *favoarea celor mulți...nu a ta* în primul rând!

Iar cine *își vinde votul pe mai nimic...arată* că nu se simte *parte integrantă* din neamul românesc...ci *un individ izolat*, fără *relații* cu nația română...și care se gândește în primul rând *la sine...și nu la toți.*

Însă *votul e pentru toți...cum și Constituția e pentru toți!*

Pentru că *la baza legilor umane stă voia* lui Dumnezeu și *comuniunea...realitatea* că toți suntem *fiii lui Dumnezeu* și *viața și traiul* pe pământ *ne este comun.*

De aceea *binele comun* nu e o *sintagmă goală*, fără conținut, ci *însăși expresia normalității* unei societăți!

Fapt pentru care *se pedepsesc încălcările, injustițiile, erorile, ororile sociale* și *se încurajează* munca, cooperarea, echilibrul,

creația...tocmai pentru că se vizează *interesul comun* al locuitorilor unei țări.

Dar dacă nu vezi decât *egoist*...de aceea nu alegi *ce trebuie*!

Politicianul trebuie să fie un om capabil să *înțeleagă* oamenii și să *lucreze* în favoarea lor.

El trebuie *ales în mod responsabil*, *ajutat pas cu pas*, *sfătuit* și *corijat* în mod constructiv...pentru ca să *iși facă bine treaba*.

Iar acum, în această campanie electorală, dacă vrem *altceva*...dacă vrem *lucruri serioase*...trebuie să știm să *le formulăm* în fața reprezentanților noștri și să *ne ținem de ei* pentru ca acele lucruri să devină *realități*.

Dar să nu batem *apa în piuă* decât că nouă *ne trebuie* un podet, un trotuar sau un parc...ci să vizăm lucruri care rămân *la modul* efigial: o clădire, o Biserică, un proiect medical sau cultural, ceva...care să rămână *mult timp* după cei 4 ani de mandat...Amin!

Predică despre *uitarea de sine* [21 noiembrie 2012]

Iubiții mei⁵⁰,

aseară, 20 noiembrie 2012, o bunică din București⁵¹...și-a *scăpat* nepoata de la moarte...lăsându-se *călcată* de mașină.

„Am auzit o bufnitură, fără frână, fără nimic. Până să ies, deja era *o mare baltă de sânge jos*”, a spus un martor ocular...

Balta de sânge...era *uitarea de sine* a bunicii pentru nepoata ei...

A preferat ca nepoata *să trăiască*...pentru că „are toată viața înainte”...

Presupunerea ei...deși viața e *în mâna* lui Dumnezeu și nu *în sănătatea noastră aproximativă*...

Ca să avem *cărți*...cineva trebuie *să se uite pe sine* pentru ca *să le scrie*.

Ca să avem mâncare, haine, autostrăzi, sistem de educație, medical, judiciar...trebuie ca mulți *să muncească* pentru toate acestea.

Iar *uitarea de sine*...stă la baza oricărui *lucru generos*, jertfelnic, autentic...

Puteai să îl iei cu mașina și nu l-ai luat...

Puteai să îi spui unde e strada cutare...

Puteai să îl luminezi la minte în credința lui...

Puteai...o mie de lucruri...

Nu ai făcut-o...înseamnă că *nu te-ai uitat pe tine*...te-ai *centrat* pe tine...și n-ai *schimbat* deloc lumea din jurul rău.

Tânăra *salvată* de bunică...dacă are *conștiință*...va fi recunoscătoare...

⁵⁰ Predică scrisă în ziua de 21 noiembrie 2012.

⁵¹ A se vedea:

http://www.adevarul.ro/actualitate/eveniment/O_batrana_de_72_de_a_ni_si-a_dat_viata_ca_sa_si_salveze_nepoata_de_la_moarte_0_814718555.html.

Va vedea viața *ca un dar...primit și de la bunica ei...*

La fel copilul al cărei mame *a murit la naștere...*

Ea *a murit* ca el să...trăiască...

Și părinții, bunicii, frații, rudele...care ne cresc, ne ajută, ne educă...sunt cei care *se uită pe ei înșiși*, cu toate păcatele și neputințele lor, pentru ca *să vadă* de noi...

Educatorul...învățătorul...profesorul *s-a uitat pe sine* pentru noi...

Soția *se uită pe sine* pentru noi...pentru cafeaua, masa, pantalonii, cămașa, bagajul nostru...

Cineva trebuie *să ne protejeze* copilăria, adolescența, viața...pentru ca să ne putem *bucura...*

Cineva trebuie *să se uite pe sine...*pentru ca *să ne bucure!*

Duhovnicii noștri *își fac timp* ca să ne spovedească, să ne îndrume...

Prietenii noștri *își fac timp* să ne vadă...să ne vorbească...să ne ajute...

Trebuie *să îți faci timp*, să te uiți pe tine...pentru ca *să umpli de bucurie* pe un altul.

Bineînțeles că pot *să nu mai scriu* pentru un public larg...

Eu am scris și *înainte* de online...scriu și *în afara* onlineului.

Faptul că *îmi fac timp* pentru alții...înseamnă *a mă uita pe mine însumi*. A *dărui...*

Și pe cât *dărui...*pe atât *mă bucur* și mai mult...pentru că mă simt *împlinit* dăruind...

Iar *uitarea de sine...*înseamnă *împlinirea* poruncii lui Dumnezeu, aceea de *a da...*fără să așteptăm *să ni se restituie* efortul nostru.

Căci asta înseamnă *să îți aduni* „comori în cer [θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ]” [Mt. 6, 20]: să faci lucruri...pentru care *nu primești nimic* în schimb!

Să *îți dai* timpul, banii, viața, cunoștințele pentru alții...în folosul altora...pentru ca *să te umpli* de slava lui Dumnezeu, a Dumnezeului Care *face bine tuturor* [Mt. 5, 45].

Și de unde *am fi avut* exemplul acesta *prea minunat*, dacă Fiul lui Dumnezeu întrupat nu S-ar fi *dat* pentru viața lumii?

Tocmai el, *exemplul* mântuitor/ salvator al Fiului întrupat, *se observă* în gestul bunicii față de nepoata ei...

Ea *și-a dat viața* pentru nepoata ei...pentru ca ea *să fie* vie.

Pentru că El, Fiul lui Dumnezeu întrupat, *a murit* pentru noi, cei păcătoși, pentru ca să avem *viață dumnezeiască din belșug* prin Tainele și Slujbele Bisericii.

Căci Biserica e cea care *ne hrănește*, ca o *mamă bună*, în toată viața noastră...

Ne hrănește *cu har*!

Iar cei care sunt *plini de har*...sunt și plini *de milă*...de atenție...de cumpătare, de frumusețe duhovnicească...

Nu sunt plini de *texte*, de *fobii*, de *ranchiune*...ci *de milă*!

Pentru că *mila și dragostea* te fac *să uiți de tine*...pentru a fi *în slujirea* aproapelui tău, oricare ar fi el...

Și observăm, la modul dureros, ce înseamnă ca omul care *ne trebuie*...să nu fie *la locul lui*.

Nu avem duhovnicul, medicul, prietenul, șoferul, angajatul, prietenul, cititorul pe care *ni-l dorim* noi. Nu-l avem și *suspinăm* după el!

Dacă *nu e*...dacă *nu mai e*...i se simte locul...

Nimic *nu-l poate înlocui* pe cel căruia noi...*îi simțim* locul!

De aceea, știind *cât de greu* e *să nu ai om*...să nu ai *prieten*...să nu ai *frate*...să nu ai *confident*...știi să te *uiți* pe tine pentru cel care *are nevoie*...

Pentru că *nevoia lui* e și *nevoia ta*...

Și a te uita pe tine...înseamnă a te regăsi pe tine.

Pentru că mă fac *mai uman*, mai atent, mai delicat...dacă *te ajut*, dacă te ascult, dacă te cunosc mai bine...

Te ajut...iar tu *mă ajuți* și mai mult...decât *te ajut eu pe tine*...

Și astfel *uitarea de sine*...lepădarea de sine...*desființarea* egoismului din noi...e porunca lui Dumnezeu, e dorința Lui, e nevoia Lui...

El are nevoie de *uitarea noastră de sine*...pentru ca să ne umple de *ținerea de minte a aproapelui*...

Și când *nu îl mai uiți* pe altul...nu îți mai uiți nici tu *nevoile fundamentale*.

Și *nevoile noastre fundamentale* sunt viața duhovnicească, adevărul dumnezeiesc, iubirea curată, sinceritatea, întrajutorarea...cunoașterea *înălțătoare* a oamenilor.

Da, e *ușor* să vezi dedesubturi, păcate, plăceri, căderi...dar *înălțător* e să vezi *oamenii* din oameni!

Cine sunt, în ei înșiși, *oamenii*: asta e *înălțător*!

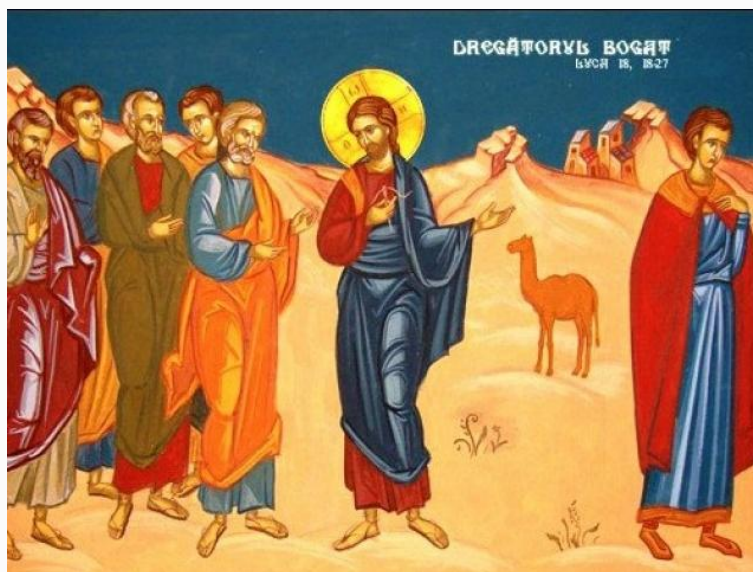
Așa, să îi calci în picioare, să îi minimalizezi, să îi tratezi *de sus*...e ușor...

Înălțător e să îi vezi *profund*...și să se *înalțe* în ochii tăi, în inima ta, în conștiința ta...*mai presus de tine*...

Pentru că atunci am învățat *lucruri autentice* de la oameni...tocmai pentru că *ne-am uitat* pe noi...și *i-am descoperit pe ei cu adevărat*.

Dumnezeu să ne învețe *uitarea de sine*...pentru ca să descoperim *ce frumoși* sunt oamenii și *ce frumoasă* e lumea lui Dumnezeu, lumea văzută *cu ochi frumoși*. Amin!

Predică la Duminica a 30-a după
Rusalii [2012]

Iubiții mei⁵²,

tinerii vor *mai multe*...decât *pot* iar bătrânii
nu mai pot să facă multe din cele pe care *le vor*!

De aceea nu e bună tinerețea care *vrea* fără
să poată...după cum nu e bună nici bătrânețea
care *nu își conștientizează neputințele*,
limitările...

Însă tânărul care face *pe măsura la cât
poate* și bătrânul care *se rezumă la cât mai
poate*...dar face totul *pe măsura înțelepciunii
sale*...sunt cei care duc o nație *mai departe*...și
ajută Biserica în mod real.

Pentru că noi trebuie să *încurajăm*
tinerii...dar nu la *orice lucru*.

Noi trebuie să *îi sprijinim* să se cunoască pe
ei înșiși...dar nu să *îi ideologizăm* în scopurile
noastre meschine...și nici să ne împlinim, prin ei,
frustrările personale.

Tinerii au potențial, au vigoare, au sănătate,
au așteptări...dar nu toți sunt Enescu sau Sfântul
Pavel.

⁵² Predică scrisă în ziua de 23 noiembrie 2012.

Iar a le scoate coarne în cap, a-i face să se creadă cei mai răpitori de pe pământ, cei mai valabili, cei mai talentați...înseamnă a-i transforma în rebuturi.

Pentru că nu toți tinerii vor ajunge *mari personalități* în viața lor...după cum niciun handicap nu e *de netrecut*.

Trebuie să fim cinstiți cu cei tineri!

Să *îi impulsionăm* spre drumul lor, spre ceea ce vedem că *pot face* (dacă *vedem* acest lucru în ei...cu harul lui Dumnezeu) și nu să *îi împingem*, pe toți, spre *aceeași direcție*.

Pentru că fiecare are *direcția lui*...și nu sunt toți *la grămadă*...

Tânărul de azi, din Evanghelie (Luca 18, 18-27) a vrut un răspuns...pentru care *nu era pregătit*. A vrut un răspuns *peste măsura lui*...

Și l-a primit la modul dureros...

Alții însă sunt în stare să renunțe la avere, la serviciul lor, la casa lor, la demnitatea lor...la tot...pentru o ideologie, pentru o năzăreală, pentru o filosofie, pentru o obsesie, pentru o persoană iubită...

Însă puțini sunt cei care renunță *la tot* pentru *Dumnezeu*.

Sau, dimpotrivă, care *nu renunță la nimic*...au de toate...dar în inima lor se comportă ca și când *nu ar fi legați* de nimic și de nimeni...

Da, tinerii *pot renunța*!

Renunță la limba lor, la demnitatea lor, la firescul lor...*din prostie*...renunță la familia lor din teribilism...își iau viața⁵³ din orgoliu...

Tinerii *pot renunța*...

Însă Evanghelia de azi nu e despre *renunțare*...ci despre *căutarea desăvârșirii*!

Despre căutarea lui *mai sus*, mai înalt, mai curat, mai frumos, mai sfânt...

⁵³ Se sinucid.

Pentru că tânărul bogat de azi a vrut să știe ce e mai sus de starea lui...a vrut *mai multul*...dar *s-a blocat în act*...în deliberare...fără să mai vrea *eliberarea* survenită în urma actului.

Fiindcă nu averea...nu *renunțarea* la ea era *desăvârșirea*...ci *eliberarea* de presiunea/ constrângerea/ ochii dulci ai averii e *drumul spre desăvârșire*.

Căci nu postul e *eliberarea*...ci ceea ce se *coboară* în urma postului în noi.

Nu ducerea la Mănăstire...sau milostenia e *desăvârșirea*...ci ceea ce se *produce* în noi după renunțare, după fapta bună, după asceză...e *drum spre desăvârșire*.

Pentru că desăvârșirea nu e *act*...ci *stare*!

Desăvârșirea e *aprofundarea stării de renunțare continuă la tine*...pentru ca slava lui Dumnezeu să te pătrundă și mai profund...

Căci dacă ești în stare să *renunți* la averi, la poziția ta socială, la tabieturile tale, la prietenii tăi...ești în stare să *renunți continuu*...

Renunțarea nu ca *lașitate*...ci ca *biruință* asupra posesiunii pătimăse.

Însă poți să *renunți* la toate...fără să te *desparți de toate*!

Pentru că oricât ai *da*...chiar dacă ai rămâne *gol*, sărac *lipit* pământului...totuși ai trup...și nevoi ale lui....și nu poți să *renunți* la ceea ce înseamnă *supraviețuirea ta*...

Așa că tinerețea poate să *renunțe*...la *proastele ei obiceiuri*...dar poate să învețe de la Dumnezeu și cum să *fie paradoxală*.

Pentru că ceea ce pare *imposibil* la oameni...la Dumnezeu nu e *imposibil*!

Cu Dumnezeu poți să te *educi*, poți să-ți faci familie, poți să te *nevoiești*, poți să te *sfințești*, poți să te umpli de erudiție, poți să îți *împlinești* vocația...

Da, nu e *imposibil*!

Iar maturii și bătrânii care îți spun ție, tinere, că aceste lucruri sunt *imposibile*...sunt

niște oameni *ratați*, care nu s-au lăsat *cu totul* în mâna lui Dumnezeu și de aceea nu s-a prea ales *mare lucru* de ei!

A te *contamina* de neîncrederea, de sarcasmul și de invidia lor...înseamnă a ajunge *ca ei*: un greșos...

De aceea, pentru a nu ajunge *ca ei*, fii *ca tine*!

Fii ca cel pe care Dumnezeu *il vrea*!

Și dacă tu, tânărul de azi, *te ratezi* ca și mulți alții...*nu propovădui ratarea* celor care *nu o cunosc*!

Însă *bătrânii reali* sunt cei care au fost niște *tineri bătrâni*.

Niște tineri care *au adunat*, care au strâns cunoaștere, frumusețe, cuminenție, distincție, asceză, care s-au creat ca niște *persoane viguroase*, comunionale, chintesențiale.

Căci ce *să duci* spre 50, 60, 70, 80, 90 de ani...în afară de *erudiție* și *sfîntenie*?

Să duci basme despre cu cine te-ai culcat, de câte ori te-ai îmbătat, cu cine te-ai drogat, cu cine te-ai bătut la fotbal? Nu!

Ci *omul real* e o *operă*...în *continuă finisare*!

O operă a lui Dumnezeu *plină de har*...dar și *de trudă*, de învățare din căderi, de învățare din marile exemple ale umanității.

Așadar, iubii mei, nu fiți tineri *cu minte de copii* și nici bătrâni *cu minte de tineri*!

Fiți oameni *cu mintea lui Hristos*, plini de multă cunoaștere, de multă bunătate, de multă renunțare la păcat...și la tot ceea ce stresează, în mod real, pe aproapele. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfintei Marii
Mucenițe Ecaterina [25 noiembrie 2012]

Iubiții mei⁵⁴,

predica de astăzi e despre *îndrăzneala*
cuviinței și multa cunoaștere!

Pentru că numai dacă *Îl cunoști mult* pe
Dumnezeu și pe mulți oameni...poți să ai
îndrăzneală bună. Căci ești *intim* cu Dumnezeu
dar și *apropiat* de oameni.

Le știi sufletul, le știi viața, le știi
aspirațiile...

⁵⁴ Predică scrisă în ziua de 24 noiembrie 2012.

Știi ce să spui, ce să faci, cum să te porți în diverse situații.

Iar Sfânta Mare Muceniță Ecaterina⁵⁵, care la 18 ani uimea Alexandria Egiptului prin frumusețe și prin înțelepciune diversă, ne arată că adevăratul tânăr (despre care am vorbit în prima predică de azi⁵⁶) nu este un dus de valuri...ci un strângător de comori duhovnicești, un om avid de har, de frumusețe, de cunoaștere, de experiență...

Pentru că nu poți fi împlinit fără să guști din experiența vieții...

Trebuie să citești mult, să vezi multe, să se producă multe schimbări bruște și înălțătoare în viața ta pentru ca să simți că nu trăiești...degeaba...

Căci sensul...sensul vieții...cel care ne împlinește...e cel care ne face să ne simțim bine, împliniți. Împliniți pe măsura a ceea ce facem...dar, întotdeauna, aspirând la mai mult, la mai profund, la lucruri și mai pline de măreție.

...Și o vedem pe Sfânta Ecaterina plină de filosofie și de medicină...de erudiție...frumusețea fizică nefiind o ispită în calea cunoașterii...

Pentru că ceea ce te împlinește nu este exterior ție...ci interior.

Și de aceea tânăra care se tot uită în oglindă...și care își scurtează fustele și își decoltează bluzele...ne arată că își scurtează cuviința, bunul simț, înțelepciunea...

Căci dacă vrei să fii plăcută doar pentru sâni, fundul și rochiile tale...înseamnă că nu vrei să fii cunoscută niciodată pentru sufletul tău, pentru ceea ce gândești, pentru aspirațiile tale...și vrei să fii socotită un obiect sexual.

Ceva banal...ceva pe care să îți verși nervii...

⁵⁵ A se vedea: http://www.vietile-sfintilor.ro/vieti/noiembrie/11-25-sf_ecaterina.html.

⁵⁶ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/23/predica-la-duminica-a-30-a-dupa-rusalii-2012/>.

Și nu e zi de la Dumnezeu în care *să ies afară*, în oraș...sau să călătoresc...și să nu am o *strângere de inimă* când le văd pe copile...pe tinere...pe femei în toată firea...și pe multe bătrâne arătând și comportându-se ca niște *lipsite de cuviință*, de măsură, de sensibilitate, de omenie...

Prea mulți *feromoni*⁵⁷ *ambulanți*...

Prea multă *lascivitate bătărană*...

Căci atunci când *încerci*, ca femeie, cu toptanul...să arăți că ești *dispusă la orice* în materie de *libertinaj*...nu mai ai niciun *farmec* pentru un bărbat...

Pentru că bărbatul vrea *să te admire*, să te descopere, să te cunoască tot mai mult, să găsească în tine *calități* și *pasiuni comune cu ale lui*...și nu să găsească *o baltă de senzualitate nimfomană*.

Și observăm în viața Sfintei Ecaterina că *frumusețea*, combinată cu *înțelepciunea* și cu *decența*, sunt *convertitoare*.

I-a convins *prin cine era*...pe cei care au devenit *Mucenici* și *Mucenite* datorită ei!

I-a convins pe cei *foarte erudiți*...dar și pe cei *mai umili* din punct de vedere intelectual dar care aveau dorința de a cunoaște, de a înțelege, de a se simți împliniți.

Căci asta e *marea problemă*: când nu mai *cauți* nimic...înseamnă că ai ajuns *o epavă*.

Ești plin de patimi grele...

Dar dacă *cauți*, dacă vrei *să cunoști*, dacă vrei *să te schimbi*...arăți că *viața curge în tine*.

Însă la Sfânta Ecaterina vedem foarte clar și următorul lucru: că nu *știința*, singură, te face *frumos*, admirabil...ci *știința* care are *la bază credința* și slujirea lui Dumnezeu.

De aceea Sfânta Ecaterina este *patroana noastră*, a teologilor, la Facultatea de Teologie din

⁵⁷ Idem:

http://www.shopvitality.ro/produse/pheromone_afrodisiac/parfum_barbatesc.html.

București: pentru că *a îmbinat* credința cu munca de cercetare, cunoașterea teologică și experiența duhovnicească cu experimentul și munca de cercetare.

Și dacă vrei să fii *complex*...trebuie să fii *realist*.

Trebuie să cauți *cunoașterea* care nu e doar *pură speculație* ci *un fapt de viață*, un fapt *esențial* în viața ta.

Căci a învăța zeci de numere de telefon, cum trăiesc diverse specii de animale, zeci de nume de mari oameni ai istoriei e un fapt de *memorare erudită*.

Însă *a crede* în Dumnezeu și *a urma în mod practic* Sfinților Lui și marilor oameni ai istoriei înseamnă a te angrena într-o *cunoaștere holistică*, a întregului om, care ne schimbă cu totul...și nu doar *ne îmbogățește* informațional.

Pentru că am început prin a vorbi despre *îndrăzneală*. Despre *îndrăzneala cuviinței*...

Despre *îndrăzneala bună* care se naște în cel care e *bogat* în Dumnezeu și *în iubirea* de oameni...

Și când întâlnim un astfel de om...declaram imediat: are *o experiență tulburătoare*...

Pentru că, pe cât *te curățești* de patimi și *te umpli* de harul lui Dumnezeu...pe atât ești *mai omenos*, mai simplu, mai direct, mai subtil cu oamenii.

Și dacă ești *frumos* cu oamenii...atunci ai *îndrăzneală* vizavi de ei...dar *și ei față de tine*.

Căci te consideră *de încredere*, responsabil, un om pe care te poți baza, te poți încrede...

...Și Sfânta Ecaterina *i-a convins* pe înțelepții, care *n-au ars în foc* dar *au adormit* în Domnul, pe împărăteasa Augusta...pe care propriul soț *a omorât-o*...pe soldații ce *au cunoscut-o*...și a convins, mai ales, prin *laptele curs* din gâtul ei tăiat și prin faptul că trupul *i-a fost luat* de Sfinții Îngeri și dus în Muntele Sinai.

Pentru că numai *cel Sfânt* e cinstit astfel de Dumnezeu...și e *hrănit* în mod minunat în închisoare...și poate *să schimbe*, în bine, atâtea sute de oameni.

Și asta în secolul al III-lea d. Hr. ...dacă împăratul *Maximin* amintit în *Viața Sfintei*...e împăratul roman *Gaius Iulius Verus Maximinus* sau *Maximin Tracul*⁵⁸.

Atunci...și nu *acum*, când cunoașterea se *împute* în biblioteci, în librării și online...ci atunci când cărțile erau *puține* și *foarte scumpe*.

Mai are rost să spun...cât de *penibili* sunt ortodocșii de azi...care *nu-i mănâncă* din scoarță în scoarță pe Sfinții Părinți și pe reprezentanții marii culturi a lumii?

Sfânta Ecaterina îi cunoștea pe Homer⁵⁹, Virgilius⁶⁰, Aristotel⁶¹, Platon⁶², Asclepios⁶³, Hippocrate⁶⁴, Galenus⁶⁵...iar mulți dintre ortodocșii noștri *nu i-au citit* pe Kant⁶⁶, Nietzsche⁶⁷, Goethe⁶⁸, Balzac⁶⁹ sau Dostoievski⁷⁰.

De ce? Pentru că *nu le place* cunoașterea...

Însă ei *motivează* altceva: *nu îi citesc*...pentru ca nu cumva *să se îmbâcsească* de păcatele lor.

Dar cine nu vrea *să cunoască*, cu orice risc, e ca cel ce nu vrea *să iasă* din foc...din focul prostiei și al lenei...deși prostia și lenea și nesimțirea îl coboară *în cel mai de jos* Iad.

Ca să ieși *din foc*...ca *să scapi*...trebuie *să cunoști libertatea duhovnicească*.

Și nu poți să fii *liber* fără adevăr, fără iubire, fără cunoașterea profundă a oamenilor...

⁵⁸ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maximin_Tracul.

⁵⁹ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Homer>.

⁶⁰ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Publius_Vergilius_Maro.

⁶¹ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Aristotel>.

⁶² Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Platon>.

⁶³ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Asclepios>.

⁶⁴ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Hippocrate>.

⁶⁵ Idem: <http://en.wikipedia.org/wiki/Galen>.

⁶⁶ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Immanuel_Kant.

⁶⁷ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.

⁶⁸ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Johann_Wolfgang_von_Goethe.

⁶⁹ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Honor%C3%A9_de_Balzac.

⁷⁰ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Feodor_Dostoievski.

Mă rog dar Domnului, ca pentru rugăciunile Sfintei Sale preaiubite, a Sfintei Ecaterina, căreia i-a dat *inel de logodnă veșnică*, să ne înțelepțească pe noi pentru *a ieși* din ceața părerii de sine, a prostiei și a nesimțirii spirituale!

Să ne facă să înțelegem că fără *cunoaștere la greu*, trudnică, fără *asceză iubitoare*, fără *multă muncă* și *dăruire*...nu putem să fim *plăcuți* Domnului și nici oamenilor.

Căci dacă pe oameni *nu-i putem convinge*, cu lenea, cu nesimțirea, cu bătărbănia noastră...că suntem *adevărați creștini ortodocși*...cum credeți că *L-am putea convinge* pe Dumnezeu?!

Dumnezeu *să ne lumineze* și *să ne umple* *așadar de har*, pentru că numai întru El putem *să înțelegem ce ne lipsește* și *ce trebuie să facem*.
Amin!

Predică despre *puterea exemplului rău*

Iubiții mei⁷¹,

ca să dovedim că *avem cap*...trebuie să arătăm că *avem minte*!

Și un exemplu concret și foarte la îndemână, în care arăți că *ai minte*, e acela în care te porți potrivit *anotimpului* și *locului* în care ești.

Dacă e vară...mergi *lejer*...și îți pui *pălărie de soare*...dacă e iarnă, ca acum, mergi *cu haine groase* pe tine, cu mânuși în mâini și cu căciulă în cap.

Însă astă seară am mers pe jos trei kilometri, prin București, și am fost singurul îmbrăcat *adecvat* momentului...

Niciunul nu era cu ceva *pe cap*, nici *în mâini*...dar *dârdâiau de frig* precum câinele în zăpadă.

Deopotrivă tineri, maturi și bătrâni...se comportă ca și cum ar fi *de plastic* și nu *de carne*!...

Dar...dacă te crezi *altceva* decât ești...dacă nu ai nevoie *de cap*...dacă nu ai nevoie *de sănătate*...de ce să mai dăm *bani* la sănătate, la *sănătate publică*...sau de ce să mai ai *calorifer* în casă sau sobă...dacă ai capul...*mai tare* ca iarna?

Însă preferă să *înghețe*, să facă cele mai *prostești* boli...decât să *râdă* cineva de el/ ea...că nu au „rezistibilitate”.

Rezistibilitate la boală, la frig, la moarte...

Și după „exerciții îndelungi de rezistibilitate” tâmpită...mor din cauza unui virus...sau a unei boli minore.

Pentru că *puterea exemplului rău*...e dată de *mulțimea* celor care se comportă *fără minte*. Ca și când nu ar ști că *ceea ce fac*...nu e bine.

⁷¹ Predică scrisă în ziua de 26 noiembrie 2012.

Și de aici *se contaminează* social o mulțime de oameni.

De la păcatul văzut ca *modă*, ca *obicei al multora*.

Așa s-au proliferat curvia, beția, drogurile, implanturile mamare, tatuajele, violența, bădărașia, egoismul, avariția, mersul aiurea pe stradă: prin faptul că tot mai mulți oameni au început să se comporte *anormal/ a-rațional*.

Și în fața înmulțirii celor *aiurea*...ajungi să pari tu, cel *normal*, un *anapoda*...și nu ei.

Însă *exemplul rău* e numai *o patimă pusă în evidență*...și nu *virtute*!

Libertinajul, avortul, prostituția nu vor fi niciodată *o dovadă de frumusețe sufletească* ci de *indiferență* față de sănătatea ta trupească și sufletească și a altora.

A muri prostește din cauza mâncatului mult, a băutului mult sau a mergerii cu capul gol iarna e o dovadă de *infantilism cronic*.

A-ți tăia trupul, a-l mutila, a-l ciopârți...pentru ca „să arăți mai bine” înseamnă *a te vinde ca iluzie* și *a-ți distruge viața prostește*.

A considera că *o să pleci* de pe lumea asta cu mașinile, conturile, casele pe care le ai...și că dacă faci tot felul de *drăcii* te simți *mai bine*...împlinit...înseamnă a fi *afon* la nivel axiologic.

Pentru că *valorile netrecătoare* ale omului sunt cele pe care *le scrie* în sufletul său...și nu sunt cele pe care *le depozitează*...le apără cu pază...le lăcătuiește...

Așadar, în fața *contra-exemplului* trebuie să fim *firești/ normali*!

Nu ostentativitatea faptelor bune ne arată *oameni normali*...ci *continuitatea în firesc/ în normalitate*.

Căci *a te comporta întotdeauna* după rațiunea luminată de har...după porunca lui Dumnezeu înseamnă a face binele *ca pe ceva normal*.

Și găsesc din ce în ce mai puțini oameni *normali/ firești*...care vorbesc, mănâncă, se comportă *ca atare*...semn că au naufragiat, în masă, în *contraexemplaritate*.

Însă *a fi normal*...înseamnă *a vorbi cu vocea ta*, a mânca *ceea ce mănânci de obicei*...a te îmbrăca după cum simți că *e bine* pentru tine, că *te reprezintă*...și a nu face nimic că *așa e moda*...sau *așa fac și alții*.

Ci să judecăm totul *prin prisma* voii lui Dumnezeu, reflectând *critic* la una sau alta...și alegând în urma unei *judecăți valorice*...și nu după *năzăreli*.

E bine să *cumpăr* mâncarea asta sau nu? Am *nevoie* de ea? Pot să *o mănânc* acum? Când e *făcută*? Ce *conține*? Cât *costă*? Cât *de multă* trebuie să iau?

Sunt numai câteva întrebări pe care trebuie să *ni le punem* în sinea noastră...de fiecare dată când facem ceva anume...

Și am judeca lucrurile *profund* dacă am fi *reflexivi*...nu ne-am *arunca* sănătatea și banii pe geam, nu am merge și vorbi aiurea, am avea distincție în gesturi, nu am dori să ne comportăm „în spirit de turmă”/ non-reflexiv.

Așadar să *avem capul* pe umeri!

În vremuri de *sărăcie financiară* și *morală* nu ne putem permite *nici să risipim* și *nici să ne îmbolnăvim* *prostește*.

Să avem *grijă* de trupul nostru, de curăția hainelor noastre, de modul cum mâncăm, cum ne odihnim, cum muncim, cum ne creștem copiii, cum ne îngrijim familia și casa.

Toate acestea ne arată oameni *responsabili* sau *iresponsabili*, *atenți* sau *indiferenți*, bine *crescuți* sau *prost crescuți*.

Dar, în primul rând, ne arată *cât de ortodocși* suntem noi...și *ce rol* are credința în viața noastră.

Are unul *decorativ*...sau *existențial*?

Ne place *să pozăm* în „oameni bisericoși” sau chiar suntem *schimbați*, de viața Bisericii, în fiecare zi?

Și aici, pentru *a trăi* și *a gândi* pentru Dumnezeu...e nevoie de *cap*.

De minte *sănătoasă*, înduhovnicită și *de inimă simplă*.

Să ne rugăm dar Domnului să ne dea minte bună, echilibrată, plină de har și inimă smerită și delicată în toate zilele vieții noastre. Amin!

Predică despre *insolență*

Adică⁷² o predică despre *obraznicie/nerușinare/impertinență* la adresa lui Dumnezeu, iubiții mei!

Pentru că tot *ceea ce-l rănește* pe om, mai întâi de toate, *Îl țintește* pe Dumnezeu.

Dumnezeu e *motivul* pentru care oamenii sunt *decimați, minimalizați, extorcați, intoxicați cu minciuni...*

Pentru El, *din cauza Lui*...chiar dacă *nu se afirmă explicit* acest lucru în toate cazurile...

Căci există *o insolență fățișă/ la vedere...*și *o nerușinare ascunsă*.

Cum putem explica altcumva *minimalizarea* preoților lui Dumnezeu...decât prin aceea că poporul credincios, în inima lui, e *obraznic* la adresa lui Dumnezeu?

Căci dacă *îți bați joc*, în corpore, de slujitorii Lui...e semn evident că *Îți bați joc* de El, de Cel care pare că „nu-Și cunoaște” colaboratorii...

Și glumele nesărate, zeflemeaua lungă, vorbirea de rău și judecarea preoților lui Dumnezeu se nasc din dorința de *a-I da o replică* lui Dumnezeu.

Ca atunci când *cerți* copilul...ca *să înțeleagă* mama lui, care e de față...că *nu știe* să-l educe.

Sau când scoți elevul la tablă...ca *să îl faci de râs* în fața clasei...

Insolența din inimă, cea ascunsă, e *perfidă*.

Cea *la vedere*...spune *în gura mare* hulele...

Și cred că nu de *alde gură spartă* trebuie să ne temem...ci de cei care *tac*...și *fac rău*...

Îl gândesc, îl pun în practică...și *se bucură* că *fac rău*...dar, în același timp, rămân „la fel de drepi”.

⁷² Predică scrisă în ziua de 28 noiembrie 2012.

Însă Dumnezeu *nu se lasă mințit!*

Dacă *îl umple* pe un om de daruri...atunci, fără doar și poate, omul acela e *plin de bine*, de fapte și de intenții bune.

Și când *sporește* cineva în har sporește pentru că *muncește* și nu pentru că *șomează*.

Dar dacă un om *nu sporește în har*, în înțelepciune, în echilibru, sporește *în...obraznicie*.

Găsește mereu noduri în papură.

Le inventează.

Vede *în negru* chiar și *situația albă*...

Caută cu tot dinadinsul *să maculeze* orice proiect trainic.

Da, pentru că omul *obraznic* e om *invidios...ranchiunos...care nu vrea să admită* cine este.

Și pentru că *nu își asumă* eșecurile...le aruncă la alții în curte...se dispensează de ele...pentru ca să nu-l *acuze* nimeni că e *șarlatan*.

Însă Dumnezeu ne vede *când aruncăm* peturile⁷³...peste gard la alții!

Când *îi acuzăm* pe alții de lucruri...pe care doar noi le-am făcut prost...

Dumnezeu ne vede adâncul inimii, ce *ascundem* noi de foarte mulți...și ne dă *după inima noastră*.

Iar dacă bolile și necazurile par „să vină din senin” în viața noastră...ele, de fapt, nu vin niciodată *din senin...ci din multe păcate*.

Că vrem, că nu vrem...că *admitem...că ascundem* acest lucru: noi suntem *de vină* pentru ceea ce pare a fi *pur și simplu întâmplător*...

Însă nimic nu e „întâmplător” în viața noastră!

Ci *bunele și relele*, deopotrivă, sunt *pedagogie dumnezeiască*. Reprezintă modul în care Dumnezeu ne oferă *prilejuri de reflecție convertitoare*.

⁷³ Idem: <http://www.lucrurigratis.com/2012/03/refoloseste-inainte-sa-reciclezi-bidoanele-din-plastic/>.

Pentru că oamenii delicăți, atenți, se umplu *de mulțumire și de recunoștință* când primesc *daruri* de la Dumnezeu.

Pe când *palmele* iubirii Sale de oameni, formate din *dureri, neazuri, sărăcie, ispite, îndoieli, vicisitudini* de tot felul...sunt pentru cei care *se lasă greu convinși* de faptul că *numai binele dă viață*.

De aceea, în acest post *duios* al Nașterii Domnului *a ne cerceta inima*...înseamnă *a vedea* dacă avem neîncredere, obraznicie, înălțări ale mândriei *împotriva* lui Dumnezeu și a oamenilor.

Dacă știm *să îmbrățișăm* bucuriile și durerile oamenilor sau, dimpotrivă, suntem *stâncă* și la bucuria lor...și la doliul lor...

Pentru că obraznicia *înfatuată*, foarte *vocalică*, care *contestă*, care spune *hule*, care se închipuie *înger ceresc* vine tocmai din această situație interioară a noastră *deasupra* tuturor.

Dintr-o *recenzare* a vieții lumii...în care noi vedem lumea *de sus*...ne situăm *deasupra*...iar toți stau *sub* picioarele noastre.

Însă *poziționarea* ortodoxă reală...viața de zi cu zi *autentică*...e atunci când tu te vezi *cel mai jos* din Iad, sub picioarele tuturor...și nu *deasupra* lor!

Când tu te vezi *cu toate păcatele tale la activ*...fără să *minimalizezi* vreunul.

Pentru că toate *minimalizările* relelor noastre ne duc la maximalizarea *egoului nostru*.

Dacă nu ne-am ridicat *în slăvi* în inima noastră...am ști să fim *normali* și *supli* în relațiile cu Dumnezeu și cu oamenii.

De aceea, iubirii mei, vă invit la *reflecție tăioasă* asupra vieții noastre interioare pentru că de aici vine *tot binele*!

Pentru că Dumnezeu judecă *cel mai tăios* lucrurile *ascunse* în inima noastră, adâncul nostru...

Iar dacă ne curățim inima prin Spovedanie și pocăință, prin durere sinceră...fără rușine, fără gând *ipocrit*...vom simți, ca toți cei dinaintea

noastră, că *ne simplificăm* viața, că ne facem *mai umani*, tot mai *deschiși* bucuriei și dialogului frumos.

Dumnezeu să ne umple de bucuria și simplitatea Lui, de frumusețea Lui covârșitoare, pe noi, cei care venim la El cu inimă deschisă, smerită, încrezătoare. Amin!

Predică la pomenirea Sfântului
Apostol Andrei [30 noiembrie 2012]

Iubiții mei⁷⁴,

din păcate, cei mai mulți dintre români „știu” despre Sfântul Andrei că de ziua lui *se pune grâu la încolțit*⁷⁵...iar șoferii că există un semn, la trecerea de linie de cale ferată, care se numește *Crucea Sfântului Andrei*⁷⁶.

⁷⁴ Predică scrisă în ziua de 29 noiembrie 2012.

⁷⁵ A se vedea: <http://www.egirl.ro/lifestyle/sarbatori-si-traditii/graul-pus-la-incoltit-de-sfantul-andrei-383>.

⁷⁶ Idem: <http://www.circulatiarutiera.ro/pregatire-examen/cursuri-legislatia-rutiera/4ro.htm>.

Puțini știu *câte ceva* despre viața lui⁷⁷...sau despre Sfintele lui Moaște⁷⁸.

Mai recent...tot mai mulți au aflat că el este *evangelizatorul nostru*⁷⁹, al românilor...și că există locuri, în Dobrogea, care *amintesc*⁸⁰ de propovăduirea lui.

Însă *cunoașterea* Sfântului Andrei prin *viața lui*...dar, mai ales, prin *rugăciunea către el* e ceea ce noi avem nevoie să facem.

Pentru că *datele despre Sfinți* trebuie să ne *ajute* în rugăciunea noastră față de ei.

Și e foarte important *de reținut* că Sfântul Apostol Andrei, ca și Sfântul Ioan Evanghelistul, au fost *feciorelnici*. Nu s-au căsătorit niciodată...

Au iubit *fecioria*...și fecioria i-a umplut de multă curăție, seninătate, bucurie dumnezeiască...

Crucea Sfântului Apostol Andrei, Patra - Grecia

⁷⁷ Idem: <http://www.sfantulandrei.info/viata.php>.

⁷⁸ Idem: <http://ortodoxiatinerilor.ro/fotografii-biserici/19091-moaste-sf-andrei-sf-luca-cuviosul-patapie>.

⁷⁹ Idem:

<http://www.ziarullumina.ro/articole;1769;0;64565;0;Apostolul-Romanilor.html>.

⁸⁰ Idem:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Pe%C8%99tera_Sf%C3%A2ntului_Andrei.

Născut în Betsaida Galileii și fiind *fratele* Sfântului Apostol Petru, Sfântul Andrei se ocupa și el cu pescuitul.

A locuit în Capernaum potrivit Mc. 1, 29...și e numit „cel dintâi chemat” la apostolat tocmai pentru că a fost chemat *primul* de Domnul, potrivit In. 1, 40.

Asta după ce, mai înainte, fusese *ucenicul* Sfântului Ioan Botezătorul...

Și după Cincizecime, Sfântul Andrei a venit și în părțile Dobrogei și a propovăduit strămoșilor noștri.

Plecând în Grecia...a fost *martirizat* pe o Cruce în formă de X, la Patras, în data de 30 noiembrie 60 d. Hr.

Și cu toate că știm *puține lucruri* despre Sfântul Andrei...pe baza acestora putem *să ne rugăm* lui...ca să ne învețe *să-I slujim* Domnului.

Căci de acest lucru avem noi nevoie: de *bărbăție duhovnicească*, de nădejde frumoasă, *viguroasă*, în ajutorul lui Dumnezeu.

Și observați ce înseamnă *predică marcantă*...dar și *receptivitate* a auditoriului.

Pentru că predica lui, a Sfântului Andrei, a *dăinuit* peste timp...tocmai pentru că a găsit *sol bun*, inimi credincioase în strămoșii noștri.

Căci nu se poate explica altcumva *perenitatea* credinței ortodoxe în spațiul românesc fără *un început bun*, apostolic, pus de Sfântul Apostol Andrei și, după cercetări mai recente⁸¹, și de Sfântul Apostol Filip⁸²...dar și de *continua lucrare* a ierarhiei bisericești de aici, timp de 2.000 de ani, care, după datele concrete, *și-a făcut treaba*...

De aceea *insist* asupra ideii că întotdeauna trebuie să facem *lucruri durabile*...și nu *superficiale*.

⁸¹ Idem: <http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/sfantul-apostol-filip/sfantul-apostol-filip-misionar-pamantul-romanesc-70014.html>.

⁸² Idem: <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/noiembrie/noiembrie14.htm>.

Dacă *ne grăbim*, dacă încercăm *să furăm* ochii altora...nu reușim, în definitiv, decât *să ne simțim neîmpliniți* cu ceea ce facem.

Iar Sfântul Apostol Andrei, ca toți Apostolii Domnului, și-a făcut *treaba* din plin.

Propovăduirea lor *a rămas*, frumusețea sufletului lor se vede din viețile lor, din minunile lor, din Sfintele lor Moaște...și din modul cum ei *au schimbat* istoria lumii...

De aceea, să ne rugăm⁸³ Sfântului Andrei cu bucurie și cu pace, *cu încredere* în prezentul și viitorul Bisericii, al României și al întregii umanități!

Să ne rugăm Apostolului/ Evanghelizatorului nostru cu încrederea că el *ne poate îndruma* spre a păși în viitorul nostru ca Biserică și nație.

Pentru că nu trebuie doar *să trăim*...ci să trăim *autentic ortodox* și *cu simțiri responsabile* pentru Biserica, națiunea română, limba, tradiția și parcursul nostru european și mondial.

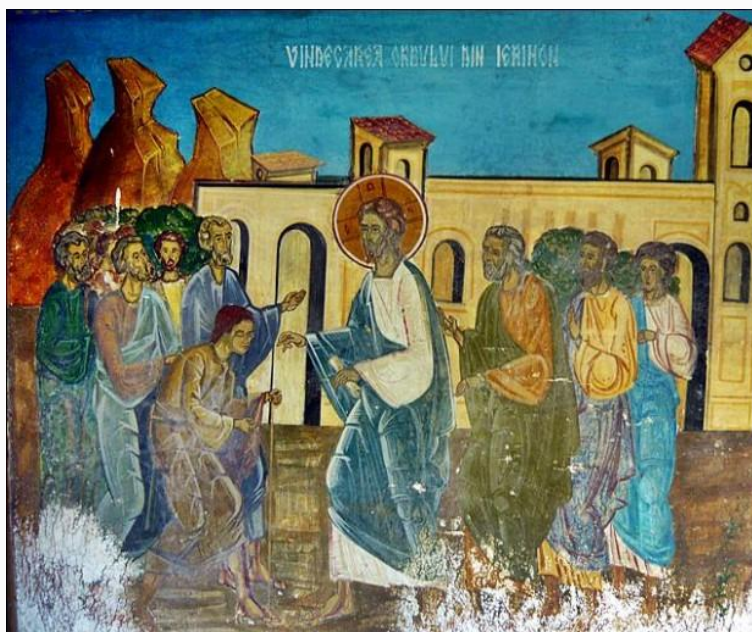
Să ne odihnim *frumos* azi, în ziua noastră *duhovnicească* națională...dar și mâine...în ziua *unității* noastre naționale!

Să arătăm *cât de frumoși* suntem când *ne iubim* credința, țara, neamul, limba, tricolorul, identitatea...

La mulți ani!...și să avem parte *de multă bucurie dumnezeiască* în viața noastră. Amin!

⁸³ Idem: <http://www.sfantulandrei.info/acetist.php>.

Predică la Duminica a 31-a după
Rusalii [2012]

Iubiții mei⁸⁴,

în vechime, zidurile Ierihonului *au căzut* prin puterea lui Dumnezeu [Iis. Nav./ Iosua 6, 20, cf. LXX], pe când în Evanghelia de azi [Lc. 18, 35-43], orbul din Ierihon, tot prin puterea Lui, *a văzut* [v. 43].

Pentru că Dumnezeu și când *ne privează* de ceva...și când *ne umple* de daruri...*e bun!*

E foarte bun cu noi...

De aceea și orbul a cerut *mila* Lui [v. 38]...care ne dă viață, care ne dă sănătate, care ne dă bucurie, care ne dă vedere...

Și observăm *din atitudinea* orbului că *vindecarea e milă dumnezeiască*...și că *adevărata vedere* vine din *mila* lui Dumnezeu, e *darul Lui*...și nu ceva *primit prin naștere*.

Da, *vederea fizică*, a ochilor, e *darul Lui primit la naștere*...dacă ne naștem fără traume fizice...

⁸⁴ Predică scrisă în data de 30 noiembrie 2012.

Dar *vederea duhovnicească*, vederea de *sine*...adică *pocăința*...și, mai apoi, *vederea lui Dumnezeu*...sunt *darurile Lui în urma curățirii* noastre de patimi.

Adică vin în urma *efortului* nostru smerit,
plin de umilință...ca daruri ale iubirii Sale de
oameni.

Și când tot ne rugăm...și cerem...ca Domnul să ne *miluiască*...cerem, de fapt, ca Dumnezeu să ne dea să ne *cunoaștem pe noi înșine*, să ne vedem *adevărul* faptelor noastre, adevărul *ontologic*, care e pasul spre *intimitatea* cu El.

De aceea nu
sporim...duhovnicește...pentru că nu începem cu
începutul!

Iar *începutul* nu e *să așteptăm...* vedenii, minuni, înțelegeri dumnezeiești...ci *să ne vedem păcatele* în adâncimea urâteniei și a nebuliei lor.

Începutul e să stăm *aproape* de Ieriho...de *mireasmă* sau de *cale*...adică *de frumusețea* slavei Lui.

Să stăm aproape de El...văzându-ne
orbirea, întunecarea, întunericul din lăuntru...

Începutul e *să te conștientizezi prin rugăciune*, prin faptă bună, prin asceză...*să te conștientizezi pe tine...prin ceea ce faci.*

Pentru că Ortodoxia *gândește rugându-se...sau gândește muncind...sau gândește pocăindu-se...și nu gândește psihologist...gând după gând...fără să intre în viața practică...*

Adică aidoma orbului, care *așteaptă milă rugându-se...care iese în stradă pentru viața lui...care nu tace pentru sănătatea lui*, pentru că vrea să trăiască, să fie viu!

Iar cei care nu știu *cum* sunt ortodocșii...cred că ei sunt niște *indolenți* în viața reală, niste *visători*...

Însă *rugăciunea neîncetată*, pe care o lucrăm *în adâncul* ființei noastre...e *plină de*

vioiciune, de așteptare, de atenție, de încordare, de luptă pentru... viața noastră duhovnicească.

Noi luptăm cu demonii *în adâncul nostru*, cu zgomotele de tot felul, cu prostia altora și cu patimile noastre, cu răutatea altora și a noastră, cu diverse bariere ideologice, cu cutume lipsite de evlavie.

Noi nu dormim niciodată!

Nici când dormim...nu dormim...ci priveghem...

Pentru că *a dormi* înseamnă să nu ai *așteptări*...să nu ai *griji reale*...să nu ai *iubiri*.

Însă noi avem *iubiri*...și avem *așteptări*...și multe proiecte *vizibile* și *invizibile*...pentru noi și cei din jurul nostru.

Pentru că e *nevăzută* încordarea, grija, rugăciunea, iubirea noastră...seriozitatea noastră...

Ea se vede *din apropiere*...când *analizezi* faptele noastre.

Dar *de la depărtare* se vede...numai *ceea ce se vede*...

De aceea, pentru a fi *aproape*...de mila Lui...trebuie *să nu îți pese*...de cei care îți spun...*să taci!*

Să nu *taci*...câtă viață vei avea...ci *să strigi spre El!*

O strigare *din toată ființa*...o strigare *cu toată ființa*...o strigare care *ajunge* la El, la Dumnezeuul nostru.

Pentru că orbul a știut *ce să ceară*...tocmai pentru că a știut *de ce suferă*.

Și Domnul ne arată în v. 42 că πίστις/*credința*, cf. GNT, vede *mântuitor*...vede bine...vede profund...pentru că Îl vede pe *Cel singur de dorit*.

Și când Îl *vezi* pe El, când Îl *simți* pe El, când *I te închini Lui* prin tot ceea ce faci și spui...atunci Îl *lauzi* pe El [v. 43].

„Δοξάζων τὸν Θεόν” [v. 43, cf. GNT], spune textul grecesc, adică „doxologind/ lăudând pe Dumnezeu”.

Pentru că *spui cuvinte despre El...numai când ești plin de slava Lui.*

Și când ești *plin* de slava Lui ești *plin de vedere*, de discernere *reală* a lucrurilor.

Ai minte clară...frumoasă...cuvioasă...

Tocmai de aceea nu e *de încurajat* credinciosul sau asociația religioasă...care *nevăzând* lucrurile Bisericii *în profundul lor*...iscă tot felul de *tulburări neavenite/ inutile*.

Pentru *lucrurile de finețe* ale vieții duhovnicești și sociale...e nevoie nu doar de *citiri*, de *repetitori* din cărți...ci de oameni care *întrupează* cărțile la modul personalizat.

Și se observă că unde e *discernământ*...nu se nasc *facțiuni extremiste*, foarte pline de „adevărurile lor” dar lipsite de *adevărurile tuturor*.

Spre exemplu, mai ieri, unii militau pentru „guvern naționalist-militar”⁸⁵, adică pentru *dictatură*, Mihail Neamțu asimilează „inima” din Mt. 6, 21⁸⁶ cu *sloganul* coaliției sale, aceeași coaliție își pune sigla politică⁸⁷ pe calendarul nostru, ortodox, mulți politicieni se fotografiază lângă oameni ai Biserici, în Biserici și la Sfintele Moaște...dar apoi uită „cu ce” sau „prin cine” au câștigat *încrederea* oamenilor.

Însă când *vezi*...lucrurile nu te mai lași *manipulat*.

Știi *să alegi* pentru viitorul tău...și *al copiilor tăi*.

Iar în *ianuarie-februarie 2012* și în vară, *la Referendum*...românii au spus *răspicat* ceea ce vor.

⁸⁵ A se vedea:

<http://deveghepatriei.wordpress.com/2012/11/28/singura-solutie-pentru-romania-guvern-nationalist-militar-dupa-modelul-maresalului-ion-antonescu-nu-piere-neamul-romanesc-cand-vor-masonii-si-mafiotii/>.

⁸⁶ Idem:

<http://www.facebook.com/photo.php?fbid=4243824928830&set=pb.1081823837.-2207520000.1354175027&type=3&permPage=1>.

⁸⁷ Idem: <http://www.dcnews.ro/2012/11/ard-l-a-implicat-pe-iisus-in-campania-electoral/>.

Pentru că românii, de 2.000 de ani, sunt un popor care *a știut* ce vrea.

Și ceea ce vrea poporul român e *să trăiască pașnic* în țara lui, fără să fie mințit, fără să fie escrocat, fără să fie umilit...*să trăiască* și să iubească și *să creadă* în valorile sale...și nu în te miri ce *fantasme*.

Astăzi, în *prima duminică* a lui decembrie 2012...și după *ziua unirii* tuturor românilor...avem tricolorul și tot ceea ce reprezintă el în lacrimile noastre...în speranțele noastre, în rugăciunile noastre...fără ca prin asta să fim *disprețuitori* față de valorile fundamentale ale altora.

Și am dovedit-o și o dovedim, de secole, prin ospitalitatea noastră, prin bunul nostru simț, prin munca și dăruirea de care suntem capabili.

Iar dacă, în anii din urmă, câteva decenii de comunism *ne-a schilodit* fața sufletului...eu văd...și vedem foarte mulți dintre noi...cum *se limpezește* lăuntrul nostru, cum începem *să ne unificăm interior*, să ne redescoperim identitatea...

Și asta înseamnă *maturizare*!

Suferințele, sărăcia, credința, așteptările, munca *ne maturizează* în mod constant...

Și de aceea *mă bucur* pentru noi ca nație...și pentru fiecare în parte...când dovedim că știm *cine suntem*...și *ceea ce vrem*.

Dumnezeu să ne binecuvinteze și să ne întărească în toate zilele vieții noastre, pentru ca să vedem ceea ce e *bun*, ceea ce e *frumos* și *unificator* pentru noi toți. Amin!

Predică despre *iubirea de neam* [1 decembrie 2012]

Iubiții mei⁸⁸,

Domnul și Dumnezeuul nostru *i-a trimis* pe Sfinții Săi Apostoli către *panta ta etni* [πάντα τὰ ἔθνη]/ *toate neamurile* [Mt. 28, 19, cf. GNT].

Să boteze toate neamurile...indiferent care sunt și ce limbă, cultură, religie au...

Bineînțeles, nu să îi boteze pe oameni *indistinct*, la grămadă...ci pe cei care *cred* și *vor să se boteze* în numele Prea Sfintei Treimi.

I-a trimis către *neamuri*...pentru că neamul/ națiunea/ poporul au lucruri *în comun*.

Au aceeași limbă, obiceiuri, tradiție, religie...

I-a trimis adică *spre unitate*...pentru că Biserica e *a unității* și nu *a neorânduiei*.

Însă Biserica *se sprijină* pe neamuri, e formată din *diverse* neamuri de oameni...are credincioși de diverse neamuri...care văd lucrurile *în modul lor propriu*...și, în același timp, *unitar*.

Adică ea îmbină *diversitatea* cu *unitatea*.

Și cei care au călătorit prin diverse state ortodoxe pot să vorbească, în cunoștință de cauză,

⁸⁸ Predică scrisă în ziua de 1 decembrie 2012.

și despre *lucrurile comune* cât și despre *cele particulare* din Ortodoxie.

Căci Biserica Ortodoxă nu a *unidimensionalizat* neamurile.

Nu le-a impus „să fie la fel”.

Ci le-a cerut tuturor *să se schimbe* după Hristos, să trăiască *duhovnicește*...dar în modul lor *propriu*.

De aici Sfinții ortodocși români, greci, bulgari, ruși, sârbi, americani, chinezi, francezi, englezi etc. ...au particularitățile lor.

Sunt *într-un anume fel* fiecare...dar au o *mireasmă comună*.

Au aceeași Tradiție, aceleași Slujbe, aceeași Scriptură, aceeași credință, nădejde și dragoste...și asta face din Biserica Ortodoxă de pretutindeni o *pajiște prea frumoasă*, cu multe flori, cu multe miresme, cu multe bogății personalizate.

Însă cum *să îți iubești* Biserica și neamul românesc...dacă *nu le știi trecutul*?

Dacă inima ta nu e plină de iubirea lor...născută din cunoașterea lor?

Motiv pentru care accentuăm continuu *nevoia de cunoaștere* a limbii române, a credinței ortodoxe, a culturii românești și a trecutului nostru istoric...dar și *a cât mai multor limbi*...pentru ca să cunoaștem și alte tradiții și alte valori constitutive altor nații.

Dacă ne limităm *la puțin*...de unde să fim plini *de mult*?

Și dacă nu știm *nimic* despre trecutul neamului nostru românesc...nu suntem niște *frunze în vânt*, fără rădăcini, fără frumusețe, fără demnitate?

De aceea între *materiile teologice* predate în seminariile și facultățile de teologie ortodoxe din România...sunt și *Istoria Bisericii Universale* dar și *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, cât și *Istoria Bizanțului/ Imperiului Romeic de Răsărit*.

Pentru că, *fără istorie*, nu există *prezent*!

Ideologia postmodernă a prezentului însă dorește să ne domine *un prezenteism* fără recurs *la trecut*. Să ne domine/ să ne conducă *clipa*...ce vedem acum pe stradă, în online, la televizor...în magazine.

Să fim *cu minte scurtă*...

Însă Biserica Ortodoxă ne învață să avem *mintă încăpătoare*.

Adică *să aducem trecutul în prezent*, prin cunoașterea și înțelegerea lui, pentru ca să ne fie *sprijin/ fundament* pentru prezent și viitor.

Și dacă nu uităm *cine suntem*, că suntem *ortodocși și români*, și dacă știm ce înseamnă *a fi ortodox și român*...atunci știm *să acționăm demn*, determinat, conștiincios și conștient în toate acțiunile noastre.

Și cum să nu fii *demn și foarte bucuros*...când *îți cunoști* Sfinții, geniile, erorii, marii oameni ai poporului român?

Cum să nu fii *determinat/ energic* când știi *urmașul* cui ești?

Cum să nu muncești *cu conștiință* și *conștient* de valoarea ta și de eforturile tale...dacă *te înscrii* într-un spațiu valoric al Bisericii și al neamului tău?

Căci *iubirea de neam* nu înseamnă să fii *fanatic/ extremist*...să îi iubești pe *ai tăi*...și să îi detești și să vrei să îi omori *pe alții*, de alt neam...ci *să acționezi demn și bucuros* în munca de conștiință de *a reprezenta și a promova* neamul tău.

Adică *îți iubești* neamul dacă faci *ceva valoros* pentru el.

Dacă zidești Biserici, Mănăstiri, școli, spitale, dispensare, cantine sociale, case de cultură și de interes public, dacă scrii cărți, dacă ai proiecte pentru poporul tău, dacă îl reprezinți în orice domeniu valoric...atunci *îți iubești* neamul și *îi porți* numele cu bucurie.

După cum...a-ți înjosi neamul, a-ți terfeli limba și istoria înseamnă a te arăta *nevrednic* față de istoria glorioasă a neamului românesc.

Și așa înțelegem de ce *analfabetismul, abandonul școlar, necitirea noastră cronică, lipsa de preocupare reală* sunt niște *traume de proporții* ale poporului român.

Și pentru ca să nu fii o *povară* pentru neamul tău...trebuie să demonstrezi că ești un *exponent valoric* al său.

Astfel, în această *demnă și bucuroasă zi* de 1 decembrie 2012, doresc românilor de aici și de pretutindeni *să nu își uite rădăcinile*...pentru că, fără ele, *nu valorează nimic!*

Dumnezeu să ne dea tuturor *conștiința responsabilității* noastre de creștini și de români, pentru ca să lucrăm *cele ce se cuvin* spre slava lui Dumnezeu și spre bucuria oamenilor.

La mulți ani și să avem parte, cu toții, de multă pace și bucurie dumnezeiască. Amin!

Predică despre *prezența valorică* la nivel online

Iubiții mei⁸⁹,

la 6 ani de online [platforma *Teologie pentru azi*⁹⁰ împlinește 6 ani de existență pe data de 6 decembrie 2012] proiectele și cărțile noastre online sunt *la vedere*!

Sunt *bunuri comunitare*...

Și asta numai pentru că *ne-am asumat* identitatea în mod *creativ* și la modul *generos*.

Pentru că poți veni în online numai *să te prezinți* pe tine, să îți faci *reclamă*, să îți cunoască lumea familia, concediile, conferințele...dar nu *să dărui*.

Nu *să creezi*, pentru alții, zi de zi...

Însă pentru ca să fii *prezent*...la nivel online trebuie *să îți asumi* reala identitate.

⁸⁹ Predică scrisă în ziua de 4 decembrie 2012.

⁹⁰ A se vedea: <http://www.teologiepentruazi.ro/>.

După cum, la o conferință sau la un dineu...nu te poți prezenta ca *Sedric15*...ci cu numele, ocupația, opera ta...tot la fel, în online, nu te poți prezenta ca o „valoare” anonimă...

Pentru că *valoarea* trebuie să se sprijine pe persoana ta, pe viața ta, pe cine ești tu...

Și de aceea, în mod continuu, noi cerem CVul celor care *ne comentează* sau vor să *intre în relație* cu noi...pentru că acesta e *primul pas* într-o relație: *prezentarea* celor două părți.

CVurile noastre/ datele despre noi sunt *la vedere*...și cerem același lucru și din partea celor care *vor să dialogheze* cu noi.

Adică vrem raporturi *reale/ normale/ corecte* cu ceilalți.

Însă când *te anonimizezi cu totul*, când nu dai *nicio relație* despre tine...și, în același timp, vrei să fii *luat în seamă*...crezut...apreciat...ești *un șarlatan*.

Pentru că *respectul/ admirația/ iubirea* față de cineva se bazează tocmai pe o *cunoaștere* a lui și a *operei* lui.

El face *pantofi*, ea scrie *cărți*, el a venit *din război* cu atâtea medalii, ea este *mama* acestor copii...

Pentru ca să *te remarc*...trebuie să *te știi*.

Trebuie să *plec de la tine*, de la persoana ta, de la realitatea ta spre ceea ce tu *faci valoric*.

Da, oricine poate să *citească* cărțile noastre, să nu fie *de acord* cu una sau alta dintre afirmații, poate să *ne dovedească* faptul că scrie mai bine, mai coerent și mai...generos decât noi...

Însă pentru ca să *intri în dialog* cu mine...și eu să *te receptez ca atare*...trebuie să știi *cu cine* stau de vorbă...

Pentru că una e să mă critice o domnișoară de 16 ani, care n-a dat BACul încă, o femeie credincioasă, care are doar liceu, un monah de la Mănăstire, cu facultatea neterminată...și alta e să mă critice un asistent universitar cu două cărți

scrise...sau să mă critice un academician cu 80 de cărți scrise...

Contează *cine* e cel din fața ta, ce experiență are, ce vârstă are, ce a făcut până acum...

Pentru că atunci când *te expui online*...și când oricine poate *vedea* tot ceea ce scrii, crezi, spui tu...*te afli în vitrină*...și ai nevoie să știi cine sunt cei care vor *să arunce* cu...vorbe în tine...

Căci în fața lui Dumnezeu și a oamenilor nu *anonimitatea* e *starea de fapt* ci *persoana*.

Dumnezeu creează *persoane unice*, le ajută *să se dezvolte*, le *întrerupe* viața pământească la un moment dat...le *repartizează* la bine sau la rău potrivit *stării lor interioare*...și la un moment dat *le va judeca pe toate*, în mod *personal*...și nu *la grămadă*.

Pentru că și noi, în online, intrăm printr-un IP⁹¹/ printr-o *legare personală* a computerului sau a gadgetului la online...și nu *la grămadă*.

Grămada/ masa de oameni...e doar *aparentă*, e *iluzia* realității atunci când vrei să o privești *de la distanță*...pentru că, *din apropiere*, fiecare are viața lui, istoria lui personală, dorințele și aspirațiile lui.

Și dacă fiecare suntem *unici*...și *de neînlocuit*...cum de vrem *să ne masificăm*?

Cum de nu găsim în noi *nicio noutate*, niciun gând, nicio căutare bună prin care să arătăm că...*nu trăim degeaba*? Că suntem *cineva*...

Și cum *să renunțăm* la a fi *cineva* în online...când, în viața de zi cu zi, ne enervează imediat cel care ne calcă pe bombeuri, cel care nu ne bagă în seamă, cel care ne minimizează?

De ce *ne autominimizăm*...și ne *autoanonimizăm*...când, cu toții, ne dorim *prieteni reali*?

⁹¹ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Internet_Protocol.

Însă dacă vrei s-o faci pe anonimul e semn că...ai ceva de ascuns.

Că ți-e rușine cu tine...că ai gânduri dubioase...că vrei să minți oamenii printr-o altă imagine despre tine...

Însă omul onest, cinstit, care nu vrea să atenteze la persoana celuilalt...își asumă oricând identitatea...

Și când e pe tren și când e în metrou și când e la facultate...nu își romanțează viața...ci spune despre el...cât e dispus să spună...

Pentru că omul care face *realmente* ceva în viață...se bucură să vorbească despre ceea ce face.

Și când *ascultăm* povești de viață...când ne plac *amănuntele*, când *ne înduioșăm* sau ceva *ne tulbură* profund...ne tulbură tocmai pentru că sunt reale, vin dintr-o *experiență de viață*...

Și de ce *aș veni* în online...dacă nu sunt în stare de așa ceva?

De ce m-aș duce la *X Factor* să cânt...dacă eu *n-am ureche muzicală*?

Și pentru ce m-aș duce să *vorbesc* despre cipuri, avioane, bombe și apocalipse...dacă, după studiile mele medii, diploma de BAC spune că am terminat liceul cu 5, 75...iar eu, în viața mea, n-am citit *nici măcar reviste* darămite cărți?

Când intri în *online*...e ca și când ți-ai deschide magazin pe bulevardul principal...

Dacă pleci de la premisa că te cheamă *Pătrățosu* sau *Rotundu*, *Groparu* sau *Piticu* și vrei clienți respectabili e ca și cum ai vrea să *ajungi academician*...împachetând aer, pe stradă, într-o pungă de 50 de bani.

Când intri în *online*...trebuie să *știi* cine ești...ce *poți* face...și să *potențezi* pe zi ce trece uimirea vizavi de tine...dorința de a fi cunoscut și mai mult prin tot ceea ce faci.

Când faci *acest pas*...deja trebuie să fii *tobă* de multe științe și experiențe...pentru că altfel nu vei stârni *atenția reală* a nimănui.

Pentru că *ratingul fals* este un *balon* care se *sparge* la un moment dat...și rămân, pentru cel care *te cunoaște* de mult sau de puțin timp, *pierderea ta de timp*...și *articolele prezentate online*.

Adică rămân *oamenii valorici*, cei care și-au *asumat* identitatea și *au performat/ au creat* în ochii tuturor.

Ceilalți sunt doar *mode*...

Rămân doar *numele*, care au în spatele lor o *creație/ o operă*, și nu *nicneimurile*.

Astfel stând lucrurile, nici ca *creator de online* și nici în ipostaza de *comentator de online*, *anonimitatea* și *lucrul nesperios*...nu contează.

Pentru că, la un moment dat, și cel care s-a dat în stambă ca *scriitor* și cel care s-a dat de *mare comentator*...își dau seama de *ridicolul lor*...

Cu vârsta *cresc* și...*pretențiile* de la noi...

Și dacă ți-ai făcut magazin ultra-central doar *dintr-o toană*...falimentul e o *realitate irefutabilă*.

Mai devreme sau mai târziu *te retragi* din online ca *dintr-o glumă proastă*...dacă ai crezut că onlineul e o *chestie amatoristă*, pentru toți, la îndemâna oricui...

Însă, pentru un ortodox și, mai ales, pentru un teolog, pentru un preot, pentru un ierarh...onlineul e un *amvon*...

E un *loc strategic*...din care poți să vorbești *cu putere*.

Cu putere *dumnezeiască*...

Din care poți să *predici* prin tot ceea ce faci...pentru că seriozitatea, munca, decența, inteligența, echilibrul *predică pentru tine*.

Bineînțeles că platforma *Teologie pentru azi* este *inconfundabilă*, că este *unică*...pentru că ne-am făcut treaba, printre picături, *la nivelul nostru*...și nu *în bășcălie*, așa, ca *amuzament*...

Ne-am *asumat*, clipă de clipă, numele, studiile, credința, potențele, verticalitatea.

Iar dacă alte *spații online*, ale ortodocșilor, sunt *anonime* și *fără gust*...ca niște *clone*...e pentru că cei din spatele lor sunt niște *falși predicatori* ai Ortodoxiei.

Iar eu prefer *mâncarea naturală*...și nu pe cea *clonată*...

O prefer...și *încurajez* creația online care *merită* atenția dumneavoastră...tocmai pentru că cei care o dăruie *își asumă* cine sunt.

Vă mulțumesc frumos pentru că sunteți *alături* de noi...și ne dorim *să ne fiți aproape* în continuare!

Pentru că noi *nu promitem*...fără *acoperire* în realitate. Amin!

Predică la pomenirea Sfântului
Arhiepiscop Nicolae al Mirelor Lichiei [6
decembrie 2012]

Iubiții mei⁹²,

când spui *Sfântul Nicolae* spui...*milostenie!*
Daruri pentru copii, cel mai adesea...

Lucru pe care îl spune și troparul său,
numindu-l „εἰκόνα πραότητος”/ *icoană a*
blândeților, după ce îl numește, mai întâi de toate,
drept „κανόνα πίστεως”/ *canon al credinței* [Cf.
Orologhion to Mega, Atena, 1974, p. 264].

Pentru că numai *dreapta credință* te face cu
adevărat *blând*.

⁹² Predică scrisă în ziua de 4 decembrie 2012.

Și aici nu e vorba de *blândețea politicoasă*, manierată, care este *de ochii lumii*...ci de blândețea născută din curăția sufletului, din sfințenie, adică de o blândețe ca *stare interioară duhovnicească*.

Iar azi, împlinind 6 ani de online *Teologie pentru azi*...ne bucurăm că Sfântul Nicolae e *patronul* onlineului nostru...atâta timp cât *l-am inițiat* de ziua lui, după Sfânta Liturghie, bucurându-ne duhovnicește...

Pentru că onlineul e *un dar ce trebuie înmulțit*...și nu *terfelit*!

E darul *ajungerii instantanee* la întreaga umanitate, adică *un misionarism global*...în comparație cu Părinții noștri care s-au *nevoit* mergând sute, mii de kilometri în căutarea *mântuirii* aproapelui.

Singurul lucru care *ni se cere*: e să fim *prezenți* la nivel online *la un nivel ridicat din punct de vedere teologic*!

Adică *să avem* ce prezenta, ce publica, ce comenta...

Sfântul Nicolae a trăit în secolele III-IV: s-a născut pe la 280 și a adormit pe la 345 d. Hr.

Sediul său arhiepiscopal, de la *Mira*, e în Turcia de astăzi, la *Demre*⁹³.

Părinții săi: Teofan și Nona.

Și minunile au început *odată cu nașterea lui*...

Pentru că a stat 3 ore în picioare, după ce a fost născut, slăvind astfel pe Dumnezeuul nostru treimic...și apoi a supt numai *din sânul drept* al mamei sale.

A postit de când era *prunc*...pentru că miercurea și vinerea suga de la sânul drept *numai spre seară*...

Unchiul său, care era episcop, l-a făcut *preot* văzând curăția vieții lui...și viața sa a fost *plină de milostenie* către cei săraci.

⁹³ A se vedea: <http://antalyaliving.com/antalya-region/myra-demre/>.

De aici și modul în care *îl percepem* pe Sfântul Nicolae până azi: ca pe un om *al bunătății...*

Și avem nevoie de oameni *buni*, miloși, echilibrați în viața noastră...pentru ca să ajungem *la liman bun*.

Trebuie să avem exemple de *echilibru frumos*...într-o lume atât de *întoarsă* cu fundul în sus...ca a noastră...

Dar un echilibru născut din credință, din evlavie, din grijă frumoasă pentru alții...și nu *ostentativ*, planificat.

Pentru că am văzut, în ultimii 2-3 ani, în librării, rafturi întregi de cărți despre dobândirea unui *echilibru planificat*.

Cărți „motivaționale”. Cărți care „te fac frumos”, „te fac cu bani”, „cea mai bună mamă” și cu „cea mai bună viață sexuală posibilă”.

Și în care apar *zâmbete trase la xerox*...o înțelepciune *sincretistă*...din mai multe religii și filosofii...un fel de *morală nerezligioasă* pentru toată lumea.

Însă *bunătatea* Sfântului Nicolae e o *bunătate creștină!*

O bunătate *simplă*, născută din *împlinirea* voii lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae nu îți dă, în primul rând, o *păpușă* sau un *tanc* de ziua lui...ci te întâmpină, din Icoana lui, cu un chip plin de *blândețea* lui Hristos Dumnezeu.

Și mai înainte de toate ar trebui să-i învățăm pe copiii noștri *chipul duhovnicesc* al sărbătorii, ceea ce ne *aduc* Sfinții lui Dumnezeu în viața noastră, și apoi să le dăm cadouri, daruri materiale.

Să-i învățăm *cum arată* Sfinții, ce viață *au* avut, cum *și-au sfârșit* viața...și de ce *au murit* în chinuri grele, cel mai adesea, oamenii *cei mai buni* și *mai curați* ai planetei.

Să-i învățăm *frumusețea* faptei bune...dar și cât *se suferă* pentru ea.

Pentru că observăm *ce calamitate* se produce acum, în timpul praznicului Nașterii Domnului, cu *perceperea* sărbătorii.

Dacă înțelegi că sărbătoarea e *formată* din brad, becuțe, mâncare multă, drumuri la mall și cadouri...nu mai aștepti *nimic important* de la postul Bisericii, de la slujbele Bisericii, de la Hristos Dumnezeu, Care *Se naște mereu* pentru noi...nu în peștera Betleemului...ci *în inimile* noastre.

Iar Sfântul Nicolae pregătește *drumul bunătații* lui Hristos Dumnezeu, *ne indică* pe Dumnezeul nostru Care S-a făcut om pentru noi...tocmai pentru ca *să ne umple* de bunătatea Lui.

De la 6 până la 25 decembrie mai sunt doar 19 zile...

19 zile pentru a înțelege că bunătatea nu e un cuvânt *învechit*...ci *o realitate* a vieții noastre.

Pentru că Sfinții trebuie *urmați* în binele lor...și nu doar *elogiați* pentru cine sunt.

Trebuie să-l urmărim pe Sfântul Nicolae *în grija lui* față de fetele nemăritate...pe care *le-a scăpat* de la curvie.

Să-l urmărim *în grija lui* de a face *liniște* în inimile altora.

De a aduce pacea, buna-cuviință, încrederea...în oameni.

Pentru că degeaba *propovăduim*, degeaba ne afișăm ca *ortodocși*, dacă viața noastră nu este *un reazem* pentru oameni.

Trebuie să fim *puncte de sprijin*, oameni de încredere, oameni de acțiune, oameni ai iubirii.

Trebuie să se vadă în noi *crezurile noastre*, aspirațiile noastre *bune*, care *să-i dinamizeze* pe oameni, să-i scoată din amorțeală, din neîncredere, din frică...

Sfântul Nicolae a participat la *Sinodul I Ecumenic*, de la Niceea, din 325 d. Hr.

A fost unul dintre cei 318 Sfinți Părinți sinodali...

De aici numirea de „canon al credinței”, de *îndreptar* al credinței din troparul său.

Pentru că *a fi canon* pentru cineva, a fi *mărturie evidentă*, înseamnă *a fi exemplu de urmat*.

Și „în adânci bătrâneți, fiind plin de zile bune, și-a dat *datoria cea de obște* a firii omenești, bolind puțin cu trupul, apoi și-a *săvârșit bine* viața sa vremelnică. Deci a fost petrecut cu bucurie și cu psalmi la viața cea neîmbătrânită și fericită, însoțindu-l Sfinții Îngeri și întâmpinându-l cetele Sfinților”⁹⁴.

Pentru că *exemplul bun este un exemplu întotdeauna valabil*.

Așa că trebuie *să trăim...și să murim frumos...*

Pentru că nu e de ajuns doar *un început bun...* ci trebuie să fim *constanți în bine...* în toată viața noastră.

Și fie ca Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Său Arhiepiscop, ale Părintelui nostru Nicolae, să ne dea inimă *bună*, miloasă, ca să știm să facem *daruri frumoase* oamenilor...dar, în același timp, *să ne dăruim cu totul* lui Dumnezeu, Cel care ne umple pe noi de toată bunătatea. Amin!

⁹⁴ Idem: <http://www.sfantulnicolae.info/viata.php>.

Predică la Duminica a 27-a după
Rusalii [2012]

Iubiții mei⁹⁵,

oamenii, azi, au o problemă evidentă
cu...*iertarea*.

Nu vor să fie *ierțați* când *le e bine*...ci
numai când *le e rău*.

Când nu mai au *un punct de sprijin*...când
nu mai văd nicio *licărire de speranță* la
orizont...izbucnește în ei dorința de *a-și cere*
iertare.

O dorință fremătătoare, dureroasă, care nu-
și mai găsește cuvintele...

Și asta, pentru că știu ei ce știu: bătrânețea
și moartea e *un chin* de unul singur...

Numai că iertarea e bună, e foarte bună, *la*
tinerețe, e ca apa pentru plante la tinerețe...și nu
la bătrânețe...când iertarea e mai mult *împăcare* și
mai puțin *asceză*...

Căci iertarea e bună când trebuie *să rodești*
și nu când trebuie *să mori*.

Și vorbesc aici de *iertarea*...primită de la
Dumnezeu și apoi de iertarea *între noi*, oamenii...

⁹⁵ Predică scrisă în ziua de 7 decembrie 2012.

Avem nevoie, ca de apă, ca de aer, ca de puls...la tinerețe...de *iertare*...

Pentru că atunci trebuie *să ne decidem* de care parte...ne situăm: de partea lui Dumnezeu...sau de partea morții...

Iar a te situa *departe*...de Dumnezeu...înseamnă *a te arunca în hău*...

Mai devreme sau mai târziu vom înțelege cu toții importanța *alegerii din vreme*...

Pentru că ea, alegerea de *a ne curăți viața de patimi* înseamnă *lupta continuă pentru verticalitate*.

Și Evanghelia de azi [Lc. 13, 10-17] teoretizează tocmai *lipsa verticalității*, adică *cocoșarea* pe care o aduc patimile...

Iar dacă *stăm bine*, cu pocăință și *ne analizăm*, vedem că toți suferim de *cocoșare*...

Suntem niște *bătrâni anchilozați* de mici...pentru că suntem *experți în rele*, adică în lucrurile care *ne gârbovesc/ ne aduc de spate*.

Iar Lc. 13, 11 ne dă *dreptate* în privința *gârbovirii spirituale*...pentru că ea e produsă de un *pneuma astenias* [πνεῦμα ἀσθενείας]/ *duh de neputință*...

Pentru că *răul nostru*, răul care devine *propria noastră stare existențială*, e conlucrare cu demonii.

Și de aceea duhul/ demonul...demonii cu care conlucrăm *sinucigaș de bine*...sunt cei care *ne gârbovesc/ ne cocoșează* prin iradierea lor...pe măsură ce noi credem că păcatul e „un mod de parvenire”...sau „de maturizare personală”.

Dacă nu ați văzut oameni *alergând cu ochii* după bani...sau după prețuri...sau după *a se poza* cu cei care cred ei că „îi ridică” în ochii celorlalți...n-ați văzut *cocoșații de top* ai lumii noastre.

Sunt *printre noi*...suntem *noi*...oricare dintre noi...care preferăm *neiertarea* lui Dumnezeu în locul...*iertării Lui*.

Și noi, cei care *greșim* pe fiecare zi, avem nevoie *continuu* de iertarea Lui...

Știu: e „o problemă imensă” dacă ai *conștiința păcătoșeniei proprii!*

Pentru că cei din Biserica ta, unde te duci tu la slujbe...*te iau la ochi* dacă te spovedești și te împărtășești des.

„Ce păcate *o fi având* fata asta?! Dar *ce stă* băiatul ăsta atâtea minute la spovedanie?!”

Pentru că pe ei, de mult...sau niciodată nu i-a interesat *împăcarea*...

Dar pe dumneavoastră, dacă harul lui Dumnezeu v-a *luminat* despre *importanța absolută a împăcării* în viața dumneavoastră...să nu luați aminte *la zgomotul de fond*...ci să doriți des, foarte des...și să vă rugați, și să vă spovediți și să vă împărtășiți.

Pentru că de aici...din *întâlnirea sacramentală* cu Dumnezeu, de la *întâlnirea* cu El *prin har* și *prin împărtășire*...vine *dezlegarea/ iertarea/ verticalizarea* dumneavoastră.

De la Lc. 13, 12 înțelegem că *iertarea păcatelor* și *vindecarea sufletească și trupească* sunt amândouă *dezlegare de astenie/ de neputință*.

Ne despărțim interior de păcate și de boală...

Și a dezlegat-o, se spune, în Lc. 13, 13: *punându-și prea sfintele Sale mâini peste ea*.

De aici noi, când dăm *iertarea* păcatelor la Sfânta Spovedanie, o dăm *pe capul dumneavoastră*...pentru că capul e cel care conduce toate mădularele.

Și dacă alegerile noastre sunt *proaste*, sunt *păcate*...adică sunt *non-alegeri*...atunci alegem să ne *gârbovim* ființa...să ne facem tot mai lași, tot mai corupți, tot mai pământești.

Căci ce înseamnă...*să nu ai cuvânt?*

Ce înseamnă să nu fii...*vertical?*

Înseamnă să nu urmărești niciodată *să îți ții cuvântul*, să nu faci lucruri *frumoase*...ci întotdeauna să promiți *mincinos*, să ne *înșeli* așteptările...pentru că tu însuți nu ai *așteptări bune* de la tine.

Și asta e *canalia/ pramatia/ pușlamaua*: cel care promite, înșală, face rele...*cu bună știință*.

Care face din propria sa capacitate lucrativă...o unealtă *îndreptată spre rău*, spre *decimarea încrederii în oameni*...

Domnul o *vindecă* de demonizare pe femeie [Lc. 13, 12-13]...de demonizarea *cuibărită* în ea de...18 ani [Lc. 13, 11]...

6 x 3: 18, adică de trei ori *plinătate* a răului.

Pentru că demonizarea e *întoarcerea* binelui *spre rău*...folosirea darurilor lui Dumnezeu *spre rău*...pervertirea binelui.

Fapt pentru care, adesea, Sfinții Părinți vorbesc *cu îngăduință* de omul neștiutor, căruia, dacă îi vestești adevărul *îl primește* cu inimă simplă/ bucuroasă...dar nu și de cel care *pervertește* binele, adevărul...de eretic.

Pentru că el *lucrează sistematic* împotriva adevărului...el știe că face parte dintr-o facțiune religioasă *târzie*...și nu din Biserica *de la început*...și de aceea luptă împotriva acesteia...pentru ca „să se îndreptățească pe sine”.

Însă, ca și *arhisinagogos-ul* [ὁ ἀρχισυνάγωγος]/ *întâiul sinagogii* de la Lc. 13, 14, cel care încearcă, în mod absurd, „să se îndreptățească pe sine”...în fața evidenței...adică cel care *neagă* evidența cu arme *părut-ale-adevărului*, se face *de rușine* în fața judecății lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu a lăsat în lume o *singură Biserică*: Biserica ce vine *în mod neîntrerupt* de la Sfinții Săi Apostoli...și e mereu *cu acea Biserică* și nu a *părăsit-o niciodată*...și nu cu *pseudo-bisericile târzii*.

Iar Biserica Lui, cea *condusă* de El, dă lumii *viață*, viață dumnezeiască...și nu o *ideologie* updatată timpului.

Așa cum vedem că face Domnul, în Lc. 13, 16, când o *scapă pe femeie* de legătura Satanei...și nu acceptă *moralismul-antiuman* al mai-marelui sinagogii.

Pentru că acela considera sâmbăta o zi...*goală de bucurie*...atâta timp cât socotea că Dumnezeu *nu poate să facă minuni sâmbăta*.

Și Domnul îl duce pe falsul *moralist* la bou și la asin [Lc. 13, 15], adică la viața *ca necesitate*...spunându-i și spunându-ne că *nu putem trăi nicio clipă...fără* Viața noastră, fără harul Său, fără minunile Lui în viața noastră...darămite o zi...

Și că atunci când vrei *să te împotrivești* vindecării, iertării, sfînțirii oamenilor...ești *inuman* cu ei...

Pentru că oamenii au nevoie de *iertarea lui Dumnezeu* ca de propriul lor sânge, ca de propria lor răsuflare, ca de viața lor...

Însă pentru ca să conștientizezi *importanța iertării Lui*...adică *a vieții în har*...trebuie să *primești* iertarea Lui...și să *te nevoiești zilnic* pentru a sta *în iertarea/ în slava Lui*.

Iar dacă *iertarea lui Dumnezeu* vine prin mâinile acestea, de carne, ale preoților și ale ierarhilor Lui...unde, în altă parte, trebuie să *alergăm*, decât spre ele?

Și care e Biserica Lui, decât aceea care *ne iartă* și *ne sfînțește pe noi* în mod deplin?

Și când ne împărtășim cu Hristos euharistic, când bem din Agheasma Lui, când sărutăm Sfintele Moaște umplute de El cu har, când simțim slava Lui, din destul, în Biserica Sa, în Biserica Ortodoxă, atunci știm că suntem *acasă*...dar că suntem *netrebnici*, foarte netrebnici de măreția slavei Lui...

Au căzut *de rușine*/ s-au simțit *umiliți*, în orgoliul lor, cei care stăteau *împotriva* Lui [Lc. 13, 17]...

Pentru că El *dădea viață*...dezlega de patimi...îi alunga pe demoni din oameni.

Adică era *foarte pozitiv* în viața lor...și nu le ținea *doar predici*.

Și mulți dintre ortodocși, care sunt *amăgiți*, într-un fel sau altul, și se duc prin casele „de rugăciune” ale neoprotestanților...vin apoi, când

conștientizează *căderea lor*...și ne spun, la Spovedanie...cum au simțit *golul duhovnicesc* al acestora...în mijlocul *vorbăriei* lor continue...

Pentru că vorbirea predicatorială/ omilia/ predica trebuie să te ducă *la Sfintele Taine*.

Dar dacă nu au *har*, nu au *Taine*, nu au *sfințenie* în pseudo-bisericile lor, pentru că nu vin de la Hristos ci de la niște *rătăciți obscuri* ai istoriei...*unde să te ducă?!*

Însă Tainele Bisericii *te duc* la Dumnezeuul nostru treimic, la Făcătorul cerului și al pământului.

Sfinții Părinți *te duc la același* Dumnezeu, Care există din veci și până în veci.

Întreaga creație, privită duhovnicește, *vorbește* despre măreția frumuseții și a înțelepciunii aceluiași Dumnezeu treimic, Care e Dumnezeuul nostru, al tuturor.

Și dacă *studiezi* cosmosul, omul, viața, istoria...*nu te rușinezi* de Dumnezeu...pentru că Îl vei simți, peste tot, în marea Sa bunătate și iubire.

Numai dacă *nu studiezi*, dacă stai *prost* cu știința...și *foarte bine* cu lenea...ai o poziție exclusivistă...nu te interesează alții...ci te mulțumești cu propria ta *obtuzitate*.

Dar dacă *vrei mai mult* pe fiecare zi...atunci *vrei să Îl cunoști* pe Dumnezeu și *să îi înțelegi* pe oameni.

Și să ne dea Dumnezeu, tuturor, darul de *a-L căuta* și *a-L cunoaște* pe El în Biserica Sa, în întreaga istorie și creație...și pe oamenii Lui! Pentru că de aici vine viața, bucuria și împlinirea noastră de acum și veșnică. Amin!

Predică la Duminica a 28-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei⁹⁶,

cuvântul *cheie* al Evangheliei de azi [Lc. 14, 16-24] e *dipnon* [δῆπνον]/ *cină* [v. 16, 17, 24].

⁹⁶ Predică scrisă în ziua de 13 decembrie 2012.

Și *cină* de aici nu se referă la mâncatul și băutul obișnuit...ci la cel *liturgic* și *mistic*.

Pentru că în I Cor. 11, 20 avem „Κυριακὸν Δείπνον/ Chiriacon Dipnon” [Cina Domnului], adică *Sfânta Euharistie*...iar în Apoc. 19, 9 aflăm despre „τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου/ to dipnon tu gamu tu Arniu” [cina nunții Mielului], adică *unirea mistică/ dumnezeiască* cu Hristos Dumnezeu.

Însă, după cuvântul Domnului, „cel care *mănâncă* Trupul Meu și *bea* Sângele Meu are *viață veșnică* [ζωὴν αἰώνιον/ zoin eonion, cf. GNT], și Eu *îl voi învia* pe el [în] ziua de pe urmă/ cea de apoi” [In. 6, 54].

Dar nu cel care *se împărtășește* oricum...are *viață veșnică*...ci cel care simte că *primește* și are *viață veșnică* întru el.

Cel care stă în *bucuria* lui Hristos...împărtășindu-se cu El.

Căci dacă acum simțim *viața veșnică a harului* întru noi...pe aceea o vom avea și în ziua învierii noastre din morți.

Pentru că el, harul lui Dumnezeu, e *viața noastră veșnică*...de aici și din veșnicie.

De aceea, *Cina/ Sinaxa/ Liturghia*, în care noi stăm nu doar *în fața* lui Hristos...ci cu Hristos *în noi înșine*...nu e doar *de viitor*, nu e o *promisiune pur eshatologică*...ci e un *act al prezentului*.

E un act *mistico-liturgic*.

E *Taină* a Bisericii, pentru că e *viața* lui Dumnezeu cu oamenii...în care noi trăim *mai mult* decât putem explica...

E momentul când venind la Domnul, ca să ne împărtășim *cu El*...El ni Se dă *cu totul nouă*...pentru că El e *viața noastră*!

Și din această perspectivă *liturgico-mistică* a Bisericii...*a nu veni* la Cina Lui, a-I întoarce spatele, înseamnă *a nu dori viața*. A te sinucide sufletește...

Și când ești *mort* cu sufletul, adică atunci când *zaci* în păcatele tale...și nu te *unești* cu El prin pocăință și prin împărtășirea cu El...nu ai *viață*...

Adică atunci când simțim că suntem *neîmpliniți*, triști, fără perspectivă reală, autentică în viață...așa și este!

Nu e un simțământ *fals*...ci unul foarte *sincer*, realist...

Pentru că sufletul, ca și stomacul flămând...*își dorește* hrana...

Și *hrana* sufletului nu e formată din șorici, tobă și cârnați...ci din *harul* și *adevărurile* lui Dumnezeu.

Și cel care *și-a conștientizat* nevoile sufletești, cel care și-a descoperit flămânzirea și însetarea după Dumnezeu e plin de dorul de a-L cunoaște, de a-L iubi, de a-L citi, de a-L recunoaște în toți și în toate pe Dumnezeu...și fără rugăciune, citire, viață evlavioasă nu poate trăi.

După cum omul vicios simte că „nu poate trăi” fără sex, țigare, băutură și drăcuituri...tot la fel omul duhovnicesc *nu poate trăi* fără asceză, citiri, rugăciuni, milostenie, spovedire și împărtășire.

Pentru că binele, frumosul, curăția formează *atmosfera interioară* a vieții celui evlavios.

Și cel care vine la *Cina Lui*, adică la *unirea mistică cu El*, la intimitatea cu El, vine împlinind poruncile Sale și fiind plin de slava Lui.

Pentru că în *Apocalipsă*, în versetul citat supra, *cină*, alăturat *nunții*, și Hristos fiind prezentat ca *Miel*, adică în ipostaza de *Jertfit pentru noi* dar și de *Curăția prin excelență*, ne vorbește despre viața mistică/ duhovnicească, în care, încă de acum, *ne unim cu El prin împărtășire euharistică și prin vedere mistică/ extatică*.

Iar dacă de aici, de pe pământ, suntem *una* cu Hristos prin slava Sa, uniți deplin cu El în

sufletul și în trupul nostru...atunci, în mod și mai desăvârșit, pentru toată veșnicia, vom fi casnicii/ intimii/ prietenii Stăpânului, fiind *veșnic în comuniune* cu El.

Așa că *a absentă*...pentru motive *pătimașe* (v. 18-20) înseamnă *a ne vinde* fericirea de acum și cea veșnică pentru puțin...

Pentru că pământul nu-l luăm cu noi, ceea ce avem lăsam în urmă iar alipirea pătimașă de cei iubiți nu ne face *să zburăm* spre Dumnezeu...

Ci tot ceea ce *ne descentrează* din relația cu Dumnezeu e, pe termen lung, *o eroare*...

O eroare cu consecințe *dezastruoase*...

Versetul al 21-lea însă e *încurajator*...

Pentru că ne face să înțelegem că Dumnezeu *îi cheamă pe toți* la Cina Lui...și nu doar pe cei *frumoși* și *Sfinți*.

Ba, dimpotrivă, Dumnezeu vrea să adune la Sine pe toți cei care sunt acum *săraci* [τὸς πτωχὸς/ tus ptohus] de mila Lui, care sunt *schilози/ paralizați/ neputincioși* [ἀναπίρους/ anapirus], care sunt *orbi* [τυφλὸς/ tiflus] pentru că nu cunosc adevărata viață ortodoxă, care sunt *ologi/ șchiopi* [χωλὸς/ holus] pentru că nu merg *drept* în viața cu Dumnezeu.

Dumnezeu *ne vrea pe toți*...pentru că *S-a întrupat* și *a murit* pentru toți!

De aceea, *preferențialismul nostru liturgic* și *predicatorial*, adică *slujirea doar pentru unii*, doar pentru cei care par „ca lumea” e o *eroare pastorală*.

Sau, mai bine-zis, înseamnă o *limitare enormă* a slujirii noastre preotești...dacă noi *îi învățăm* și *îi sfințim* doar pe cei *deja*...doritori de Dumnezeu.

Pentru că slujitorii Bisericii Ortodoxe trebuie să aibă *un cuvânt*...pentru *toată lumea*.

Un cuvânt care *să-i învieze din morți*...

Căci și pentru ministru, și pentru drogat, și pentru eretic, și pentru bețivan, și pentru transsexual, și pentru fata nemăritată, și pentru cel

aflat pe patul morții, și pentru cel cu handicap...Biserica *are cuvânt*...numai că noi trebuie *să-l ducem* până acolo: până *în inima omului!*

Și trebuie să spunem oricui unde e *viața*, care e *viața lui*...și *a lumii întregi*: Dumnezeuul nostru treimic!

Pentru că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Dumnezeu e *viața noastră*, a tuturor...și El, Dumnezeuul nostru treimic, ne cheamă pe noi *la Cină*, adică *la comuniunea cu Sine*.

Și El nu vrea să ne dea doar *bani și liniște în casă*, *dezlegare de farmece și reușită la examene*...ci cu mult mai mult: *o viață plină de nemurire și de sfințenie*.

Pentru că Cina la care suntem *chemați* începe *aici*...și e *fără de sfârșit!*

E *veșnică*...pentru că și noi vom fi *veșnic cu El*.

Și dacă *mai e loc*...dacă încă *mai e loc* [v. 22]...și mai e *timp de pocăință*, de *îndreptare*...atunci *astăzi*, chiar acum, *începe Cina* pentru noi toți!

Pentru că postul în care suntem *ne face proprii* comuniunii, Cinei, dăruirii, compătimirii...

Și azi fiind și *pomenirea Sfinților strămoși ai Domnului*⁹⁷, adică *a tuturor Sfinților Vechiului Testament*, a accepta *chemarea la Cină*...înseamnă *a dori să intri* în rândul Sfinților, adică al tuturor aceluia care, în orice secol, *au trăit dumnezeiește*.

Așa că, Domnul și Stăpânul vieții noastre, Hristos Dumnezeuul nostru, cu binecuvântarea Părintelui Său Celui veșnic și cu împreună-lucrarea Duhului Său Celui Sfânt, să ne dea nouă,

⁹⁷ A se vedea:

http://crestinortodox.wikia.com/wiki/Duminica_Sfin%C5%A3ilor_Str%C4%83mo%C5%9Fi.

tuturor, *să dorim neapărat* Cina Sa, adică
comuniunea cu Sine.

Pentru că întru El e viața, bucuria, pacea și
împlinirea noastră veșnică. Amin!

Predică despre *ochii frumoși*

Iubiții mei⁹⁸,

nu mai pot *să uit* ochii *vii* ai Prea Curatei Stăpâne, plini de *seriozitate*, de maternitate sfântă, riguroasă...dintr-o Icoană mare...veche...ce *m-au străpuns* de la distanța de 10 metri, aproape de intrarea în naos.

Eram student...și intrasem în acea Biserică pentru prima oară...fără să știu *ce mă așteaptă*...

Însă n-am mai putut să fac nimic...să mă uit în altă parte...pentru că ochii ei, ai Maicii lui Dumnezeu, m-au oprit *pe loc*, m-au înfricoșat bucurios...m-au umplut de o înfricoșare sfântă...când i-am văzut *ca vii*...deși erau *pictați*, erau ai unei Icoane...

⁹⁸ Predică scrisă în ziua de 16 decembrie 2012.

Dar atunci, în acea clipă, întreaga Icoană era *vie* și atât de *impunătoare* și de *sfântă*...încât *au rămas* ca ochii *cei mai vii* pe care i-am văzut.

Însă altă dată, cu alte Sfinte Icoane, am trăit lucruri *asemănătoare*...numai că aici, din cauza tinereții...au fost *ochii seriozității* pentru mine.

Și cineva trebuie *să te umple* de seriozitate, de respect pentru viață și pentru toate darurile lui Dumnezeu din viața ta...

Fiindcă altfel consideri că totul e *vidat* de importanță, că totul e pentru *satisfacția ta egoistă*...

Însă viața și sănătatea și bunurile din jurul nostru sunt pentru ca *să ne deschidă* ochii inimii spre Dumnezeu și spre oameni.

Și cine *se apropie*, în mod cutremurător de frumos, de Dumnezeu, vede *și în oameni*...măreția harului Său și a ceea ce fac oamenii împreună cu Dumnezeu.

Care sunt *ochii frumoși* pentru dumneavoastră...așadar?

Ochii care vă *îmbie* la sex și la uitare de sine...sau ochii care vă fac să vă simțiți *iubiți*, apreciați, încurajați?

Pentru mine *ochii frumoși* sunt ochii care *te văd* și *te înțeleg* și *te apreciază* la modul profund.

Sunt ochii care văd în tine *o persoană* și nu *un lucru*.

Și ei, care văd în tine *o persoană*...te îmbrățișează și te ajută cu toată responsabilitatea. Te asumă și te fac să crești. Să crești în bine...

Dar cei care te văd *pervers*, te văd îngust, te văd edulcorat...te văd *după inima lor*...

Pentru că așa e inima lor: *perversă*, necurată.

Și nu pot *să vadă*...decât *cum sunt*...

Adesea, la Spovedanie, oamenii evlavioși își pun problema *privirii*...celuilalt. Ce să fac *ca să văd bine*, să văd non-egoist, non-pătimaș pe

celălalt? Ce să fac ca oamenii să mă simtă *un om bun*?

Și *problema binelui* e *problema curățirii de patimi*.

Pentru că *vezi frumos*...nu dacă *vrei să vezi frumos*...ci dacă *te curățești*, în mod real, de patimi.

Dacă devii *simplu*, nevinovat la inimă, *copil* la inimă...devii *un matur veritabil*.

Și pentru *maturi veritabili* și pentru *copii veritabili* sunt colindele, postul, zăpada, tăiatul porcului, șoricul proaspăt copt, Nașterea Domnului, împărtășirea cu Domnul, fericirea simplă...

Iar dacă te simplifici...te curățești, te luminezi, te umpli *de bucurie* în vedere...

În ochii tăi...

Ieri, sâmbătă, făcând pomenirea⁹⁹ bunicii Floarea¹⁰⁰, ne-am simțit acasă, la țară...plini *de pacea* pe care o aveam împreună cu ea, atunci când ne rugam, când munceam, când citeam, când vorbeam, când ne spovedeam și ne împărtășeam împreună.

Am simțit-o *cu noi*, la pomenirea ei de 40 de zile...și *tot mai adânc în noi*...

Și a revenit în noi și în lacrimile noastre dulci...ochii ei blânzi și severi în același timp, bunătatea ei infinită, delicatetea ei, gingășia ei, curăția ei, modul ei *copilăresc* și *ascultător* de a se nevoi și de a-I sluji Domnului și oricui îi ieșea în cale...încât am înțeles, din plin, ce înseamnă să fii *o icoană vie*, peste timp, pentru alții...

Pentru că nu *idealizând* pe un om...ai parte de *un exemplu/ o persoană paradigmatică*...ci dacă *ai cunoscut* o persoană paradigmatică...și *te-a iubit enorm*...ai *o icoană vie* în inima ta...

⁹⁹ A se vedea: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/09/predica-la-inmormantarea-bunicii-noastre-floarea/>.

¹⁰⁰ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/13/bunica-floarea-piciorus-10-noiembrie-2012-inainte-de-ingropare/>.

Ochii ei, ai bunicului meu Marin, ai Fericitului Ilie¹⁰¹...ai multora din viața mea...sunt *ochi frumoși*.

Ochi care mă învață, care mă educă, care mă sprijină, care îmi dau aripi, care mă mustră spre îndreptare, care mă cenzurează la modul binefăcător.

Și dacă *nu i-aș fi văzut*...aș fi fost *mult prea sărac*...

Ochii frumoși: ochii experienței.

Ochii care au trecut prin viață *la modul biruitor*...și *s-au învins* pe ei înșiși continuu.

Și până nu postim *cu ochii*, până nu postim *cu intențiile* și *cu sentimentele noastre*...nu putem *să încălzim* inimile altora.

Iar acum, iubiții mei frați și surori, trebuie *să încălzim inimile*...pentru că gerul sărăciei, al indiferenței și al ideologiei e *mare și greu*!

E mare și greu și gerul ca atare, gerul...care îți îngheață sângele în vene...

Și pentru ambele *geruri* trebuie *să facem ceva*!

Da, nu se rezolvă totul numai *cu bani*...ci și *cu multă inimă și dăruire*.

De aceea, să aducem *un gând bun*, un mesaj de încredere, o portocală, o pereche de ghete, un brad, o pâine, un glob, o ciocolată, un surâs...până *în brațele* oamenilor!

Și vă vor îmbrățișa *cu toate mâinile*...cât și cu cele pe care *nu le au*...dar ar dori *să le aibă*...pentru dumneavoastră...

Oamenii *vă vor uimi frumos* când îi veți îmbrățișa, când îi veți înțelege, când îi veți ierta, când îi veți iubi.

Vă vor uimi...și vă vor mulțumi...

Și nu veți avea niciodată tristeți...*mai mari* decât bucuriile harice, dumnezeiești, pe care oamenii vi le fac...dacă le arătați că inima

¹⁰¹ Idem: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/>.

dumneavoastră e *plină* de slava lui Dumnezeu, de bucuria prezenței Lui.

Hristos Se naște...primiți-L!

Hristos Se naște...iubiți-L!

Hristos Se naște...pentru ca să ne umple de curăție dumnezeiască!

Se naște pentru ca *să ne naștem*...să ne *renaștem* mereu...prin rugăciune, iertare și facere de bine.

Și fie ca Domnul păcii să privească *cu ochi frumoși* spre noi, acum și la Judecata Sa cea prea-serioasă...și să ne dea *după comoara inimii noastre*. Amin!

Predică despre *femeile care îmi plac*

Iubiții mei¹⁰²,

De la grădiniță și până când te însori...ești
întrebat *ce femeie îți place*.

¹⁰² Predică scrisă în ziua de 17 decembrie 2012.

Sub diverse forme...ți se pune această întrebare.

Ca și când dorința ta *de a găsi* un anume fel de femeie...ar însemna, totodată, și *să găsești* acea femeie...

Însă problema e *falsă*...și creează *idoli*.

Creează *idoli feminini*...

Pentru că nu *ce îți place* cauți...ci cauți femei (înțelegi asta după ce *întâlnești* femei dispuse *să îți vorbească sincer* despre ele și suratele lor) care *să te învețe*...cum sunt femeile.

Căci dacă îți cauți propriile tale dorințe...sau dacă vrei ca femeile să se transforme după dorințele tale...nu vrei, de fapt, să cunoști femeile.

Însă dacă o femeie te învață *cum e ea* și cum sunt și *alte* femei...atunci înțelegi *ce îți place* la cea care *ți-a deschis ochii* despre femeie.

Pentru că e nevoie să iubești și să înțelegi femeia, să o respecti și să o admiri pentru ca să o poți cunoaște.

Dacă vrei ca ea să fie...după cum vrei tu...nu vei vedea *cum e ea* de fapt.

Și vei trăi în minciună...

Și de aceea, acum, fiind iubit și apreciat de femei, înțeles de câteva...știu ceea ce *îmi place* la ele.

Iar aici nu vorbesc doar de femeile ortodoxe...ci de toate, în general...

Așa că *îmi plac* femeile care sunt *demne*, care au *bun simț*, care știu *să te primească* în viața lor și *să îți vorbească* cu propriul lor glas.

Și sunt condiții *foarte dure* pentru tinerele domnișoare...sau care nu mai sunt *domnișoare*...dar nici nu se simt *doamne*...

Pentru că a ajunge o *doamnă* înseamnă să ai o istorie personală cu care *nu ți-e rușine*, experiențe de maturizare prin care ai trecut, lucruri pe care le-ai făcut, pe care ți le-ai asumat...

Și *doamnele*...adică femeile care *îmi plac* mie...sunt rare...

Dar aceste femei *rare* sunt femeile de la care mă bucur *să învăț*, pe care mă bucur *să le admir*, cu care vreau să fiu în momente de destindere *înaltă*, non-superficială.

Da, știu, mulți dintre dumneavoastră ați venit ca să vedeți *care....*, „e genul meu”.

Sau dacă nu cumva mă voi deda *la picanterii...*

Însă dacă ați dori *un răspuns sincer* de la dumneavoastră, la întrebarea referitoare la *femei*, nu cred că ați confunda *excitația* cu...*valoarea* femeii.

Sau dacă *ați privi* în viața dumneavoastră, la femeile care v-au *impresionat*, cu siguranță că mi-ați mărturisi că *vă plac* acelea...și că în preajma lor *ați vrea să fiți*.

Pentru că femeile care *ne plac* sunt cele pe care *le-am cunoscut* în adâncul lor...și nu *periferic*.

Iar o femeie e *frumoasă*...nu pentru că are ochii negri, păr bogat, un corp impresionant și anumite calități sociale ci pentru că e *reală*, e *veridică*, e *pe sufletul tău*.

Pentru că *te împlinește* pe tine...

Și *te împlinește* dacă *te înțelege*, te apreciază, te ajută *să crești* în vocația ta.

Iar pe măsură ce *crești* în inima ei...și ea crește *în ochii tăi*...

Și se face *tot mai frumoasă*, indispensabilă, *de neînlocuit* pentru tine pe măsură ce tu *îți regăsești* aspirațiile și crezurile în ea ca într-un *partener de dialog și de creație*.

De aceea...„ce femeie îmi place”, întrebare pusă în copilărie sau în adolescență este *falsă/ irelevantă*: pentru că femeia se cunoaște *în dialog* cu ea, alături de ea...și nu *de la distanță*!

Însă pentru *a o afla* trebuie să îți dorești acest lucru *la modul foarte serios* și să întâlnești o femeie care să fie *foarte serioasă* cu fericirea ei.

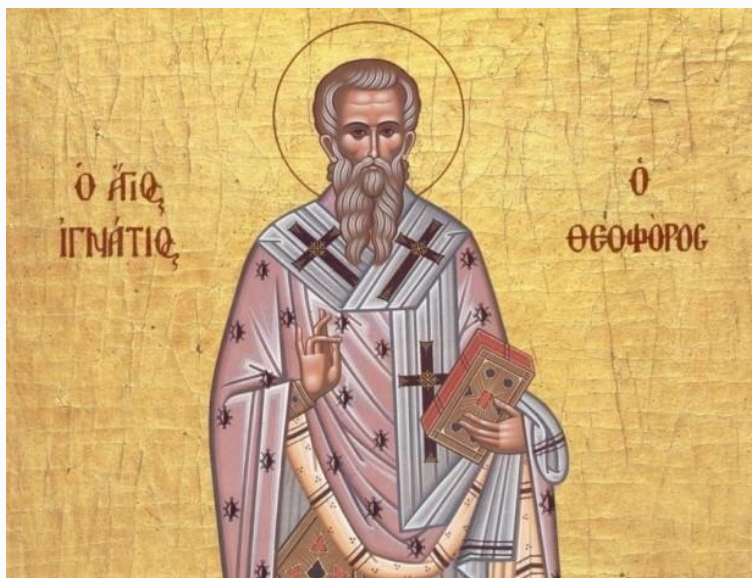
Care să își dorească *să fie fericită* și *împlinită* și nu, în primul rând, *scăldată în bijuterii și îngrășată la inimă cu cardul*.

Așadar, îmi plac femeile de un bun simț *direct și natural*, care *prețuiesc* adevărul și *detestă* eufemismul și care au creat ceva *proeminent* în viața lor.

Care *s-au construit* de copile...și care vor să moară *împlinite*, muncind pentru scopul lor *până în ultima clipă*...

Și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru femeile pe care *le-am cunoscut* și care m-au învățat lucruri *enorm de frumoase* în viața mea...și nădăjduiesc, pe viitor, să învăț *plusurile alterității* de la femei care știu să fie *exemple*...nu doar *pietre de sminteață*. Amin!

Predică despre *alegerile trainice*

Iubiții mei¹⁰³,

¹⁰³ Predică scrisă în ziua de 19 decembrie 2012.

mâine, 20 decembrie 2012, se împlinesc 17 ani de când *am cunoscut-o* pe soția mea¹⁰⁴...

De când am cunoscut-o...și de când *ne cunoaștem zilnic*, fără încetare, fără *să ne epuizăm* unul pe altul, pentru că cunoașterea *reală...e fără de sfârșit*.

Ea are *doar început...dar nu și sfârșit...*

Și mă bucur și Îi mulțumesc din toată ființa mea Prea Sfintei Treimi pentru acești ani, pentru că a binevoit, prin Sfântul Ignatie, Purtătorul de Dumnezeu și prin Sfântul Ioan de Kronstadt, purtătorii de grijă ai *comuniunii noastre*, această *însoțire...adică această legătură trainică...*

Pentru că tot ceea ce e *trainic*, durabil, împlinitor...e *dar* de la Dumnezeu.

Și când vrem să verificăm dacă ceva e *de la* Dumnezeu...trebuie să-l verificăm *în timp*. În măsura în care el e *conform* cu voia lui Dumnezeu și ne e *propriu nouă...*

Pentru că ceea ce e *durabil*, ceea ce *ne face bine...*e ceea ce nu vrem *să schimbăm...ci să aprofundăm...*

A fi *ortodox* nu e *de schimbat...ci de aprofundat...*

Ceea ce primim de la Dumnezeu e *de aprofundat...*

Pentru că trebuie să înțelegem viața noastră, bucuriile și durerile ei...ca daruri ale lui Dumnezeu, ca pe niște *călăuziri înțelepte* spre Sine.

Da, copilul, la început, nu înțelege de ce *nu trebuie* să facă aia și de ce trebuie *să facă pe ailaltă...*dar, mai târziu, înțelege că munca pentru a învăța o limbă, munca pentru a învăța un instrument, munca pentru a învăța un sport, o meserie...a fost o *greutate cu rezultate de perspectivă*.

Greutatea de ieri e *gândul smerit* de azi.

¹⁰⁴ A se vedea: <http://www.teologiepentruazi.ro/cv-dr-gianina-maria-cristina-piciorus/>.

Boala de mâine va fi blândețea de peste doi ani.

Ce alegem azi va avea *urmări* și peste 10 și peste 20 ani și peste o veșnicie...

Cele rele, triste, dureroase...din trecut, prin pocăință devin *fagurii de miere* ai bucuriei noastre.

Le convertim în umilință, în bunătate, în iertare, în facere de bine...pentru că am aflat cât de rău e răul, cât de distrugător e păcatul, cât de amară e singurătatea...

Și singurătatea egoistă e o alegere lipsită de logică.

Pentru că egoismul nu e *lucru durabil* ci o stare de *decadență continuă*.

Prietenia/ comuniunea e durabilă...

Pentru că are în fața ei, întotdeauna, *noutatea*, o alegere, o îmbrățișare, o schimbare și nu un *perete* plin de însemne grețose.

Și a nu vorbi cu celălalt, a nu dori să îl vezi la față din motive zănatice...înseamnă a fi un *pușcăriaș* ce a ales să stea, zilnic, cu fața la zid...

Care a ales *să facă* acest lucru...la care nimeni nu l-a *constrâns*...

Cunosc *nesiguranța* copilăriei, a tinereții, a maturității...

Nu știi *pe cine*...să alegi...

Nu atât *alegerea* e grea...ci *nevederea* perspectivei...

Și unii tineri vor să știe, *de-a gata*, cum e viața, să *le-o prorocească* cineva...și să nu o ia *așa cum este*...pentru ca să se *ferească de erori*.

Ferire de erori...care are, în substrat, *frica de suferință*.

Ar dori să fie *scutiți* de suferință...

Însă dacă *ne place* plăcerea...dacă ne găsim plăcerea în multe lucruri...tocmai de aceea nu putem *să scăpăm* de durerea plăcerilor.

Durere care nu vine ca un *fatum* în viața noastră ci ca un *exces*.

Pentru că *durerea e plăcerea noastră dusă până la capăt.*

Dincolo de plăcerile noastre *rele*, de patimile noastre...nu stă *împlinirea*...nu stă *bucuria durabilă*, ci durerea, boala, dezintegrarea interioară...

Și simțim că *murim*...că *ne moare* din bucurie, din cheful de viață, din frumusețe...pe fiecare zi plină de compromisuri cu noi înșine, de căderi, de zgomote de fond...

Însă *a iubi e durabil!*

A iubi curat e un act plin de veșnicie.

A citi, a ne ruga, a sluji, a face lucruri împlinitoare, a ne nevoi...sunt *acte durabile*.

Sunt cele care ne arată *oamenii*.

Sunt cele despre care *ne bucurăm* să vorbim oricui...iar cele *rele*, cele *cu perdea*...sunt doar pentru unii, la fel de *împotmoliți* ca și noi în mocirla numită *depravare*.

Mai sunt doar câteva zile din acest post...și fiecare am postit...și am făcut în acest post...ce ne-a lăsat *inima* să facem...

Pentru că *inima e rădăcina* minții noastre...și de acolo, din străfundul inimii urcă în minte gândurile pline de sentimente și de voință, de acțiune...

Noi vrem să fim *doar raționali*, așa, pentru că am auzit diverse filosofii inumane care spun că acest lucru „ar fi posibil”...

Numai că niciodată sufletul nostru *nu se scindează* în acțiunile lui, ci sufletul gândește, simte și acționează *unitar* și nu *separat*...

După cum sufletul lucrează *prin trup* și se bucură în trup și păcătuiește în trup...dar și se sfințește în trup și sfințește și trupul și îl umple de slava lui Dumnezeu.

Mai sunt câteva zile...și praznicul Nașterii Domnului ne cere să fim *curați*, frumoși, luminoși la suflet.

Nu *copilăroși* în sensul de *naivi*, de *prostuți*...ci în sensul de *a nu mai ațâța răul* în inima noastră.

Acolo, *în abisul* ființei noastre, să nu mai dăm foc la rău...să nu mai *întreținem* Iadul cu vicii...ci să lăsăm slava lui Dumnezeu *să umple* și cerul și pământul ființei noastre, adică și sufletul și trupul, pentru ca El *să stăpânească* în cerul și în pământul persoanei noastre.

Pentru că acestea trebuie să fie *rezultatele* postului pe care alții *să le simtă* în noi: că am devenit niște *catedrale preafrumoase* ale harului lui Dumnezeu, că sunt *vii* în noi curăția, sfiala, delicatețea, bunătatea, voioșia, mărinimia sufletească, veselie dumnezeiască.

Altfel cum *să ne apropiem* de Cel care *Se naște în peșteră*...dacă nu avem *simțuri feciorelnice*, curățite în harul lui Dumnezeu, în *peștera noastră dinăuntru*?

Cum să înțelegem *frigul* din alții...dacă nu ne-am umplut de *căldura iubirii Lui*?

Cum că fim *mereu verzi* și *mereu voioși*...dacă n-am scos din noi, din străfundurile noastre, prin Sfânta Spovedanie, ceea ce ne face *învechiți*, rablagiți, inumani?

Căci atunci când vorbim despre *secularizarea lumii* nu vorbim despre cine știe ce *lucruri de neînțeles*...ci despre *crunta și nesimțita* noastră *depărtare* de Dumnezeu, de unde ne vine toată lipsa noastră de sens, de bucurie, de împlinire.

Am crezut că *doar* cariera, familia, distracțiile contează...am uitat *cine* suntem și *ce* ne trebuie...și am ajuns...o plantă în deșert.

Am intrat, cu totul, în *uitarea de sine*, în *neraportarea la Dumnezeu*...și am crezut că *o să* ne pierdem urma...

Sau că *uitând de noi*, de noi *cei adevărați*...o să ne fie mai bine *să mimăm* ceea ce nu suntem, ceea ce *nu ne reprezintă*.

Însă constatăm, la modul dureros...că atunci când ne facem că Dumnezeu *nu contează*...de fapt *noi nu mai contăm*.

Și *a-ți fi indiferentă* sănătatea ta, bucuria ta, împlinirea ta...înseamnă *a te valora prea puțin*.

Însă Domnul ne cere, dimpotrivă, să ne valorăm *în funcție* de iubirea Lui pentru noi!

Să ne valorăm *în funcție* de smerenia și de jertfa Lui pentru noi...de îndumnezeirea umanității Sale pentru noi.

Căci El nu a venit *doar* ca să Se nască, să crească, să moară, să învieze și să Se înalțe la ceruri...ci, ca prin toate acestea, să ne dea posibilitatea ca noi *să ne îndumnezeim* și să fim *proprii* veșnicei comuniuni cu Sine.

Adică El ne cere să ne valorăm *la maximum*...în relație cu Sine...și nu să ne amăgim cu *o filosofie umană* lipsită de finalitate transfiguratoare.

Iar dacă nu vrei *să îți sfințești viața*, dacă nu vrei *o viață la maximum*, cu adevărat *cutremurător de frumoasă*...alegi să fii *robul tranzitoriului*, al efemerului, al modei care trece...fără să fii deloc *durabil*...

Secularizarea nu e *durabilă*!

Finalitatea lumii noastre e *fără final*: e *transfigurarea*.

Oricât am vrea noi *să ne urâtim*, să ne schingiuim interior, să ne mutilăm și să demonizăm totul în jur...Dumnezeu *nu abdică* de la planul Lui cu creația Sa și acesta e: *înfrumusețarea fără final a lumii*.

A doua Sa venire într-o slavă, ca *să judece* lumea...nu e *o extincție/ o dispariție totală* a lumii...ci o venire a Lui pentru ca *să transfigureze* lumea și *să împărățească*, pentru veci, în lumea plină de slava Sa.

Așa că, dacă vreți *un sfârșit fără sfârșit* al lumii, dacă vreți să așteptați *adevărata eshatologie* a lumii, atunci *umpleți-vă de slava lui Dumnezeu*!

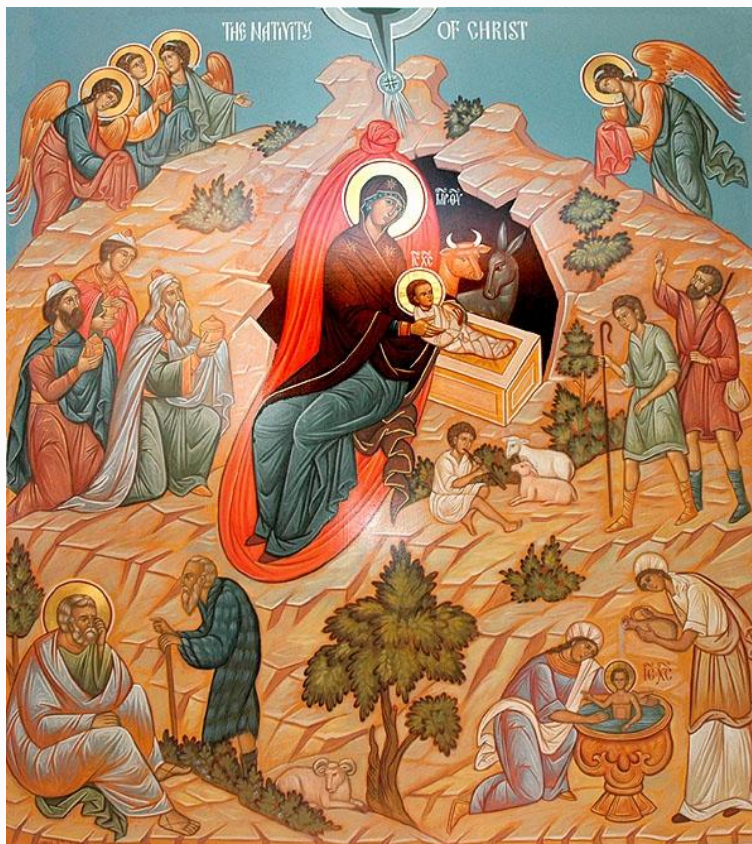
Pentru că întru slava Lui, cea care *sfințește* toate în Biserică și în lume, vom trăi *pentru veșnicie*, El fiind *Soarele nostru* pentru toți vecii.

Așadar, iubiții mei, Cel care vine la noi *în trup*...ne vrea *cu totul transfigurați*...pentru că asta înseamnă „aștept învierea morților și viața veacului ce va să vină”.

O aștept *sfințindu-mi viața*, umplându-mă de har...pentru că viața veșnică *ce va să vină*, viața cu Dumnezeu, e plină de slava Lui.

La mulți ani și Domnul să ne lumineze asupra *a ceea ce ne împlinește veșnic!* Amin.

Predică la Duminică *dinaintea*
Nașterii Domnului [2012]

Iubiții mei¹⁰⁵,

Evangelia zilei [Mt. 1, 1-25], prin genealogia Mântuitorului (v. 1-17), ne arată că mântuirea noastră *se face în istorie*, pentru că are de-a face *cu viața în trup*, dar totodată, că mântuirea e *inițiativa* Dumnezeuului treimic, că ea *coboară din cer* în viața noastră și înseamnă *comuniunea* cu Prea Sfânta Treime (v. 18-25).

Adică mântuirea e *un dar dumnezeiesc* pentru oameni și ea vizează *omul în integralitatea sa*.

Căci dacă trupul ar fi fost doar *un locaș indiferent* pentru suflet și sensul său nu ar fi fost

¹⁰⁵ Predică scrisă în ziua de 20 decembrie 2012.

transfigurarea, Domnul nu S-ar fi întrupat...pentru că nu era *nevoie*.

Dacă omul e doar...*suflet*...Domnul îl putea mântui *de la distanță*, doar *spiritual*.

Însă Domnul *a coborât* la noi și S-a întrupat din Pururea Fecioară Maria, nedespărțindu-Se nicidecum de Tatăl și de Duhul, pentru ca să facă din trupul Lui *un univers duhovnicesc* în care sufletul Său *să strălucească* tuturor.

Și ceea ce a făcut în umanitatea Lui...să facă *în noi*, în fiecare dintre noi, în cadrul *mântuirii noastre*.

De aceea, Evanghelia de acum ne spune că trupul nu e *un rău necesar* ci *o biserică a sufletului*, în care sufletul își arată harismele dumnezeiești.

Și prin asta Domnul *valorizează* *soteriologic* creația și istoria, pentru că mântuirea se face *în trup și în timp și spațiu*.

Vă rog să observați *lista genealogică!*

Începe cu Sfântul Avraam, cu *Părintele celor credincioși* [Rom. 4, 16].

La fel și Biserica începe cu *Cincizecimea*...și *listele patriarhilor ortodocși* țin până la noi, pentru că Biserica lui Hristos *nu s-a pierdut prin istorie*...ci *dăinuie până astăzi*.

Vrem să știm Patriarhii Ierusalimului¹⁰⁶, ai Alexandriei¹⁰⁷, ai Antiohiei¹⁰⁸, ai Constantinopolului¹⁰⁹ până azi...și ai Romei¹¹⁰ până la 1054? Ai Bisericii Ortodoxe¹¹¹ de astăzi? Ei sunt, ca și strămoșii Domnului, *reperabili*.

¹⁰⁶ A se vedea:

http://ro.orthodoxwiki.org/List%C4%83_a_patriarhilor_Ierusalimului.

¹⁰⁷ Idem:

http://ro.orthodoxwiki.org/List%C4%83_a_patriarhilor_Alexandriei.

¹⁰⁸ Idem:

http://ro.orthodoxwiki.org/List%C4%83_a_patriarhilor_Antiohiei.

¹⁰⁹ Idem:

[http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_Patriarhilor_Ecumenici_ai_Constan tinopolului](http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_Patriarhilor_Ecumenici_ai_Constan_tinopolului).

¹¹⁰ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_papilor.

¹¹¹ Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Lista_Patriarhilor.

Pentru că Biserica Ortodoxă e *divino-umană*, ca și persoana Domnului...și nu doar *spirituală*.

Iar cei care vorbesc de o *Biserică spirituală*, *nevăzută* sau care *se va dezvălui numai în veșnicie*...vor să ne fure, de fapt, mântuirea.

Pentru că mântuirea începe *în trup*, începe acum, prin Botez și prin toate Tainele și Slujbele Bisericii și prin *efortul continuu de curățire de patimi*, care are drept scop *umplerea noastră de har și transfigurarea* persoanei noastre.

Căci dacă scopul Cincizecimii a fost doar *propovăduirea/ evanghelizarea* și nu și *transfigurarea* umanității noastre atunci Biserica nu este decât o *instituție care vorbește*...dar nu îl *transfigurează pe om*.

Și acolo unde doar *se vorbește populist*...și unde *nu se sfințesc* oamenii, nu se transfigurează, nu se umplu de har ci doar *de multă părere de sine*...se jefuiesc oamenii de mântuirea lor.

Pentru că mântuirea se face *în trup*, se începe aici și acum...și nu se mai termină niciodată.

Pentru că mântuirea este *umplerea noastră* de slava lui Dumnezeu, prin care ne facem proprii *comuniunii veșnice* cu Dumnezeul nostru treimic.

Și am văzut, adesea, că se face *eroarea puerilă*, din neștiință teologică, de a se afirma că Fiul este „a doua persoană” a Treimii.

Nu!

Fiul e *Unul din Treime*...pentru că *persoanele treimice* sunt *fără început și egale*.

Nu e nimeni *primul, al doilea sau al treilea* în Treime chiar dacă Tatăl *naște* pe Fiul și *purcede* pe Duhul Sfânt.

Pentru că nu există *anterioritate* și *posterioritate* între persoanele Treimii.

Ci *Fiul lui Dumnezeu* Se face *Fiul Fecioarei*, unind în persoana Sa dumnezeirea cu umanitatea, pentru ca să arate că umanitatea are un *sens unic și foarte fericit: comuniunea veșnică* cu Dumnezeul treimic.

A nu accepta mântuirea în Hristos, adică a nu accepta frumusețea veșnică, prin transfigurarea ta, în Biserică, prin slava lui Dumnezeu, înseamnă a cădea din fericire.

Iar noi, în praznicul Nașterii Domnului, tocmai pentru aceasta *Îi mulțumim* Domnului: pentru fericirea de *a ne fi mântuit* de păcatele noastre (v. 21) și de *a ne fi umplut* de slava Lui.

Evangelhia zilei însă accentuează umanitatea lui Hristos.

În v. 18 apare *Mama Lui*, Maria. Iar Sfântul Iosif este *logodnicul* ei.

Și *nașterea suprafirească* a Fiului lui Dumnezeu din Fecioară e *subliniată* prin expresiile: „s-a aflat *având în pântece* [ἐν γαστρὶ ἔχουσα] de la Duhul Sfânt” (v. 18) și „ce s-a *zămislit în ea* [ἐν αὐτῇ γεννηθὲν] este de la Duhul Sfânt” (v. 20).

Însă nu doar Duhul Sfânt *a lucrat* întruparea Fiului din Fecioară ci *întreaga Treime* a lucrat-o.

Pentru că niciodată Fiul sau Duhul nu fac ceva *de Unii singuri* ci numai în conlucrare *cu celelalte Două persoane*.

În v. 21 avem prorocit *numele* Fiului lui Dumnezeu întrupat: *Iisus*.

Și *Iisus* e Cel prorocit de Sfântul Isaia la Is. 7, 14, numit acolo *Emmanuel* [Ἐμμανουήλ] (v. 23).

Pentru că toate profețiile vechitestamentare vorbesc despre El, despre *Fiul lui Dumnezeu întrupat*, Care este *Iisus*...și Care Se numește și *Hristos/ Mesia*, după cum au spus *aceleași* profeții vechitestamentare.

Și în MGK, Mt. 1, 25 ne spune despre Iisus că este *ton prototocon-ul* [τὸν πρωτότοκον]/ *unul-născut* al ei, al Fecioarei. În GNT nu apare sintagma.

Însă *Unul-Născut* al Fecioarei este *Unul-Născut* al Tatălui.

Pentru că *Cel născut din Tatăl mai înainte de veci*, Se naște, în zilele cele din urmă, din

Fecioară, făcându-Se *ceea ce nu era*, adică om și rămânând *ceea ce era*, Dumnezeu, fiind *Dumnezeu și om*, pentru ca să mă mântuiască pe mine, omul cel pierdut...

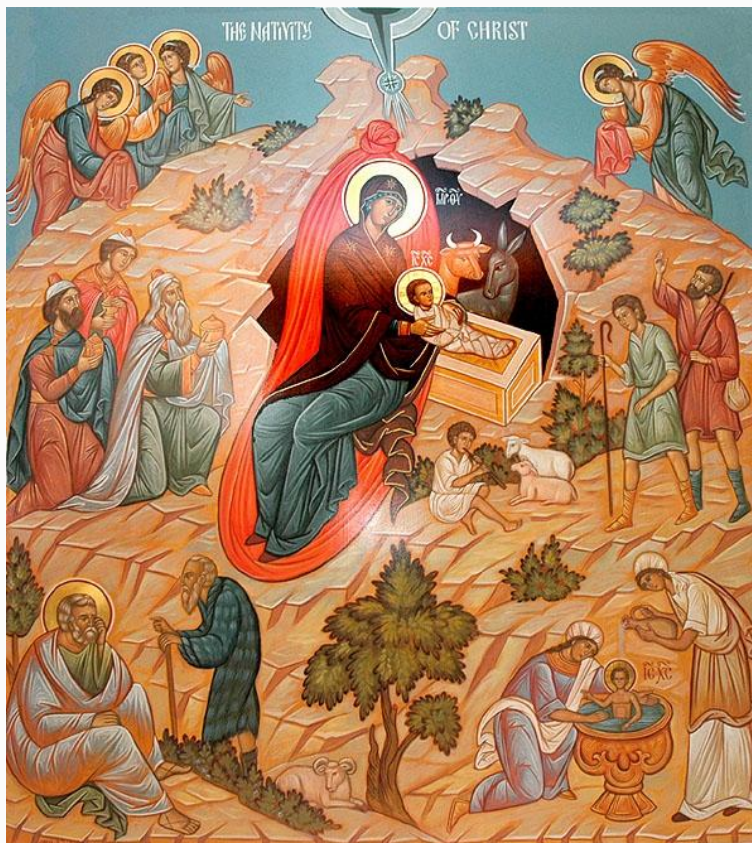
Și vestindu-ne aceste lucruri *prea-înveselitoare* Evanghelia de astăzi, ne face să ne gândim *viața creștină* ca *dar* al iubirii Sale de oameni.

Tocmai de aceea *din darul nostru* trebuie să dăm și altora *viață și mântuire*.

Și *viața și mântuirea noastră* e *cunoașterea și comuniunea* cu Dumnezeu Cel în Treime slăvit, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pentru că *viața cu El* e *mântuirea noastră*.

Vă doresc numai bine, multă sănătate, liniște și fericire în *viața dumneavoastră*, de la Dumnezeu nostru treimic, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Nașterea Domnului [2012]

Iubiții mei¹¹²,

ce a adus în noi...postul de 40 de zile?

Ne-a făcut proprii *simțirii* lui Hristos, care *Se naște astăzi...*cu delicatețe infinită față de oameni...sau *ne-a făcut indiferenți* față de oameni?

Ne-a adus *frumusețe...*sau *o bună părere* despre noi înșine?

Pentru că postul e *o hrană vie* pentru cel care *flămânzește* pentru Dumnezeu, e *o haină de nuntă* pentru cel care se curățește de patimi...dar este și *un prilej de infatuare*, pentru cine consideră că postul, în sine, e *de ajuns...*

Nu, nu e *de ajuns!*...

¹¹² Predică scrisă în ziua de 23 decembrie 2012.

Postul ne duce, ca și Arhanghelul Gavriil, care s-a arătat ca *stea minunată* magilor...către Domnul.

El e o *punte* către Domnul Hristos, Unul din Treime, împreună-slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Pentru că și rugăciunea, și milostenia, și citirea de cărți teologice și orice nevointă ortodoxă...nu se face pentru sine...ci pentru ca să ne facă proprii *cunoașterii* lui Dumnezeu și *comuniunii* cu Sine.

Postul e *pregătirea*...și nu *împlinirea*!

Împlinirea constă în aceea dacă Domnul *ne bucură* unindu-Se cu noi duhovnicește, în rugăciune, în curăție, în milostenie sau sacramental, în Sfânta Euharistie.

Dar dacă *nu ne bucură*...am postit degeaba...după cum tot degeaba e sărbătoare...

Căci ce să faci *de sărbătoare*, dacă ești trist?

Ce sărbătoare e aia, dacă suntem triști, singuri în noi înșine...fără zâmbetul harului Său în noi?

Căci harul Lui e *bunătate*, e curăție, e frumusețe, e dor de muncă, de nevointă, de bucurie, de împărtășire și altora din darurile lui Dumnezeu date nouă.

Harul Lui e *sărbătorea*!

Magii I-au adus Domnului *aur, tămâie* și *smirnă*, după ce *s-au închinat în fața Lui* până la pământ [Mt. 2, 11].

Mai întâi *I s-au închinat*, adică ne-am nevoit 40 de zile pentru a fi cu El...și apoi I-au adus *daruri* din cele aduse pe drumul lor lung până la Vitleem.

Căci în post *strângem* daruri duhovnicești și trupești pentru semenii noștri.

Și cine dăruiește teologie, alături de o milostenie trupească, dăruiește hrană pentru suflet și pentru trup.

Căci trebuie să ajungem și prin *păstori* [Lc. 2, 15-17] și prin *magi* [Mt. 2, 9-11] la Domnul.

Adică *să luăm învățătură* și de la *cei simpli* și de la *cei educați* când vine vorba de *cunoașterea* lui Dumnezeu.

Pentru că *teologia* și *experiența duhovnicească* nu sunt deloc *ușoare* și avem nevoie de ajutorul multora.

De o experiență *conjugată*, agonisită de la mulți...

Căci scopul nostru e de *a ajunge* la Hristos Dumnezeu și prin Hristos, întru Duhul, la Tatăl, adică *în comuniune veșnică* cu Prea Sfânta Treime.

Căci Fiul lui Dumnezeu S-a făcut *om* pentru ca să ne facă pe noi, oamenii, *fiii Lui duhovnicești*, prin harul Său. Pentru ca să ne facă *oameni duhovnicești*.

Și *a fi duhovnicesc*, a fi plin de har, înseamnă a fi *plin de încredințări* asupra faptului că Dumnezeu e *cu noi* și că El, prin toate pe care le trăim, *ne conduce la Sine*.

De aceea noi am fost *conduși*, prin post, rugăciune, milostenie, iertare și gânduri sfinte...către El.

Și dacă magii au plecat de la Vitleem/ Betleem „ὁ δὲ ἅλλης ὁδοῦ” [pe altă cale, cf. Mt. 2, 12, GNT] după ce L-au văzut pe Domnul înseamnă că fiecare dintre noi trebuie *să fim alții* acum...în zi de praznic/ de bucurie.

Căci *la bucurie* ne-a chemat și slujba de aseară și cea de azi.

Însă la *bucuria duhovnicească*, la cea „întru Domnul” [Mineiul pe decembrie, ed. BOR 1991, p. 376]. La cea în care ești *inundat/ îmbătat/ veselit dumnezeiește* de bucuria lui Dumnezeu.

Pentru că avem un *motiv colosal* pentru *a ne bucura*: Fiul lui Dumnezeu S-a făcut *Fiul Fecioarei*, adică Confratele nostru, pentru ca *să ne umple de slava Lui* și *să ne îndumnezeiască*.

Iar azi e începutul *luminării* lumii [Ibidem], a mântuirii noastre, pentru că e începutul *înnoirii* lumii prin har [Idem, p. 384].

Naștere *fără lehuzie* a fost nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeuul nostru!

Căci Tu Te-ai născut din cea care *nu știa de nuntă* și *nu ai stricat* pecetea fecioriei ei ci ai păstrat-o nestricată.

Căci naștere *mai presus de fire* a fost nașterea Ta, Tu, Fiul lui Dumnezeu, luându-Ți din Maica Ta trup, Făcătorul sufletelor și al trupurilor, pentru ca *să unești* umanitatea cu dumnezeirea Ta în unica Ta persoană veșnică.

Și astfel ai „vindecat durerile Evei, cele cu întristare” [Idem, p. 384], ai *împlinit* prorociile pe care Tu le-ai făcut prin Profeții Tăi, ai arătat slava Ta celor care *nu Te cunoșteau* și marea Ta milostivire s-a făcut *făcătoare de daruri* pentru toți.

Tocmai de aceea și noi, Doamne, *facem daruri* și ne rugăm *să umpli* de darurile Tale pe toți.

Căci numai Tu poți să ne înveți să fim *dăruitori*, să dăruim *cele ale noastre* și unii pe alții *să ne îmbrățișăm cu bucurie*.

Numai Tu poți *să ne înveți bucuria*, bucuria cea veșnică, care nu are sfârșit și care e *unirea veșnică* cu Tine.

De aceea, Doamne, Dumnezeuul meu, îmbrățișează-ne pe toți cu iubirea Ta de oameni ca să Te laudăm acum și întru toți vecii, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Amin!

Predică despre *luminarea* omului

Iubiții mei¹¹³,

Troparul Nașterii Domnului¹¹⁴ vorbește despre *lumina cunoștinței/ cunoașterii* pe care a adus-o Domnul.

Și pentru ca *să Îl cunoaștem* pe Domnul și pentru ca *să ne închinăm Lui cu adevărat*, ortodox, avem nevoie de *harul Său*. De slava Lui. Care *să ne inunde...*

Pentru că la noi, în Biserica lui Dumnezeu, *cunoașterea lui Dumnezeu* vine din *iradierea slavei Lui în noi*.

Vine din *simțirea și conlucrarea* cu harul Lui.

Căci de aici: *lumina cunoștinței/ a cunoașterii*.

Lumina care dă cunoaștere...*dumnezeiască...*

Asta în comparație cu filosofii umane, care cred că *a fi cultivat* la suflet sau *a fi intelectual*, prin cunoaștere din ce în ce *mai specializată...* înseamnă *suprema cunoaștere* pe care *o poate atinge* omul.

Mai pe scurt: Școala crede că *cunoașterea* e doar *rezultatul* studiului personal, al predării de experiență, al observării și al experimentului științific.

Biserica Ortodoxă însă crede că *cunoașterea adevărată* coboară de la Dumnezeu prin *iluminare* și *vedere dumnezeiască* și că aceasta e *cea mai înaltă cunoaștere* a lumii.

Cunoaștere care *nu se opune* primei, celei naturale...ci *o desăvârșește* cu adevărat...pentru că ea e *de la Dumnezeu...* și nu *de la om*.

¹¹³ Predică scrisă în ziua de 25 decembrie 2012.

¹¹⁴ A se vedea: <http://www.youtube.com/watch?v=xAxoDJz-qwE>.

Iar cine cercetează *în mod onest* creația lui Dumnezeu nu poate să ajungă *decât la El*. Pentru că El e Creatorul *a tot ce există*.

Însă *orgoliul uman*, care e o *iradiere* de la demoni în viața noastră, nu vrea să *învețe* de la Dumnezeu.

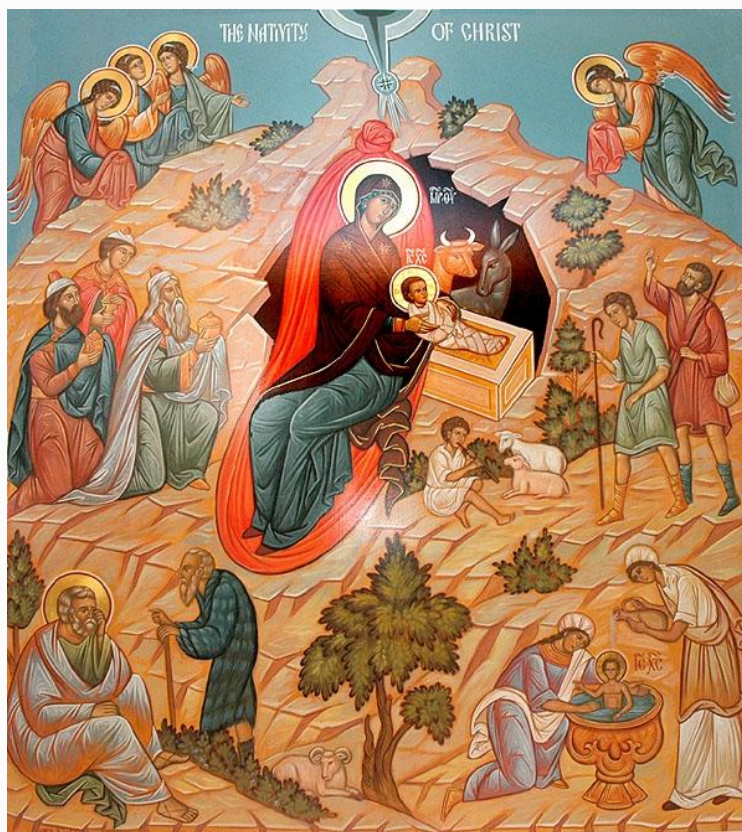
Și dacă *nu înveți* de la El...și, mai mult decât atât, dacă *nu te umpli* de El, de slava Lui și de *prezența* Lui liturgică, sacramentală, nu poți fi un om *luminat*.

Poți fi un om *cu știință de carte*, un om *cu studii*...dar, în același timp, un mare mitocan, un mare fariseu, un adevărat *dezastru* pentru umanitate...dacă nu ești *luminat* de Dumnezeu.

Dacă *nu locuiește* Dumnezeu, prin slava Sa, în tine...

Însă când ești și *una* și *alta*, adică și *munte de carte* dar și un *imens om al lui Dumnezeu*, un Sfânt al Lui, atunci Dumnezeu *Se arată întru tine* în toată splendoarea Lui.

Pentru că nu e de ajuns *să știi*...ci trebuie să *devii* ceea ce *știi*.

Și în Dumnezeiasca Icoană a praznicului în care suntem...o vedem pe Maica lui Dumnezeu plină de lumină.

Îl vedem pe Sfântul Iosif, logodnicul ei, plin de lumină.

Îi vedem pe magi, pe păstori și pe Puterile cerești pline de lumină...

De lumină dumnezeiască...

Pentru că *luminarea omului e consecința* umplerii noastre de slava Lui prin Dumnezeiescul Botez și prin toată viața Bisericii.

Viața Bisericii e *plină de lumină*, de lumina Treimii, Care e din veci și pentru veci.

Pentru că de aceea sunt pline Icoanele noastre de galben, de *un imens galben*: pentru că acest galben exprimă *viața/ slava/ frumusețea* lui Dumnezeu. *Necuprinsa frumusețe* a lui Dumnezeu...

Și dacă El *te umple* de frumusețea Lui...atunci ești *frumos*. Ești *plin de lumină*!

Și așa cum dragostea stă *la baza* familiei și a nașterii copiilor și a creșterii și educării lor cu înțelepciune...la baza *dragostei* e *slava* Lui.

Pentru că *dragostea* e *un dar imens* al slavei lui Dumnezeu.

Și numai când El *ne umple* de dragostea Lui ne luminăm *spre cunoașterea adevărată* a lui Dumnezeu și de *viața cea cuvioasă*, bine-plăcută Domnului.

Pentru că în Biserica lui Dumnezeu nu *intelectualul* e *omul de excelență* ci *înduhovnicitul/ luminatul/ îndumnezeitul*.

Cel pe care Dumnezeu *îl schimbă* *continuu*...care se umple *continuu* de *cunoașterea* Lui și de *cunoașterea lumii*, e *paradigma umană/ exemplul* în Biserică.

Și putem înțelege cu toții asta dacă privim *Sinaxarul* Bisericii sau, mai scurtul nostru *Calendar bisericesc*, care sunt *cărțile de vizită* ale Bisericii.

Pentru că acolo vom găsi Sfinți, mulți Sfinți, mii de Sfinți...care sunt *Sfinți* nu pentru că

erau *foarte școliți* sau *neșcoliți*, nici pentru că erau *de la oraș* sau *de la sat*, nici pentru că erau *bărbați* sau *femei*...ci pentru că toții sunt *plini de același har* și *de aceeași credință*.

Iar cei care *ridiculizează* credința noastră ne întreabă *în mod franc/direct*: dar de unde știți că *credința ortodoxă* e *adevărata credință*? De ce nu sunt *toate credințele bune*?

Și eu, ca preot, pentru un om care nu e *prea dus* la Biserică sau nu e *de-al nostru*, nu e *ortodox*...îi dau un răspuns...*palpabil*.

Sunt preot de 7 ani și am și acum din prima Sfânta Aghiasmă pe care am slujit-o...

Și când mă apropii ca să beau din ea...mă umplu de cutremurare sfântă...

Pentru că oricine știe că o mâncare lăsată afară din congelator se strică în 2-3 zile...și apa devine bolercă/ de nebăut în câteva zile...

Însă *cum e apa*...apa aceasta *sfântă*...în care *a coborât* slava lui Dumnezeu la rugăciunea mea, a păcătosului...de e ca atunci când *am sfințit-o*?

Cum de *s-a împlinit* teologia slujbei...în apa aceasta?

Că am spus *să se sfințească apa*...și nu numai că *am spus*...ci Dumnezeu *așa a făcut-o*!

Dacă Biserica Ortodoxă nu e *a lui Dumnezeu* și dacă teologia ortodoxă *nu coincide* cu viața ortodoxă...cum să facă Dumnezeu *astfel de minuni* cu noi?

Dar El *le face* cu noi, din marea Sa *milostivire* față de noi...pentru că noi suntem slujitorii *adevăratei* lui Biserici.

Și aici nu e vorba de *fanatism* (că fanatismul vine *din neștiință*, din *lipsă de experiență*) ci de *pragmatism eclesial*, liturgic, teologic.

Pentru că slujba *dă rezultatele* pe care le spune teologia slujbei.

Însă eu, ca preot, știu și simt și văd slava lui Dumnezeu când slujesc Dumnezeiasca Liturghie, când sfințesc apa, când spovedesc, când mă rog

pentru cei adormiți, când citesc, când contemp lu,
când văd ce *organică*, ce *fără fisură* e teologia
Bisericii, de la Sfântul Adam și până azi...

Îl văd pe *Același Dumnezeu* lucrând
aceleași minuni în cei care *se încred în El cu*
totul...

De aceea mă *bucur întru slava Lui...* care
mă *luminează să înțeleg* ceea ce citesc, ceea ce se
cântă la strană, ceea ce văd în Biserică.

Îmi dă *ochi ca să văd* slava Lui...așa cum
le-a dat tuturor Sfinților Lui, căroră El *li S-a făcut*
cunoscut.

Căci El *ni Se revelează/ ni Se descoperă în*
același fel tuturor: *prin slava/ harul Său!*

Și fără harul Prea Sfintei Treimi nu putem
vedea *nimic coerent* și nici nu putem *să ne*
curățim de patimi... pentru că *adevărata*
cunoaștere și *adevărata vedere de sine* e darul, e
mila Lui, e iradierea Lui, e bunătatea Lui.

Motiv pentru care primim *lumină*
dumnezeiască/ necreată de la *Răsăritul cel de sus*
și de la *Soarele dreptății...* prin ambele sintagme
fotofore vorbindu-se *tainic* despre *Dumnezeul*
Care ne umple de slava Lui.

Pentru că *răsăritul nostru duhovnicesc* e
atingerea Lui de sufletul și de trupul nostru.

Și *răsăritul* acesta se numește
convertire... sau *început al luminării duhovnicești.*

Și ca *să vezi teologic...* trebuie să vezi de
sus.

Să vezi *cu ochii* lui Dumnezeu...

Și ca *să-L vezi* pe El trebuie *să nu mai vezi*
lumea... și *să nu-ți mai placă nimic din lume* mai
presus de El.

Căci atunci când *privești în*
soare... orbești...

Și când ești *umplut* de slava Lui...nu-L mai
vezi *decât pe El...* pentru că El *a înlocuit întreaga*
lumea pentru tine...

Și de aceea El, Dumnezeuul nostru, e *Soarele*
cel necreat... e *Lumina noastră cea adevărată și*

veșnică...dar o lumină care *ne duce la toată dreptatea Lui*, adică *la toată porunca Lui*.

Căci lumina Lui/ harul Lui nu te poate învăța *răul*, extremismul, lipsa de măsură, impostura...ci cum să te faci *deschis*, larg pentru tot binele, pentru tot ce e *drept*...și să te faci *învățător* pentru cei care caută dreptatea Lui, frumusețea Lui, foamea și setea Lui.

Iar cei *schimbați* de El și *umpluți* de slava Lui s-au făcut *propovăduitorii vieții duhovnicești*, ai vieții cu Dumnezeu pentru întreaga umanitate.

De aceea, când spunem *Apostol*, spunem *om schimbat/ transfigurat* de Dumnezeu...și nu un *ageamiu neoprotestant*, care, odată *rău-botezat*, printr-un botez *fals*...se crede Sfântul Pavel.

Și trebuie să ai *mult tupeu*...să te crezi *Pavel*...

Mult *orgoliu nesimțit*...

Așadar praznicul Nașterii Domnului ne spune că *viața ortodoxă e naștere din nou*, de sus...că e *viață sfântă*...și că trebuie să trecem *prin toate stadiile* vieții duhovnicești pentru ca să ne facem adevărați Bărbați/ Apostoli ai Lui.

Și dacă vreți să îi cunoașteți pe *Apostolii Lui*...și pe cei *întocmai cu Apostolii Lui*...îi puteți studia cu mărime de inimă...pentru că 2013 e dedicat la doi Sfinți ai Lui *întocmai ca Apostolii Domnului* pentru întreaga Biserică: Sfinții Împărați Constantin și mama sa, Elena¹¹⁵.

Adică sunt lucruri *prea serioase* ca să le tratăm într-o doară...prozaic...

Astfel stând lucrurile cu *luminarea dumnezeiască*...vă îndemn să vă *reconsiderați* lucrurile în ceea ce-i privește pe oameni.

Și în fruntea listei trebuie să-i punem pe *Sfinții Lui*, apoi pe *învățații Bisericii* în diverse științe, și numai în al treilea rând accesăm *cunoașterea celorlalți* oameni din Biserică sau din

¹¹⁵ Idem:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Sfin%C8%9Bii_%C3%8Emp%C4%83ra%C8%9Bi_Constantin_%C8%99i_Elena.

afara ei...când vrem să avem *certitudini teologice* și *ascetice*.

Adică despre *viața sfântă* învățăm de la *Sfinți* și de la *învățații*, erudiții Bisericii și nu de la politicieni, ziariști, scriitori, actori sau impostori.

Căci altfel *nu ne luminăm...ci ne întunecăm...*

Iar dacă *luminarea* are *consecințe reale*...tot la fel de *dramatic de reale* are și *întunecarea minții/ demonizarea...*

Așadar, fie ca Dumnezeu să ne *bucure întru cunoașterea Lui* și să ne facă *locașuri ale Sale* acum și pentru toți vecii. Amin!

Predică. Cine *ne încununează* pe noi?

Iubiții mei¹¹⁶,

astăzi, în a 3-a zi a praznicului Nașterii Domnului, l-am pomenit pe *Primul Mucenic* al Bisericii: pe Sfântul Arhidiacon Ștefan¹¹⁷...al cărui nume, în greacă (Στέφανος/ Stefanos), înseamnă *cel încununat*.

Și care și-a transformat numele...în *realitate* a vieții sale, pentru că Sfântul Ștefan a fost *încununat* de Dumnezeu cu slava Sa, l-a umplut de har [F. Ap. 7, 55] și i-a dat să moară mucenicește [F. Ap. 7, 59-60] pentru El.

Pentru că evreii nu au suportat *două lucruri* la Sfântul Ștefan: le-a spus adevărul *dureros*, acela că sunt *ucigașii* lui Mesia [F. Ap. 7, 52] dar mai ales pentru faptul, că le-a arătat că el e *un urmaș adevărat* al Lui.

Și cum le-a arătat?

¹¹⁶ Predică scrisă în ziua de 27 decembrie 2012.

¹¹⁷ A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsdec/12-27-sf_arhidiacon_stefan.html.

Vorbindu-le despre *vedenia* pe care tocmai o vedea [F. Ap. 7, 55-56], acolo, în mijlocul lor, al celor sălbăticiți de furie [F. Ap. 7, 54].

Asta pentru ca noi, cei de după 2.000 de ani, *să nu mai strâmbăm din nas* când vine vorba *să le vorbim oamenilor despre Dumnezeu*.

Căci dacă simți să vorbești, *să predici despre El și să faci faptele Lui în viața altora...* atunci trebuie să trecem la treabă!

Să Îl predicăm *oriunde...* și după cum suntem *ilumiinați* să o facem!

Pentru că predica trebuie să fie *pe măsura* minții omului din fața ta.

Dacă înțeleg mai puțin...le vorbești *băbește*.

Dacă sunt *erudiți...* le vorbești *savant...*

Însă întotdeauna pe limba lor, la nivelul lor, în ritmul minții lor...

Sfântul Ștefan le-a vorbit despre cum *îl încunună extatic* Dumnezeu pentru curăția vieții lui.

Și le-a spus: „Iată, văd *cerurile deschise* [τοὺς οὐρανοὺς διηνοιγμένους] și pe Fiul omului stând *de-a dreapta* lui Dumnezeu!” [F. Ap. 7, 56, cf. GNT].

Vorbind astfel despre slava lui Dumnezeu...dar și despre Fiul Tatălui, egal cu Tatăl și cu aceeași slavă ca a Tatălui, împărțind peste toată creația.

Și evreii care îl ascultau, considerând că a spus o *blasfemie*, și că *Cel răstignit pe lemn...* nu e *de-a dreapta Tatălui* și cu umanitatea Sa...au țipat cu glas mare, și-au acoperit urechile, ca să nu-l mai asculte și au sărit împreună peste el, peste Ștefan [F. Ap. 7, 57] și scoțându-l din cetate au început să-l bată cu pietre [F. Ap. 7, 58].

Așa arată *fanatismul religios*: de la discuția despre *sfîințenie* ajunge imediat la a-ți da cu cataroaie în cap!

Și cine nu știe să *asculte*, cine nu știe să *accepte* poziția celuilalt, chiar dacă ea e o *tâmpenie imensă*...nu e *atât de evlavios* pe cât crede...și, cu atât mai mult, nu e *atât de drept* în fața lui Dumnezeu pe cât consideră el.

Iar dacă Dumnezeu *încununează pe cineva* cu putere de sus...dacă îl *umple de har*...cine poate *să-I stea împotriva*?

Și care e rostul de *a te lupta* cu Dumnezeu?

Pentru că Dumnezeu *încununează dumnezeiește* pe cine *se luptă după adevăr*.

Pe cine *se nevoiește* cu lărgime de inimă...

Și El, Dumnezeul nostru, Care vede în *ascunsul* inimii, al vieții noastre...nu greșește niciodată când *ne binecuvintează* cu darurile Sale...și nici când *ne mustră* pentru păcatele noastre.

Și pe fiecare dintre noi, după măsura noastră, El *ne umple cu slava Sa*.

...Iar arhidiaconul Ștefan *a slujit* Bisericii!

Căci diaconia e *slujire*, slujire sfântă...

A slujit cu fapta, cu cuvântul, cu sângele lui...

I-a slujit lui Dumnezeu *spre minunarea* celor credincioși și *spre mustrarea* celor fărădelege.

Și viața noastră trebuie să fie, deopotrivă, o *mângâiere* dar și o *mustrare* pentru cei care ne cunosc.

Trebuie să mângâiem prin *înțelegerea* și *bunătatea* noastră...dar trebuie să și *muștrăm*, prin simpla noastră prezență și activitate, pe cei care *dormitează*, care s-au lăsat *pe tînjală*...

Pentru că scopul celor *încununați* de Dumnezeu e tocmai acela de *a purta mărturia* prezenței lui Dumnezeu în societatea de azi.

Și când cei doi miri se căsătoresc și li se pun *cununile/ cununiile*...ei mărturisesc faptul că Dumnezeu *e podoaba lor*.

Iar monahii și monahiile, prin *culionul lor*...și ierarhii prin *mitrele lor*...vorbesc despre același lucru dumnezeiesc/ tainic: că Dumnezeu e

Cel care *i-a împodobit*...Care *i-a rânduie* în slujirea lor.

Pentru că Cel ce te *încununează* rege, ierarh, mire, monah, fecioară e Dumnezeu, Cel care ne dă tuturor puterea de a lupta lupta cea bună, duhovnicească, a *împlinirii* poruncilor Lui.

Astfel, Sfântul Ștefan, ne amintește că nu ne putem *încununa* de unii singuri...ci Dumnezeu e Cel care ne dă *harul* de a ne *împlini* vocația.

Însă, totodată, că pentru a ne *simți împliniți*...trebuie să fim mereu *ardere interioară*, mereu *vâlvătaie*, mereu *candoare* în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Că *în taina* inimii noastre și *la vedere*, trebuie să fim oameni ai rugăciunii, ai faptei bune, ai eleganței duhovnicești...care nu dă *cu pietre*...ci *înalță* rugăciuni de mulțumire...sau de iertare...

Iar Apostolul zilei ne amintește și de Saul [F. Ap. 7, 58; 8, 1]...adică de viitorul Pavel, Apostolul...care a *consimțit* la uciderea lui Ștefan.

Și verbul e acesta: συνευδοκῶν [F. Ap. 8, 1, cf. GNT].

Συν + εὐδοκέω, care, literal, înseamnă: *cu bună părere* sau: *bine i s-a părut*.

I s-a părut ca e un lucru bun să fie *omorât* Ștefan.

Dar după ce și lui i s-a *arătat Domnul* întru slava Sa...va mărturisi: „nu sunt vrednic [ἱκανός] să fiu numit *Apostol*, fiindcă *am persecutat/prigonit* [ἐδίωξα] Biserica lui Dumnezeu [τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ] [I Cor. 15, 9, cf. GNT].

Pentru că Domnul *nu bagă gunoiul* Sfinților *sub preș* ci ni-l prezintă tocmai pentru *ca să le urmăim pocăința*.

Nu *păcatele*...ci *pocăința*!

Iar când Sfinții își *reliefează* păcatele...când vorbesc despre ele *în culori vii*...arată cât de mult *detestă* ei păcatele...

Pentru că trebuie să fii *încununat* de Dumnezeu, umplut de slava Lui...ca să *îți bați joc*

de păcatele tale...să ți le mărturisești cu smerenie...

Și fie ca și noi *să ne plângem și să ne spovedim* păcatele cu multă părere de rău...pentru toată viața...

Nu doar *până la spovedit*...ci *pentru toată viața!*

Căci cel ce *iubește* pe Dumnezeu întotdeauna se vede *pătat/ păcătos*...chiar dacă păcatele lui *i-au fost iertate*.

Pentru că iubirea *nu uită niciodată*...

Dumnezeu *să ne încununeze pe toți*, acum și la sfârșitul vieții noastre, cu mila iertării Sale de oameni, pentru ca să mergem *întru ale Sale*, întru bucuria vieții veșnice! Amin.

Predică. Cine te face *să arzi*?

Iubiții mei¹¹⁸,

când v-ați uitat azi în calendar...ați văzut că sunt pomeniți cei *20.000 de Sfinți Mucenici arși de vii în Nicomidia*¹¹⁹.

Și cred că *v-a trecut un fior* prin inimă...

Un genocid comandat de Marcus Aurelius Valerius Maximianus Herculius¹²⁰.

I-au închis în Biserică, au pus lemne împrejurul ei și câlți ca să se aprindă focul...iar Sfinții lui Dumnezeu cântau...

Cântau dumnezeiește...

Au ars cu toții...20.000 de oameni...

Însă nu ieșea „*niciun fel de miros rău* din trupurile cele arse, ci și fumul era *neobișnuit*, căci era cu *bun miros* și *risipea prin văzduh o bună mireasmă*, care ieșea de la locul cel ars și se arăta *o rază* în chipul aurului, ca și cum *se arăta soarele la răsărit*”.

Cine te face *să arzi*?

În cazul Sfinților Mucenici: *iubirea* pentru Dumnezeu.

Însă poți *să arzi*...din diverse alte motive...la polul *opus* martirajului.

Poți să arzi...din cauza *poftei*.

Să te mistuie cu totul, să te aprindă, să te scoată din minți desfrânarea...pentru că nu poți *să te culci* cu ea...sau cu el...cu cel/ cea pe care îl/ o dorești.

Căci ce înseamnă să fii *fanul* cântăreței sau al artistei celebre cutare...dacă nu, în mare parte, *excitatul lulea* de persoana ei?

¹¹⁸ Predică scrisă în ziua de 28 decembrie 2012.

¹¹⁹ A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsdec/12-28-sf_20000_mucenici.html.

¹²⁰ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Maximian>.

Ce te *fascinează* în primul rând: glasul, rolul, cariera...sau persoana?

Și dacă ai 16, 17, 18, 19, 20...și *vânzoleală* de sentimente cenușii în tine...știi răspunsul.

Poți să arzi *de nerăbdare*...că nu știi dacă ai câștigat la loto.

Poți să arzi *de invidie*...atunci când vrei să *te compari* cu cei pe lângă care nu te poți *aprozia* prin munca ta.

Poți să arzi *de mânie*...când ești călcat pe orgoliu...când oamenii te scot din sărite...și nu știi ce să le faci...ce să le zici...cum să îți verși inima...

Poți să arzi de dorința de *a poseda*, de a avea, de a avea *mulți bani*...fapt pentru care ești în stare să îți omori părinții, să îți vinzi soția, să îți amanezezi copiii, să dai foc la tot orașul...

Căci *focul dorinței*, dacă nu este *îndreptat* spre Dumnezeu...se îndreaptă spre tot felul de prăpăstii...

Iar cei care s-au lăsat martirizați au avut *focul dorinței*, al dragostei arzând *pentru El* și nu *pentru ei*...și de aceea *s-au dat spre jertfă Lui*.

Ce trebuie să facem?

Să ne *reorientăm* dragostea!

Pentru că omul așa e făcut de Dumnezeu: să dorească să cunoască, să dorească să iubească, să dorească să creeze.

Sufletul uman *se aprinde* de iubirile în care crede.

Și dacă atunci când ești mic...jucăriile și păpușile tale reprezintă totul...iar mai apoi școala te pasionează...apoi te descoperi, te vezi pe tine...și ești curios și de celălalt...apoi munca...apoi lucrurile din jur, pe care le descoperi...asta ne arată tuturor că *nu ne oprim din iubit*.

Numai că iubirea aceasta față de toți și toate are *un sens imens* și acela e Dumnezeu.

Și ai nevoie de convertire, de credință, de luminare dumnezeiască...pentru ca să înțelegi că *Cel mai de iubit...e Cel care te-a creat.*

Și că *prima iubire* e El...și apoi cele *din creația Lui...*

Căci așa *se explică* martirajul: pentru că *L-au iubit* pe El *mai presus de toate...* tocmai de aceea *L-au ales* pe El *în locul* tuturor ființelor și lucrurilor.

Dar dacă nu ai *adevăratul sens transcendent*, adică *dorirea Lui...* te pierzi în iubirile din jurul tău...sau din tine.

E foarte ușor să *înțelegi* egoismul: e iubirea de tine...oricum ai fi tu...pentru că nu ai *încredere* în nimeni. Nu ai nici în tine...Dar pentru că ții *prea mult* la pielea ta...te accepți așa cum ești.

Iar dacă ești un om *dotat fizic* sau *intelectual...* îndrăgostirea de tine și de *potențele tale* te face să nu mai vezi cât *de urât* ești...în comparație cu *adevărata frumusețe*.

De aceea egoismul e o *autolimitare puerilă...*

Poți să te oprești la iubirea pentru părinți, pentru soție, pentru copii...pentru că sunt *ai tăi...* și sunt *legați* de tine...

Dar prin asta *te iubești* pe tine în ei.

Nu mai vrei să *îi vezi pe alții...* tocmai pentru că nu vrei să *îți vezi defectele tale...* care se *răsfrâng* și asupra familiei tale.

Și când doar *ai tăi* contează, familia ta...și familia ta e *mai importantă* decât familia altora...arăți că gândești *izolaționist...* că te vezi *într-un deșert* de lume...unde numai tu „ai dreptul” să te bucuri *mai mult* decât ceilalți.

Poți să ai *pasiuni incontrolabile...* poți să vrei *mai mult* decât poți...sau decât *ți se permite...* tocmai pentru că *izvorul iubirii*, care trebuie *dăruit* lui Dumnezeu și care e *imens...* vrei să îl dedici unei femei...unui bărbat...unui animal...unei meserii...unei îndeletniciri.

Și viciul...iubirea păcătoasă/ morbidă
pentru cineva sau ceva...e tocmai acest lucru:
iubirea pentru Dumnezeu *aruncată aiurea...*

O imensă forță irosită...

Așa după cum masturbarea e *aruncarea în gol* a vieții potențiale...sau dansatul toată noaptea e o *sleire de vigoare...*

Sau cum pasiunea pentru *un lucru minor* e *pas bătut pe loc...* în comparație cu virtutea...care te umple de har și de înțelepciune dumnezeiască.

Așa că, pentru *a arde bine...* pentru *a fi focuri aprinse...* trebuie să ne lăsăm *aprinși* de Dumnezeu.

Și Dumnezeu, pe cei care *aprind* focul pocăinței în ei...îi *aprinde* cu lumina Sa cea veșnică.

Îi face *torțe, lumini* care se văd de la distanță, *faruri în noapte* pentru alții...

Mizați pe *arderea care îndumnezeiește!*

Pe arderea care *spală* păcatul în noi și ne umple de frumusețea Lui.

Pentru că *a arde...pentru păcat...* înseamnă *a nu suferi* nici acum...nici veșnic lumina Lui, slava Lui.

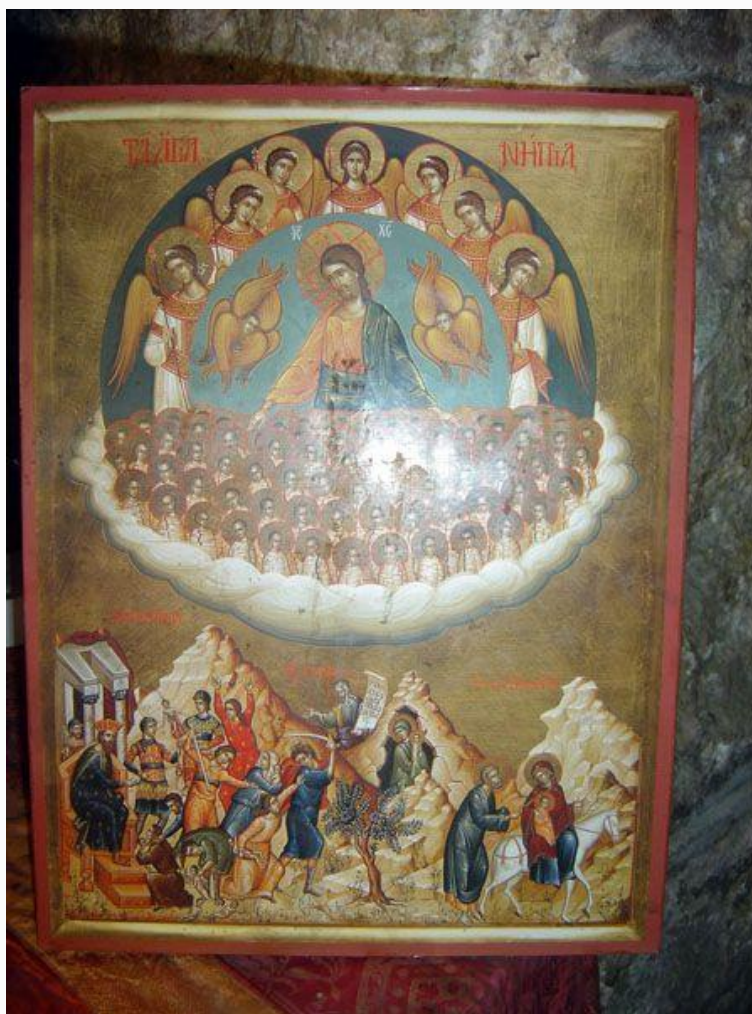
Iar dacă nu o putem *simți*, dacă nu o putem *accepta...* slava Lui ni se face foc...foc veșnic...tocmai pentru că noi nu ne-am lăsat *aprinși* acum, aici, de *focul dragostei* Lui.

De aceea...să ne facem *lumânare de ceară* prin pocăința noastră, să ne facem *câlți aprinși* prin lacrimile noastre de pocăință...pentru ca el să ne aprindă sufletul și trupul cu dorirea Lui.

Și ea, *dorirea Lui*, e *bucurie fără sfârșit...*

Domnul să ne facă *părtași* ai acestei bucurii! Amin.

Predică la Duminica *după* Nașterea
Domnului [2012]

Iubiții mei¹²¹,

iată-ne ajunși *la ultima* predică duminicală
din 2012...și în care trebuie să vorbim despre
fugă.

Fuga în Egipt...spune calendarul nostru...

Însă Evanghelia zilei [Mt. 2, 13-23]
vorbește despre „retragerea întru Egipt”
[ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον] [v. 14, cf. GNT] a
Familiei sfinte...de la verbul ἀναχωρέω/ *anahoreo*
[a te retrage/ a pleca] având noi pe *anahoret*.

¹²¹ Predică scrisă în ziua de 29 decembrie 2012.

Anahoretul/ monahul/ isihastul/ misticul...e cel care *se scoate pe sine* din lume...*se extrage* din lume cu toate simțurile...și cu trupul lui...pentru ca *să și le înalțe* spre Dumnezeu.

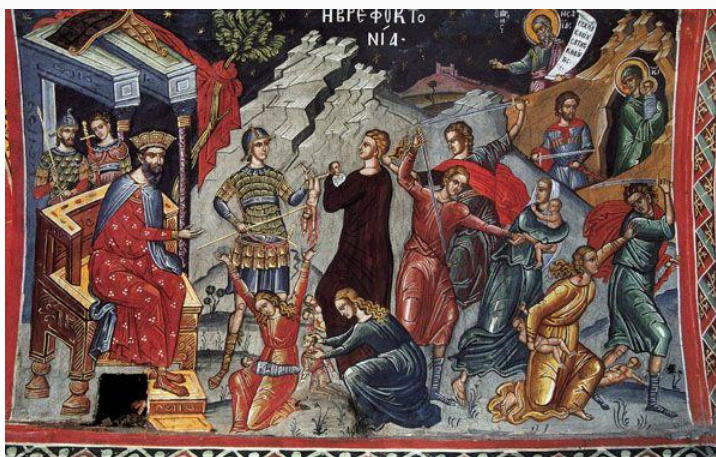
Căci și sufletul și trupul nostru trebuie *înălțate* spre Dumnezeu...așteptând *venirea* Domnului...a Celui care vine *pe norii slavei Sale* sau *plin de slavă*...ca să judece lumea.

Însă, fără doar și poate, din contextul evanghelic de față înțelegem că e vorba despre o *fugă*...despre o plecare *nedorită*...despre o auto-exilare a Familiei sfinte...despre o plecare cauzată de *fanatism politic*.

Pentru că Irodis/ Irod dorea *să Îl omoare* pe „Regele iudeilor [Βασιλεὺς τῶν ἰουδαίων] [Mt. 2, 2], așa cum îi profetiseră magii.

Iar ieri, pe 29 decembrie 2012, i-am sărbătorit pe cei 14.000 de Sfinți Prunci¹²², martirizați de Irod, în speranța *să Îl omoare* pe Mesia [Mt. 2, 16-18].

Cum i-au omorât?

„Pe unii îi tăiau *cu sabia*, pe alții îi ucideau *de piatră și de zid*, pe alții îi *trânteau la pământ* și îi călcau în picioare, pe alții îi *sugrumau* cu mâinile, iar pe alții îi *rupeau și-i despicau*; pe unii îi *însulițau* și pe alții îi *tăiau în două*. [Iar] mamele plângeau *cu amar*, până la cer strigau, smulgându-și părul, rupându-și hainele și

¹²² A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsdec/12-29-sf_14000_prunci_din_betleem.html.

trupurile”...împlinindu-se astfel *profeția* Sfântului Ieremia, de la Ier. 31, 15: „Glas în Rama s-a auzit, plângere [κλαυθμός] și jale multă [όδυρμός πολύς]! Rahil își plânge copiii ei și nu vrea mângâiere [παρακληθῆναι], căci nu [mai] sunt” [Mt. 2, 18, cf. GNT].

În LXX nu avem acest text la Ier. 31, 15.

Numai în MGK. Iar în MGK (de unde a apărut în edițiile sinodale românești) e puțin altfel: „Glas se aude în Rama, bocet [θρήνος], plângere, jale! Rahil, își plânge copiii ei, dar nu vrea *să se mângâie* pentru copiii ei, pentru că *nu mai sunt*”.

Și nu au mai fost *copii* în Israel, „de doi ani și mai în jos/ mai mici” [Mt. 2, 16]...din cauza unui singur Copil: *a lui Iisus Hristos*, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Pentru că El a devenit *o problemă politică* pentru Irod...o *problemă falsă*...când, de fapt, El era *Așteptarea profundă* a lumii, Mântuitorul lumii, Cel care *ne va scoate* din moarte, din păcate și de sub tirania demonilor.

Și Irod, din nefericire, a făcut *cu Domnul*...ce fac astăzi mulți creștini cu „sfârșitul lumii”: a vrut să se salveze *de unul singur*...

El a vrut *să se pună la adăpost*...a vrut *să își salveze* regalitatea...dar nu și-a dorit *stăpânirea* asupra lui: asupra sufletului și a trupului său.

Pentru că atunci și acum problema nu e „să te salvezi”, la modul utopic, de cataclisme și de moarte...fiind panicat din cauza fricii de moarte...ci cum *să te mântuiești*, cu adevărat, de păcat, de moarte și de Iad.

Cum *să te scoți*...să te *anahorizezi/însingurezi* pentru păcat, în mijlocul lumii, ca să slujești lui Dumnezeu.

...Și Arhanghelul Gavriil i s-a arătat în vedenia somnului Sfântului Iosif și l-a mandatat să conducă Sfânta Familie în Egipt [Mt. 2, 13].

Și fuga lor în Egipt, a celor 3 (Domnul, Prea Curata Stăpână și Sfântul Iosif), a fost *noaptea* [νυκτός] [Mt. 2, 14].

A fost o plecare *pe furiș*...

Pentru că și porunca lui Irodis a fost una criminală, antiumană, plină de perversitate...

Și Domnul a plecat *noaptea* din Israel...pentru ca să ne arate că cu *noaptea păcatului* trebuie să luptăm în orice ceas...pentru că demonii *nu ne așteaptă* pe noi ca să fim noi *sănătoși, lucizi și frumoși la suflet* ca să ne luptăm cu ei...ci ei *ne atacă* tocmai când suntem *vulnerabili, suferinzi, schilodiți sufletește, căzuți, îndurerăți, torpilați* de tot felul de greutateți și răutăți...

Însă Domnul ne mai spune ceva *tot la fel de important* aici: că nu trebuie să murim *înainte de vreme*...înainte de *a ne fi împlinit interior*.

Înainte de a ne fi împlinit *vocația/ misiunea* pe pământ.

Să nu ne cauzăm *boli, suferințe și moarte* în mod prematur...pentru că nu e lucru *deloc folositor* pentru noi și pentru alții...ci să *ne dozăm* munca și nevoința *pe măsura* împlinirii noastre personale.

Căci dacă încercăm să facem *toată nevoința* într-o jumătate de an...sau să citim *biblioteci întregi* fără să le punem *în lucrare* și fără să le *mărunțim* pentru noi și pentru alții...ajungem niște *epave*.

Iar *epavele umane* nu pot să ajungă la *împlinirea* de mulți ani în nevoință și lucrare duhovnicească...pentru că deja *și-au distrus* trupurile și creierul.

De aceea, de câte ori facem *abuzuri* vizavi de sănătatea noastră trupească și mintală...trebuie să ne *spovedim* acest păcat. Cu titlul: *m-am obosit foarte mult*.

Pentru că am luptat *împotriva* sănătății noastre trupești și mentale.

...Domnul nu S-a lăsat omorât *din pruncie*...nici atunci când doreau să Îl arunce *în prăpastie*...ci atunci când *s-a împlinit ceasul*.

După ce a făcut *tot ce trebuia să facă* pentru noi...

Iar dacă ne păstrăm *echilibrul* mereu...dacă *luptăm să fim echilibrați* și în asceză și în rugăciune și în slujire și în citire și în scris și în mâncare și în modul în care ne îmbrăcăm, vorbim, muncim...atunci am înțeles cât de importantă e *împlinirea în toate și prin toate câte facem*...și nu *unilateralitatea*.

...Au plecat și s-au întors [Mt. 2, 20-21] potrivit *voii* Domnului.

Motiv pentru care și noi trebuie *să așteptăm să înțelegem* dacă e bine să facem un lucru sau altul...

Și Dumnezeu *ne luminează* în mod direct, prin oameni, prin Îngerii și Sfinții Lui, prin cărți, prin natură...prin ceva anume...dacă vrem, în mod curat, să știm *care e voia Lui* vizavi de o problemă din viața noastră...

Și Sfântul Iosif a condus-o pe Maica Domnului și pe Domnul, după întoarcerea din Egipt, potrivit poruncii dumnezeiești dată lui în timpul visului [Mt. 2, 22] și astfel au locuit în Nazaret [Mt. 2, 23].

Împlinind profeția de la Jud. 13, 15 [Mt. 2, 23], după cum fuga în Egipt împlinise profeția de la Os. 11, 1 [Mt. 2, 15].

Însă Jud. 13, 15 potrivit MGK, unde găsim textul: „căci pruncul vrea să fie *Nazireos* întru Dumnezeu din pântecel maicii lui”. Și tot în MGK, la Os 11, 1, textul este *identic* cu cel de la Mt. 2, 15: „din Egipt [Εξ Αιγύπτου] l-am chemat pe *fiul meu* [ἐκάλεσα τὸν υἱὸν μου]”.

...Și îmi aduc aminte...cele câteva oscioare *albe*, curate ale Sfinților Prunci uciși de Irod...pe care le-am sărutat cu câțiva ani în urma...în casa unui bărbat credincios.

...Care mi-a spus că acolo unde sunt *depozitate* și de unde *a primit* și el câteva fărâme,

într-o peșteră care *le poartă numele*¹²³, la Betleem...Sfintele Moaște ale celor 14.000 de Prunci uciși de Irod...*strălucesc*...fiind o *bucurie duhovnicească imensă*.

Și, iată!, că la Biserica Rusă¹²⁴ (a studenților) din București, la Pitești¹²⁵, la Alba Iulia¹²⁶, la Mănăstirea Sihla¹²⁷, la Mănăstirea Pângărați¹²⁸, în Suceava¹²⁹, la Mănăstirea Libertatea¹³⁰ din jud. Călărași, la Timișoara¹³¹, la Mănăstirea Jercălăi¹³² din Prahova, la Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul¹³³ din Giurgiu...avem din Sfintele Moaște ale Sfinților Prunci uciși din porunca lui Irod.

¹²³ Idem: <http://www.crestinortodox.ro/pelerinaje/boboteaza-locurile-sfinte-98108.html>.

¹²⁴ Idem: <http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Tineret-%C5%9Fi-educa%C5%A3ie/moaste-in-buc.html>.

¹²⁵ Idem: http://www.sfantatreimepit.ro/sfinte_moaste.html.

¹²⁶ Idem: <http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-26233719.html>.

¹²⁷ Idem: <http://www.trilulilu.ro/imagini-calatorii/sfinte-moaste-sf-14-000-de-prunci-ucisi-de-irod-ma>.

¹²⁸ Idem: <http://laurentiudumitru.ro/blog/2009/02/06/biserici-din-romania-cu-sfinte-moaste/>.

¹²⁹ Idem: http://www.biserica-sfantulnicolae-izvorultamaduirii.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=48&Itemid=55.

¹³⁰ Idem: <http://www.sf-esc.ro/index.php?page=48>.

¹³¹ Idem: <http://www.episcopiaslatinei.ro/2011/10/07/sfinte-moaste-spre-inchinare-in-episcopia-slatinei-si-romanatilor/>.

¹³² Idem: <http://arhiepiscopeiabucurestilor.ro/Sfinte-Manastiri/mnastirea-sf-maria-jercli.html>.

¹³³ Idem: <http://www.sfantulioanrusul.ro/>.

Și avem o lecție deschisă de sfințenie...pe care a provocat-o o panică de putere.

Căci atunci când crezi că ești stăpânul altora...cu drept de viață și de moarte asupra lor...nu ai de fapt nicio putere.

Ți-e frică de ei, ți-e frică de toți...pentru că te simți singur...

Și dacă 2012 se termină cu singurătatea păcatului în noi...cu păcatele care ne dezunesc, ne îndepărtează de oameni...atunci e semn că n-am fugit la Domnul după comuniune...ci ne-am ascuns în propria noastră frică.

Însă, iubiții mei, vă îndemn să nu aveți frică!

Să nu vă temeți de păcat, de eșec, de durere, de nefericire, de sărăcie, de singurătate...ci de ne iubire!

Să vă temeți doar de acest lucru: ca nu cumva, datorită păcatelor voastre, să se stingă iubirea de Dumnezeu și de oameni în inima dumneavoastră!

Pentru că fără ea suntem goi de umanitate, fără bucurie, fără nădejde la ceva mai bun...

Iar noul an 2013 e tocmai...pentru nădejde.

Pentru nădejdea de mai bine...

În primul rând de la noi înșine.

Căci atunci când vorbim de bucurie vorbim de împlinire personală și comunitară.

De aceea vă urez să nu se stingă în dumneavoastră dragostea de Dumnezeu, de semenii și pentru tot lucrul bun! Să nu se stingă nădejdea, dorința de mai mult și de mai bine și voioșia sufletului.

Întru mulți ani...și Domnul să ne binecuvinteze pe noi, pe toți, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la tăierea împrejur a Domnului [2013]

Iubiții mei¹³⁴,

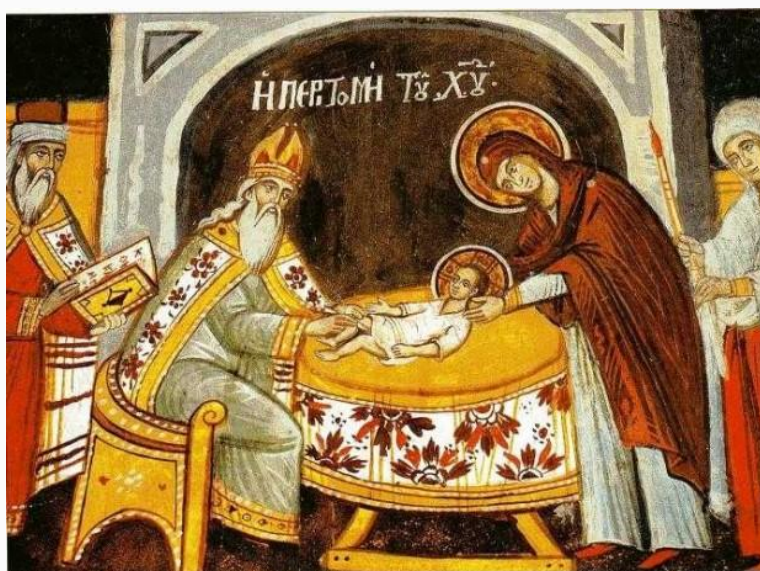
La mulți ani, să aveți parte de *multă bucurie* și *pace* în viața dumneavoastră și de cât mai mult *echilibru*! Echilibru în tot ceea ce faceți...

Adică urarea, la începutului lui 2013, e de *bucurie*...

Însă praznicul de astăzi, în care Domnul „a opta zi a primit *a fi tăiat împrejur* pentru mântuirea noastră” [otrustul praznicului], e un praznic *al durerii*...

Căci El *răbdând* suferința tăierii împrejur pentru noi „a *tăiat* ca un Bun greșelile” [condacul praznicului] noastre.

Și prima întrebare, știu asta...e aceasta: ce e *tăierea asta împrejur*, care apare în titlu?

Iar Icoana de față, respectând *realismul asumării* umanității de către Domnul...ne trimite, cu mare cuviință, către organul care *a fost tăiat împrejur*...

¹³⁴ Predică scrisă în ziua de 31 decembrie 2012.

Și dacă intrăm aici¹³⁵...și vedem cum arată *un penis tăiat împrejur* sau *circumcis*, aflăm ce înseamnă praznicul de astăzi în partea sa *realist-umană*...dar nu și în *partea sa teologică*.

Pentru că acest ritual, cerut de Domnul în Fac. 17, 10 pentru *bărbați* [περιτμηθήσεται/ să fie tăiați împrejur, cf. LXX] e făcut până azi în religia evreiască pentru pruncii de 8 zile.

Însă el a avut o *profundă* semnificație teologică, una *profetică* în Vechiul Testament, pentru că el prevestea *Sfântul Botez* al Noului Testament.

Sfânt Botez care *taie* de la noi toată răutatea Satanei, tot păcatul...

Numai că Domnul S-a circumcis *pentru noi*...sau *în locul nostru*. După cum tot *pentru noi* S-a botezat, ne-a binevestit, a suferit moarte și a înviat pentru noi și S-a înălțat de-a dreapta Tatălui cu umanitatea Sa, care s-a umplut de slavă prin toate acestea...pentru ca toți *să ne putem umple* de slava Lui prin toate greutatețile și bucuriile vieții noastre.

Așa că bucuria nu e *străină* de durere...

Sau bucuria nu se câștigă *fără durere*, fără asceză...

Iar 2013 înseamnă pentru creștinii ortodocși *un nou an al ascezei lor*...și nu un timp *al relaxării*...

Și în relație cu tăierea împrejur, când i se pune și *numele* pruncului, după cum I s-a rostit și Domnului *numele* în Templu [cf. Lc. 2, 21]...avem noi în *Molitfelnicul Bisericii Rugăciunea la însemnarea pruncului, când i se pune numele* (Molitfelnic, ed. BOR 2002, p. 16-17).

Rugăciune care *nu se prea cunoaște* de către creștinii noștri...

Însă la 8 zile după naștere, când pruncul nu e încă botezat, preotul trebuie *să vină acasă*, la

¹³⁵ A se vedea: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Circumcizie>.

prunc sau pruncul să fie adus *în pronaosul* Bisericii pentru *a i se rosti numele* înaintea Domnului.

Adică acela, pe care părinții lui *i l-au pus* în *certificatul de naștere...*

Și rugăciunea ortodoxă *la punerea numelui* așa începe: „Doamne, Dumnezeuul nostru, Ție ne rugăm și pe Tine Te chemăm, *să se însemneze lumina feței Tale* peste robul Tău acesta (aici *îi pune numele*) și *să se însemneze Crucea Unuia-Născut Fiului Tău* în inima și în cugetul lui, ca *să fugă* de deșertăciunea lumii și de toată vicleana uneltire a vrăjmașului și să urmeze poruncile Tale”...

Însă, pentru că foarte mulți *nu cunosc* această rânduială a Bisericii, ci vin numai pentru Sfânta Agheasmă cu care *se spală pruncul* în primele sale zile de viață...vin cu copilul doar la Botez.

Așa că, după Agheasma din prima zi, de reținut!, în a 8-a zi de viață, copilul ortodox trebuie să primească *nume* în fața Domnului, prin rugăciunea preotului și apoi, în scurt timp, să fie botezat.

Pentru că actul *punerii numelui* copilului e *o legătură vie*, duhovnicească cu *primul praznic* din anul civil, praznic împărătesc: tăierea împrejur a Domnului.

Când încep *suferințele* Domnului...

Când începe *vărsarea* sângelui Său celui preascump pentru noi...

Și, totodată, *punerea numelui* de către preot...e primul *contact fizic* cu cel care va deveni *membru rațional* al Bisericii lui Hristos...și *pregătire* pentru Dumnezeiescul Botez.

Pentru că arătăm că pruncul, care *a primit nume* de la Hristos...va fi și *botezat* întru El.

Și cel mai bine e să avem *nume* de la El!

Nume care *să semnifice* darurile Sale, care să indice *o relație personală* cu El, cu Maica Lui, cu Sfinții Lui...și să nu avem drept *prenume* nume de țări, de băuturi, de păcate...

Pentru că numele ortodoxe spun *ceva* despre Dumnezeu sau despre o virtute anume.

Spre exemplu: Maria = doamnă, împărăteasă, stăpână; Teodor = darul lui Dumnezeu; Andrei = bărbătos, plin de bărbăție; David = cel iubit; Iona = porumbel; Atanasie = cel fără de moarte; Anastasia = înviere; Anghel = înger; Mihail¹³⁶ = Cine este ca Dumnezeu?; Gavriil¹³⁷ = *omul lui Dumnezeu* sau *Dumnezeu este puternic*; Daniel¹³⁸ = Dumnezeu este Judecătorul meu; Evdochia = bună voire...

Și numele ortodoxe sunt toate numele de Sfinți și din Răsărit și din Apus...iar dacă *i-am cunoaște* pe Sfinții lui Dumnezeu am ști să le punem nume copiilor noștri...

Așadar astăzi, în prima zi a anului calendaristic...*retrăim* durerea Domnului pentru mântuirea noastră și totodată *bucuria* Botezului nostru.

Pentru că praznicul de azi *se continuă* în cel al Botezului Domnului ca unul care a fost *împlinirea* lui profetică.

Și dacă acum Îl vedem pe Domnul *prunc de 8 zile*...la Botez Îl vom vedea *matur*, gata să primească pentru noi *curățirea de păcate*.

Și să fie și pentru noi *ziua de azi* și *fiecare zi* a noastră pe pământ...o zi a *curățirii de păcate*!

Pentru că numai *curățiți* de păcatele noastre putem trăi *noutatea duhovnicească* a vieții cu Dumnezeu.

Și când *dorim altora* mulți ani, multă sănătate, bucurie, împlinirea tuturor dorințelor...când *ne rugăm* astfel pentru ei...spunem de fapt ca Domnul să *îi umple* de slava Sa...care e bucuria, sănătatea, viața și nemurirea noastră.

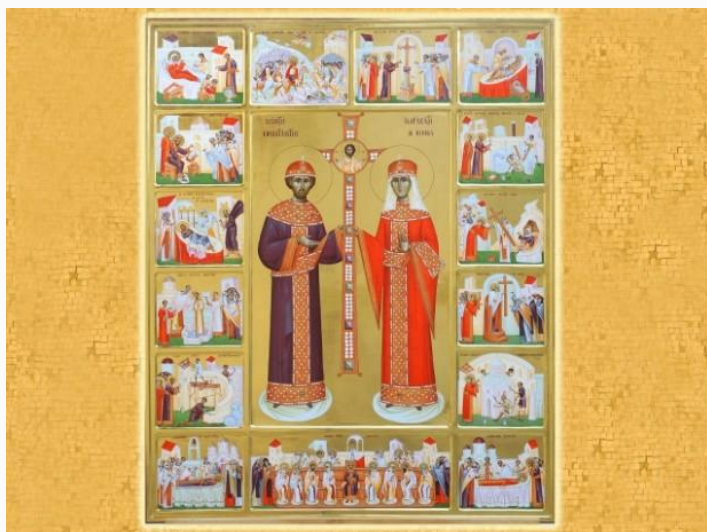
La mulți ani și Dumnezeul nostru treimic să fie *bucuria și viața noastră*! Amin.

¹³⁶ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Arhanghelul_Mihail.

¹³⁷ Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Gavriil_%28Arhanghelul%29.

¹³⁸ Idem: <http://en.wikipedia.org/wiki/Daniel>.

Predică despre *libertate*

Iubiții mei¹³⁹,

anul 2013 a fost *dedicat* de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române *libertății*¹⁴⁰.

Libertății religioase...

Pentru că prin *Edictul de la Milan*¹⁴¹, din 313 d. Hr., Sfântul Împărat Constantin cel Mare a dat *libertate de manifestare* Bisericii...care până la această dată fusese *persecutată* de către statul roman.

Căci creștinii erau *urmăriți* și *omorâți în chinuri grele*...și până acum fuseseră martirizați milioane de Sfinți.

Pentru că credința ortodoxă era *ilicită/interzisă prin lege*.

Și astfel putem să facem comparație între *Biserica de sub persecuție*...și *Biserica lăsată liber*, care se poate manifesta în voie...

Iar noi, ortodocșii români, după perioada comunistă...când unii dintre noi au suferit *chinuri grele* în temnițele comuniste...putem să înțelegem

¹³⁹ Predică scrisă în data de 1 ianuarie 2013.

¹⁴⁰ A se vedea: http://www.basilica.ro/stiri/bi2013-anul-omagial-al-sfintilor-imparati-constantin-si-elenaib_2572.html.

¹⁴¹ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Edict_of_Milan.

ceva din ce însemna, înainte de 313...a fi nepermis.

A fi omorât numai pentru că erai creștin...și nu închinător la idoli.

...Și acum, bucurându-ne de toate binefacerile libertății sociale, democratice și ale statutului de legalitate pe care îl are Biserica...putem sluji în mijlocul societății și îi putem ajuta și sfinți pe oameni.

Însă pe noi, recent, Dumnezeu, prin *Revoluția Română din decembrie 1989*...ne-a făcut liberi!

Biserica a devenit liberă prin martiriul lor, al celor care au murit în decembrie...

Și astfel înțelegem că libertatea are un preț scump...și că față de ea trebuie să fim responsabili.

Pentru că libertatea și demnitatea noastră națională, și acum, și în vechime, s-au obținut cu preț de sânge...cu multe dureri...cu multe pierderi de vieți omenești...

De aceea Biserica se roagă și îi cinstește pe Eroii nației, pe Martirii și pe Sfinții ei pentru că aceștia sunt cei care ne-au adus și ne întăresc libertatea socială dar, mai ales, pe cea duhovnicească.

Pentru că nu suntem liberi cu adevărat numai dacă avem libertatea de a vota, de a locui, de a munci și învăța oriunde pe planetă...ci, în primul rând, suntem liberi dacă suntem renăscuți de Dumnezeu prin Botez și prin credința în El și dacă suntem plini de slava Lui.

Adică libertatea reală e lăuntrică...și nimeni nu ți-o poate încarcera...decât dacă te pierzi într-o viață păcătoasă.

Căci libertatea duhovnicească e darul lui Dumnezeu pentru noi...și noi renunțăm la acest dar dacă trăim lipsiți de harul Lui.

...Astăzi l-am pomenit pe Sfântul Vasile cel Mare, cel plin de libertate duhovnicească. Care gândea și acționa potrivit luminării lui Dumnezeu.

...Mâine, pe 2 ianuarie 2013, îl pomenim pe Sfântul Papă Silvestru I al Romei¹⁴², care, în mod providențial, are legătură *profundă* cu tema noastră și cu anul 2013.

Pentru că el *l-a botezat*¹⁴³ pe Sfântul Împărat Constantin cel Mare și l-a izbăvit de boala de care suferea și tot el *a botezat-o* pe Sfânta Elena, mama sa, și a călătorit împreună cu ea la Ierusalim ca să caute Sfânta Cruce a Domnului.

Și astfel a dat *din libertatea lui duhovnicească* și celor doi împărați, fiu și mamă, pomeniți de noi în acest an, ei *înmulțind* în mod covârșitor atât libertatea socială cât și pe cea duhovnicească.

Asta ca să *nu minimalizăm* niciodată aportul nostru, al fiecăruia, la *educarea* și *luminarea* celor de lângă noi.

Fie că e copil, fie că e matur, fie că e umil sau în funcție importantă de conducere...toți au nevoie *să cunoască* și *să trăiască* în ritmul adevărilor iluminatoare și mântuitoare ale credinței ortodoxe.

Tot mâine îl pomenim și pe Sfântul Serafim din Sarov¹⁴⁴, o altă *mângâiere dumnezeiască* a Bisericii, care pune *un mare preț* pe libertatea duhovnicească.

Căci, spunea Sfântul Serafim, că dacă *ne agonisim* pacea, pacea duhovnicească, adică libertatea duhovnicească, curățirea noastră de patimi...mii de oameni *se vor mântui* în jurul nostru.

Pentru că *le vom da* din pacea, frumusețea, din curăția noastră și lor...prin povățuire, rugăciune și exemplul bun de urmat.

Așa că libertatea nu e doar *un câștig* al democrației...ci *un pas serios*, fundamental...spre câștigarea *păcii interioare*.

¹⁴² Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Silvestru_I.

¹⁴³ Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-02-sf_silvestru.html.

¹⁴⁴ Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-02-sf_serafim_de_sarov.html.

Și numai aceasta, pacea care *covârșește* mintea, care o *excede* prin sfințenia și curăția ei...e pacea pe care Dumnezeuul nostru o dă *în* Biserică și *prin* Biserica Sa întregii lumi.

Însă libertatea, așa cum ne-a spus Domnul, ține de *adevăr* [τὴν ἀλήθειαν] [In. 8, 32, cf. GNT].

Ține de *tot adevărul* Bisericii...

Pentru că numai în măsura în care *ne asumăm* și *credem* și *trăim* în ritmul tuturor adevărilor, slujbelor și practicilor Bisericii...pe atât libertatea duhovnicească/ a duhului nostru...*se lățește* în noi.

Căci libertatea interioară nu e *statică* ci *dinamică*...și ea *crește mereu* în noi...pe măsura la cât *adevăr dumnezeiesc* e în noi și la câtă iubire și la câtă milostivire.

Fiindcă Dumnezeu Cel iubitor, bun și milostiv, atotieșitor și atotînțelegător ne vrea plini de *simțirile* Lui...de o *înțelegere vie*, reală a adevărilor Lui...care să ne ducă la o simțire duhovnicească, vie, a semenilor și a întregii creații.

Căci nu niște creștini ortodocși cu simțuri *boante* și *rigoriști* vrea Dumnezeu, ci niște fii ai Lui întotdeauna *atenți*, *delicați*, care se schimbă cu schimbare bună, atentă, duioasă, față de cei pe care îi întâlnesc, pentru care se roagă...pe care-i îmbrățișează.

Suntem liberi *cu adevărat*?

Putem fi liberi *fără slava* lui Dumnezeu în noi?

Putem fi liberi *în afara* Bisericii Lui, adică *în afara relației* cu El?

Putem fi vreodată *liberi* sau doar *ne amăgim*?

Și la aceste întrebări vom avea *un răspuns concret*, trăit de noi, dacă în Biserica Lui vom trăi libertatea Lui ca *despățimire*. Ca *urmare* a curățirii de patimi...

Pentru că putem fi liberi *numai* în Biserica Lui, în relație cu Dumnezeu și libertatea

duhovnicească e o stare de *împlinire dumnezeiască*, trăită încă de acum, de pe pământ, pe care nicio lege sau filosofie umană nu ne-o poate nega.

Pentru că e *pacea Lui* [In. 14, 27], pace durabilă, pace plină de *înțelegeri sfinte* și de *bucurie dumnezeiască*...și din acestea *dăruim* și altora.

Iar Domnul și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, împreună cu Tatăl Său Cel Preasfânt și cu Duhul Său Cel Prea Sfânt și împreună veșnici și fără de început, să ne dăruiască nouă, tuturor, *pacea cea fără de sfârșit*, pacea care întrece orice înțelegere și orice simțire umană, pentru că aceasta e *pacea Împărăției Sale* celei veșnice. Amin!

Predică. Dreptatea lui Dumnezeu este
altfel

Iubiții mei¹⁴⁵,

standardele noastre de dreptate sunt
partizane!

În *dreptatea noastră* numai noi ieșim bine și
nu ne pasă de faptul *cum ies alții*.

Vrem ca nouă să nu ne fie *încălcate*
drepturile, vrem ca noi să *nu fim jigniți*, să ni se
dea banii *la timp*, să avem statutul nostru *bine*
precizat, să nu ne calce nimeni pe...*coadă*...Pe
coada orgoliului...

Și coada orgoliului e foarte lungă...

Satanic de lungă...

Însă Dumnezeu ne cere o dreptate care să
ne împace pe toți...nu numai *pe noi*.

De aceea auzim din preasfântă gura Lui, a
Celui care dă fiecăruia *după dreptate*..., iubiți pe
vrăjmașii voștri [ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν] și
rugați-vă pentru cei care vă prigonesc/ vă
persecută pe voi [προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν
διωκόντων ὑμᾶς]” [Mt. 5, 44, cf. GNT].

Dar când citim romane sau vedem
filme...vrem ca cel bun/ cel plăcut de noi să

¹⁴⁵ Predică scrisă în ziua de 3 ianuarie 2013.

distrugă bestia/ criminalul/ ființa negativă...și nu să se mântuiască și eroul pozitiv cât și cel negativ.

Vrem ca cel bun *să triumfe*...dar nu să-l convertim *pe cel rău*.

Însă Dumnezeu vrea ca binele să fie *în toți*...în toți care sunt acum *buni* sau *răi*...în toți care sunt acum *aproape* sau *departe* de Biserica Lui...de El...

Căci poți să fii *departe* de Dumnezeu și de oameni...și în Biserica...

Poți să fii *extrem de departe* de *dreptatea milostivă*, cu perspectivă profundă a Domnului.

Căci porunca Lui, care vizează *convertirea* aproapelui...se bazează pe dorința Sa ca toți să aibă posibilitatea de *a scoate cele bune din sine*.

Dumnezeu ne vrea *roditori* pe toți...și de aceea iubirea noastră trebuie *să înglobeze/ să adune* la ea și pe cei care nu ne vor, ne detestă, ni se împotrivesc în mod fățiș.

Mai pe scurt: nu e *dreaptă*, nu e *dumnezeiesc de dreaptă* viața care *nu iartă*.

Iertarea e *testul* dragostei.

E drumul *mai departe* de „mi-ai făcut, ți-am făcut”...sau „nu te vreau, nu te suport, pentru că nu mă vrei, nu mă înțelegeți, nu mă accepti”...

Și dragostea pe care *ne-o cere* Dumnezeu față de toți trebuie să nască în noi *grija* față de universalitatea mântuirii.

Tocmai pentru că Dumnezeu, deși eram *cel mai păcătos*, m-a chemat la Sine...tocmai pentru că eu nu eram *drept* pentru Sine și El *m-a umplut* de mila Lui...tocmai de aceea e *drept*, e *foarte drept*, ca toți *să se mântuiască* și *să vină* la cunoștința adevărului Său.

Da, perspectiva altora asupra noastră poate fi *foarte defectuoasă*.

Ne pot urî, disprețui, batjocori. Ne pot face rău...

Dar numai pentru că *nu ne cunosc*...și nici nu cunosc *cât rău își fac*.

Însă dacă și noi și ei, vrăjmașii noștri, ar vedea *mai profund* lucrurile...am ajunge la *dreptatea lui Dumnezeu*, unde *iubirea e milostivă* și unde *dreptatea vrea binele tuturor* și nu numai *al unora*.

De aici înțelegem cât de păgubos e *naționalismul revanșard*, când, din iubire pentru *neamul tău*...calci în picioare *neamul lui*, al celui de lângă tine.

Te gândești doar la *fiica ta*...dar nu și la *fiica ungurului*.

Te gândești doar la *slujba ta*...dar nu și la *slujba turcului* care stă lângă tine.

Sau te gândești la *turc* ca la un *caz clasat*...ca la unul care *merge în Iad*...fără să îl plasezi și pe el în perspectiva *convertirii* și a *mântuirii*.

Însă pentru Dumnezeu nimeni nu e ortodox sau mahomedan *asigurat*!

Adică nimeni nu e *deja...mântuit*!

Poți să *cazi*, în mod jalnic, din credința ortodoxă...după cum *te poți converti* la Ortodoxie din păgânătatea musulmană.

Pentru că totul *se joacă*...atâta timp cât *mai suntem* în viață.

Mântuirea e *în lucru* toată viață...și nu e o *posesie asigurată*.

De aceea, Dumnezeu ne îndeamnă să *nu condamnăm* pe oameni. Să nu *îi clasăm*.

Ci să-i găsim pe toți *buni de iubit*, de respectat, de apreciat...chiar dacă viața lor *lasă de dorit*.

Adică să mizăm *pe binele* din ei, pe ceea ce pot face *în sfera binelui*, fapt pentru care să nu excludem pe niciunul din rugăciunea noastră, din dorința noastră *de bine*.

Căci așa face și Dumnezeu: *nu discriminează pe nimeni* când vine vorba să îl ierte, să îl ajute, să îl mântuiască.

Domnul să ne ajute și nouă ca să fim plini de *iubire dreaptă*, adică *de iubire față de toți*.

Pentru ca așa cum Dumnezeu *nu defavorizează* pe nimeni...nici noi *să nu excludem* pe cineva din atenția noastră. Amin!

Predică la *Botezul Domnului* [2013]

Iubiții mei¹⁴⁶,

dacă Nașterea Domnului a fost învăluită în *discreție* și în *sărăcie*, Botezul Său e *public* și are în centru *revelarea* lui Dumnezeu.

Căci dacă Pruncul Iisus putea fi socotit doar *om*...așa cum e *devalorizat* de către mulți într-o perspectivă seculară asupra Nașterii Lui...Botezul Său e o epifanie/ o revelare/ o descoperire a *dumnezeirii Lui*.

Pentru că la Botez aflăm că Cel care a venit la Ioan să Se boteze cu *botezul pocăinței* e Fiul lui Dumnezeu întrupat...și că Fiul, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, e Dumnezeu Cel întreit în persoane, Dumnezeul întregii creații.

Și astfel Botezul *certifică* Nașterea Lui.

Căci Cel născut din Fecioară e, deopotrivă, Fiul Tatălui.

E Fiul Tatălui, întru Care, din veci, Se odihnește Duhul Sfânt, Cel care purcede din Tatăl și Se odihnește în Fiul.

Iar Evanghelia zilei [Mt. 3, 13-17] ne vorbește de două botezuri.

¹⁴⁶ Predică scrisă în ziua de 4 ianuarie 2013.

Împlinirea dreptății însemna *asumarea* păcatelor întregii umanități de către Domnul.

De aceea El primește să Se boteze de către Ioan cu *botezul pocăinței*, în apă...

Pentru că a dorit să ia, în locul nostru, *povara stricăciunii* umanității.

Însă când iese din apă...din botezul pocăinței...ne arată nouă *chipul real* și *plin de profunzime* al Dumnezeuiescului Botez.

Pentru că Botezul Bisericii e *cu apă* și *cu har* și nu doar *cu apă*.

Iar El, primul botezat al Bisericii, ne arată în Botezul Său, cel plin de har, că umanitatea Sa e *capabilă* de a fi *umplută* de harul Treimii.

De aceea, *descoperirea* lui Dumnezeu Cel în Treime, în Botezul Domnului și al nostru, nu înseamnă numai *o cunoaștere rațională* a faptului că Dumnezeu e Treime de persoane ci *o unire*, prin slava Sa, cu Treimea.

E *o descoperire* a Treimii în noi înșine, în fiecare membru botezat al Bisericii și în întreaga Biserică laolaltă, pentru că Dumnezeu *Se sălășluiește în noi prin slava Sa*.

Și astfel copilul botezat *crește* cu Dumnezeu în înțelegerea Lui, e învățat pas cu pas cele ale Lui dacă e *păstrat* în învățătura, iubirea și bucuria duhovnicească a Bisericii.

Căci toți primim harul la fel, ca *dar* al Lui...însă cum *conlucrăm* cu harul, ce fapte facem împreună cu Dumnezeu ține de strădania/ de asceza noastră.

De aceea *deosebiri* între creștinii ortodocși, între viețile lor, pentru că fiecare lucrează *pe măsura dorinței lui* de a bine-plăcea lui Dumnezeu.

Iar azi, când vom bea din Sfânta Agheasmă Mare, pe care o vom sfinți împreună, vom înțelege cât *de mare* și *de preafrumoasă* e slava Lui.

Pentru că slava Lui *se pogoară* în apa noastră și o umple de nestrăciune și o face făcătoare de minuni, ca fiecare dintre noi să avem

o dovadă puternică a prezenței lui Dumnezeu în viața noastră.

Căci așa a fost și apa Botezului nostru: o Sfântă Agheasmă/ o apă sfințită.

Și dintr-o astfel de apă sfințită ne-am născut ca *oameni noi*, duhovnicești, din apă și din Duh.

De aceea bând apa sfântă a lui Dumnezeu *ne bucurăm și ne cutremurăm*, pentru că viața noastră, ortodoxă, e *darul Lui*, e darul suferinței și al iubirii Lui pentru noi...de care trebuie să dăm seama...

Și că noi suntem temple/ biserici ale lui Dumnezeu, în care harul Său sălășluiește...și pentru care lucru minunat trebuie să fim *vii cu duhul*, plini de fapte bune, ca să ne facem *facții aprinse* ale slavei Sale.

Pentru că harul Său în noi e *mărturia acaparatoare* a vieții lui Dumnezeu și, totodată, *fundamentul unității* dintre noi, oamenii.

Căci dacă am fost botezați cu același Botez, de ce nu avem *aceeași dragoste* unii față de alții?

Și dacă avem *același Dumnezeu*, de ce încercăm să găsim noi și noi *motive de îndepărtare* a unora față de alții?

Așadar, arătarea/ descoperirea Treimii la Iordan desăvârșește întreaga revelare a lui Dumnezeu de până atunci.

Pentru că Dumnezeul treimic, în mod învăluit sau mai explicit, vorbise despre Sine...dar acum *a dat la o parte vălul* de pe cunoașterea Sa în ceea ce privește Treimea persoanelor Sale.

Și a spus despre Sine că e Tată, Fiu și Duh Sfânt, că e iubire și bună-voire, că e comuniune.

Iar noi, în Biserica Lui, experimentăm din plin comuniunea cu Sine și bună-voirea Sa față de noi.

Pentru că tot ceea ce avem și suntem, toată creșterea noastră duhovnicească și toată lucrarea dumnezeiască și harisma sunt *daruri prea bogate*, prea mari, ale Sale.

De aceea, azi, la Teofania lui Dumnezeu, la descoperirea Lui în viața lumii, aflăm că El e *plin de slavă* și că slava Lui e *sfințenia noastră*.

Și dacă sfințim toate cu apă sfântă e pentru că recunoaștem întreaga creație ca *lucrare* și *locuș* al lui Dumnezeu.

De aceea totul e spre sfințire, spre îndreptare, spre curățire.

Noi și toate ale noastre sunt pentru ca să fie *binecuvântate* și *pătrunse* de slava lui Dumnezeu.

De aceea, bând din Sfânta Agheasmă și stropind cu ea peste tot, în casele și în curțile dumneavoastră, mărturisiți că Dumnezeuul treimic e *Cel ce umple toate cu slava Sa*, pentru că El va *transfigura* întreaga creație.

Vă doresc numai bine și mult echilibru în tot ceea ce faceți. Amin!

Predică la soborul Sfântului Ioan
Botezătorul [7 ianuarie 2013]

Iubiții mei¹⁴⁷,

într-o mare și dumnezeiască lucrare, ca
aceea *a mântuirii* oamenilor, trebuie să ai
colaboratori destoinici.

Trebuie să ai oameni pe care *să te bazezi*.

Care să fie trup și suflet pentru
propovăduirea drepte credințe și *exemple de*
urmat.

Pentru că numai oamenii *cu totul implicați*
în viața Bisericii pot *dinamiza* mase de oameni.

Altfel vorbești *la pereți*...sau la ochi *fără*
înțelegere...

Dar dacă ai *colaboratori*...și *public forte*,
bine înrădăcinat în Tradiția Bisericii...în jurul lor
se clădește imediat *catedrala credinței*, a slăvirii
lui Dumnezeu.

Pentru că Biserica vie, imbatabilă se
clădește *în sufletele* și *în trupurile noastre* și ea
susține *Biserica de piatră*.

Și astăzi, când *ne adunăm*/ când ne
constituim într-un *sobor de cinstitori*¹⁴⁸ ai

¹⁴⁷ Predică scrisă în ziua de 6 ianuarie 2013.

¹⁴⁸ A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-07-sf_ioan_botezatorul.html.

Botezătorului Ioan¹⁴⁹ arătăm cinstirea inimii noastre Domnului prin aceea că *evidențiem* slujirea, viața și martiriul unuia dintre colaboratorii Lui.

Căci Dumnezeu *Se cinstește prin Sfinții Lui*, pentru că ei sunt *una cu El*.

Și dacă Domnul *a binevoit* întru Sfinții Lui...și Sfinții Lui sunt *în lumina* slavei Sale...atunci a striga către Sfinți înseamnă *a striga către Domnul Sfinților*.

Iar Domnul Sfinților și al Puterilor cerești, Dumnezeu celor vii, ne vorbește prin Sfântul Ioan ca prin glasul veridic *al pocăinței* și *al iubirii martirice*.

Căci pocăința te pune *în stare de jertfă*...

Și dacă ești *o jertfire continuă pentru alții*, ești *o lumină frumoasă* pentru toți.

Bineînțeles că ieri, la Botezul Domnului, citind Evanghelia zilei, *l-am elogi*at pe Sfântul Ioan Botezătorul, cel care a văzut *revelarea Treimii*.

Că *glasul Tatălui* și *harul Duhului* ca *un porumbel* și *dumnezeirea Fiului* nu au fost văzute de Sfântul Ioan cu *ochii fizici* ci, în mod extatic, cu *ochii inimii curățiți* și *luminați* de slava Treimii.

Și când auzim Evanghelia că spune că *cerurile s-au deschis* la Botezul Domnului...nu trebuie să înțelegem că s-au petrecut lucrurile *la modul fizic*...și că a văzut fiecare muritor *cele de taină* ale lui Dumnezeu, ci doar pentru Ioan Botezătorul, Părintele nostru, acestea au fost *evidențe extatice*, văzute cu duhul lui întru slava Domnului.

De aceea, Evanghelia Botezului *i se datorează* lui Ioan Botezătorul.

Pentru că el s-a făcut vrednic de o așa mare și imensă descoperire.

¹⁴⁹ Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Botez%C4%83torul.

Căci nimeni până la el nu mai văzuse, la modul *explicit*, că Dumnezeu e *Treime de persoane* și că Duhul *Se odihnește* în Fiul și că Fiul e *Cel Preaiubit* al Tatălui.

Văzând pe *Mielul lui Dumnezeu* care ridică păcatele lumii, Sfântul Ioan L-a văzut pe Fiul lui Dumnezeu întrupat, pe Dumnezeu-omul și L-a mărturisit *în mod clar* tuturor.

De aceea și românii, în mod paradoxal, îl cinstesc pe Sfântul Ioan mai degrabă *acum*, la soborul său...decât la martirizarea lui.

Și nu pentru că *îi depreciază* martiriul său...ci pentru că acum, la Bobotează, îl văd ca pe *un prieten* și ca pe *un colaborator de frunte* al Domnului.

Căci *îndrăznește* să-L boteze¹⁵⁰ pe Stăpânul, se face *ascultător* Lui întru toate, Îl *înalță* pe El și îi trimite pe toți *la El*...pentru ca el *să se micșoreze* punându-L în evidență pe Dumnezeu întrupat.

Și când *te micșorezi* pentru cel pe care *îl iubești*, de fapt *te înalți* în inima celui care *se simte iubit* de tine.

¹⁵⁰

Idem: [mina_sf_ioan.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-07-mina_sf_ioan.html).

[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-07-](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-07-mina_sf_ioan.html)

Și cel care *se simte iubit*...te iubește cu și mai multă putere, fără margini, pentru că iubirea ta, care *se șterge/ se smerește* pentru înălțarea lui...îi este zarea în care el poate *să zboare* și *să se odihnească duhovnicește*.

De aceea am început aici prin *a-i lăuda* pe colaboratorii noștri autentici.

Căci fără ei, fără cei care *ne sunt aproape* (și prin care putem *să ne manifestăm* darurile și harismele primite de la Dumnezeu, în folosul tuturor, în și pentru Biserică) nu putem *să realizăm tot ceea ce ne propunem*.

Dar dacă îi avem pe cei pe care *ne putem baza*...și dacă avem *public receptiv*, ca un pământ fertil...atunci măreția credinței rodește *înmiit* în ogorul Bisericii.

Pentru că Sfântul Ioan i-a făcut *public* Domnului.

I L-a pus la picioare...

Mulți dintre cei ajutați și tămăduiți de Domnul au devenit *colaboratorii* Lui.

Mesagerii Lui peste tot.

Căci atunci când duci *mesajul mântuirii* mai departe nu faci altceva decât *să colaborezi/ să conlucrezi* cu cel ce vorbește pentru *mântuirea* oamenilor.

Însă cel ce *te transmite* mai departe...trebuie *să te poarte* în el.

Trebuie *să aibă* chipul tău profund, autentic, în el...ca să te transmită altora.

Pentru că o predică sau o carte, o mărturie nu înseamnă *doar cuvânt*, cuvinte...ci înseamnă o *stare de spirit*, o amprentă a sufletului celui care a creat-o.

Și îl vedem azi și mereu pe Sfântul Ioan Botezătorul și pe toți Sfinții Domnului ca pe *purtătorii* lui Dumnezeu în ei înșiși, ca pe niște *garanți autentici* ai vederii și ai cunoașterii Lui...și nu ca pe niște *simpli povestitori* ai unor lucruri din trecut...

Pentru că asta înseamnă *sfințenie*: să Îl porți pe Dumnezeu în tine, prin slava Lui și prezența Lui în tine *să fie explicită*.

De aceea, în predica de ieri am subliniat faptul că *adevărata minune* a apei sfințite la Botezul Domnului e *răspunsul cu har*, al lui Dumnezeu, la cererea noastră smerită.

Că noi nu facem *hocus-pocus* cu ea, nu băgăm în ea cine știe ce *substanțe* ca să stea *nestricată* ani întregi...ci doar mâna...care ne îngheață...dar Dumnezeu *trimite* slava Lui!

Și cum apa, care nu păcătuiește, *stă plină de har* tot timpul...așa am sta și noi, plini de har, dacă *am rămâne* în harul Spovedaniei, al Sfintei Euharistii, al participării la *sfințeniile* Domnului.

Dar ea, apa sfințită...e o *muștrare continuă* pentru noi...că ne arată *câte pierdem noi*...când ne *dezgolin* de slava Sa prin păcat.

Și, totodată, câtă nevoie avem noi de *iertarea continuă* a lui Dumnezeu, prin Taina Sfintei Spovedanii, pentru ca să fim *locașuri pline de har* ale Stăpânului.

De aceea *predica pocăinței* a Sfântul Ioan are o *relevanță continuă* în întreaga istorie.

E valabilă oricând pocăința, durerea, lacrima de sfășiere pentru păcatele noastre...pentru că ea *întinerește* ființa noastră.

Și dacă firea/ ființa apelor *s-a sfințit* astăzi....firea/ ființa sufletului nostru *se curățește* prin spovedirea păcatelor, prin lacrimi și prin fapte bune...din geamul *plin de mizerie*...sufletul nostru devenind *cristal plin de lumină*.

Căci așa arată pocăința: plină de lacrimi care aduc bucurie, care revarsă slava Lui în noi, care ne umple de lumină.

De aceea și mulți români îi *poartă numele* Sfântului Ioan, *Iohan*, în limba ebraică, însemnând *darul lui Dumnezeu*.

Căci e un mare dar de la Dumnezeu...*să Îi slujești* Lui.

Și să vezi cum pe toate le *sfințește* Dumnezeu prin rugăciunea și lucrarea ta...dar în

care tu vezi și *simți* și ești *conștient*...că El e *primul și ultimul* care dăruie în slujbele tale.

De aceea Sfântul Vasile cel Mare, în *Liturghia* sa, ne amintește nouă, celor ce slujim, că „n-am făcut *ceva bun* pe pământ, ci pentru *mila Ta și îndurările Tale*, pe care le-ai revărsat *cu prisosință* peste noi” [*Liturghier*, ed. BOR 2012, p. 254], se fac toate cele pe care *le slujim* în Biserică.

Așa că nu e *un motiv de mândrie*...că sfințim pâinea și vinul, că sfințim apa, că botezăm și cununăm...pentru că nu le facem cu putere *de la noi*...ci *cu putere de la Dumnezeu*.

Căci El lucrează *prin noi și împreună cu noi* cele *ale Sale*...

Și Dumnezeu *Se bucură* să ne facă *colaboratori ai Săi întru toate*...pentru că *Se bucură să ne entuziasmeze cu iubirea Lui*.

Și *un om entuziasmat* de Dumnezeu, plin de *focul dragostei Lui*...e *un colaborator de fiecare clipă*...

Adică nu slujește, nu predică și nu muncește în Biserica Domnului *cu program*...ci toată viața lui este o *ardere* pentru Domnul.

Iar cei care ard *de dragostea* Domnului ne oferă trupul lor, după moarte, ca *trup plin de har*...spre adevărarea faptului că Dumnezeu este *în noi* și lucrează *prin noi* mântuirea lumii.

Și de aceea noi *nu ne incinerăm morții* ci ni-i îngropăm *cu evlavie*.

Revenim *cu dor* la mormântul lor, cu lacrimi și cu rugăciune vie...

Revenim acolo unde sunt trupurile pe care *le-am iubit* în *nedespărțire* de sufletele care *au fost* în ele...și pomenirea lor, a celor adormiți ai noștri, e mereu o *nouă aprindere a dragostei* pentru ei.

Căci *cum* și *cine* ar putea *să ne stingă iubirea* pentru părinții, bunicii, soțiile, duhovnicii și prietenii noștri, dacă Dumnezeu *întețește vâlvătaia dragostei* din noi?

Cine ar putea *să scoată dragostea* din noi, ca pe o măsea stricată, când ea e *fundamentul* persoanei noastre?

De aceea dragostea *nu se stinge*...ci ea *se aprinde*...

Dragostea nu e *omorâtă* cu pistolul...ci pistolul, care îl omoară pe cel Sfânt, *împânzește* dragostea și venerația în ceilalți.

De aceea, când un teolog al Bisericii vorbea despre *sângele* Mucenicilor ca despre *sămânța* care *în rădăcinează* Biserica în sufletele oamenilor...s-a referit tocmai la exemplul *foarte bun de urmat*, care *ne ștampilează* ființa la modul copleșitor.

Așadar, iubiți frați și surori întru Domnul, să bem apa credinței, apa nădejzii, apa dragostei de Dumnezeu!

Să bem apa aceasta sfântă, a Prea Dumnezeieștii Treimi, prin care *cele cerești* s-au unit *cu cele pământești*.

Căci noi am adus apă curată, apă de izvor, apă rece...și Dumnezeu ne-a dat, în mod *nevăzut* dar *simțit*, *focul harului* în apa noastră.

Și bând din *apa Lui* să ne *sfințim* trupurile și sufletele...și să fim locașuri împărătești, locașuri frumoase, sfințite, curate, *înfrumusețate* de Dumnezeul Care S-a arătat nouă în Iordan ca Părinte, Fiu și Duh Sfânt, Care sfințește toate!

La mulți ani...și Domnul să fie *bucuria noastră*, acum și în vecii vecilor. Amin!

Predică despre *lipsa de concentrare*

Iubiții mei¹⁵¹,

ca să te concentrezi asupra lucrului pe care îl faci...trebuie să vrei să-l faci...și să îți placă să-l faci!

Dacă nu îți place să-l faci, dacă mintea ta e în altă parte...dacă toată ființa ta refuză să scrie, să muncească, să compună...atunci trebuie să ne înțelegem lipsa de concentrare.

Care e motivul pentru care n-avem chef?

Adică e din cauza oboselii, a bolii...sau din cauza neîncrederii în ceea ce facem?...

Și cea mai grea problemă e când...nu mai credem în ceea ce facem.

Când ne pierdem cheful de lucruri mari.

Însă, adesea, demonii ne atacă cu lipsa de concentrare și cu lipsa de chef pentru muncă atunci când văd că ne îndreptăm spre lucruri rotunde, spre final...cu realizări bune.

Sau când avem multă liniște și împăcare...produc în noi disconfort și între noi neînțelegeri...tocmai pentru că totul mergea bine.

¹⁵¹ Predică scrisă în data de 8 ianuarie 2013.

Așa că lipsa de concentrare poate apărea...când totul mergea foarte bine.

Și nu ține neapărat de *oboseală*...ci de *abdicare*.

Și când nu mai vrei să îți continui treaba...când o lași în *coadă de pește*...nu te poți simți *împlinit*!

Te simți *împlinit* numai când *termini* cartea, numai când *termini* călătoria, numai când *termini* de legat via...și nu *la jumătatea* trebii.

Sunt *atacuri dure*...atacurile demonilor *la adresa* încrederii noastre în ceea ce facem...

Vor să ne pierdem *încrederea* în noi, în ceea ce facem, în ceea ce am făcut până acum...

Vor să ne arunce în *extreme*...

Și în momentul când ne-au făcut să *ne îndoim*...să *ne codim* să facem una sau alta...când ne-au scos *din ritm*...tot demonii ne spun că suntem *neîmpliniți*.

Ei nu ne lasă să *muncim*...și tot ei *ne acuză* că nu facem *destul*.

...Însă lipsa de concentrare...are la bază *lupta interioară*.

Dacă te pierzi în *vorbirea* cu gândurile care *te acuză*...și nu te arunci în *pocăință* și în *rugăciune*...*neorânduiala interioară* înseamnă de fapt *convorbirea cu demonii prin gânduri*.

Tocmai de aceea *ne scot* din muncă: pentru ca să ne facă să *vorbim cu ei*.

Însă când mintea *se întoarce*, prin *rugăciune* și *muncă*, *la liniștea ei*...poate să creeze, să lucreze, să se împlinească...pentru că împlinirea vine în *liniște/ în concentrare*...

Rugăciunea isihastă e *concentrare* la ceea ce spui...fără imagini.

E *strigăt în tine* după ce ți-ai *adus simțurile înăuntru*.

Și când ceva *ne absoarbe*, când ceva *ne oprește* la el...mintea poate să contemple, să vadă, să înțeleagă.

Însă când *înțelegi* ai mintea *simplă*.

Când *nu înțelegi*...ai mai multe gânduri sau nu ai *cunoștința* realității lucrurilor pe care vrei să le cunoști.

Și *ce cunoști*...cunoști numai pentru că *te concentrezi să înțelegi*.

Iar dacă nu vrei să *înțelegi*, ci îți lași mintea să *hălăduiască peste tot*...ai foarte puține lucruri în care crezi.

De ce ne pierdem *încrederea* în ceea ce facem?

Pentru că înțelegem, la un moment dat, că nu suntem *împliniți* prin ceea ce facem.

Că am crezut că suntem *împliniți*, că facem lucruri bune, că suntem *în stare* să facem ceea ce credeam că putem face...dar *nu suntem în stare*.

Și o astfel de *neîncredere* în lucrul pe care credeam că *putem* să-l facem dar *ne înșelăm* asupra capacității noastre de *a-l putea face*...e o *ieșire* din întuneric, din mințirea de sine.

Pentru că o astfel de *neîncredere în noi înșine* vine atunci când *ne-am greșit vocația*.

Când descoperim că suntem *altfel* decât...credeam noi...

Și e un mare eroism să admiți că *te-ai mințit pe tine* atâta timp.

E un mare eroism să *o iei de la capăt*.

Iar marile convertiri sunt *luări de la capăt*.

Numai că trebuie să știi să *discerni* între *inconsistența reală de sine*...și *fuga de propria-ți vocație*.

Dacă atunci când înțelegi că ai pierdut *atâta timp*...viața *de după* se numește *convertire*...faptul de a *fugi de ceea ce ești* și de *ceea ce faci* se numește *batjocorire* a propriilor daruri de la Dumnezeu.

Căci ce poate fi mai dureros decât ca un mare scriitor, un mare interpret, un mare gânditor...în loc să facă lucruri *pe măsura lui*...să facă lucruri jalnice?

Cum să nu îți plângă inima când vezi că un om foarte dăruit de Dumnezeu *iși bate joc de el* și de *potențele lui* într-un mod nesimțit?

Și trebuie să știm să intrăm *într-un mod mântuitor* în viața unor astfel de oameni...pentru ca ei să înțeleagă că trebuie *să se întoarcă* la muncă, la munca lor...și să nu mai *risipească* timpul...

Adică poți să trăiești ispita *renunțării la propria ta vocație*...dar și pe aceea a *bagatelizării vocației proprii*.

...Însă noi trebuie *să ne concentrăm* asupra a ceea ce facem!

Să nu lăsăm grijile, emoțiile, durerile *să gândească* în locul propriei noastre rațiuni.

Și rațiunea noastră *să o umplem* de încrederea în Dumnezeu și de rugăciune...căci El e lumina noastră.

Și fie ca noi, cu toții, să Îl găsim pe Dumnezeu, în necazuri și bucurii, ca pe Alinarea noastră prin excelență, ca pe Cel ce ne duce spre liniștea și bucuria Lui cea veșnică. Amin!

Predică la Duminică *după* Botezul
Domnului [2013]

Iubiții mei¹⁵²,

dacă Apostolul zilei [Efes. 4, 7-13] vorbește despre *diversitatea slujirilor* în Biserică și despre „măsura maturității plinătății lui Hristos” (v. 13), Evanghelia zilei [Mt. 4, 7-13] e concentrată în *pocăință*.

Însă nu sunt două discuții *paralele*...ci prin *pocăință* se ajunge la *maturitatea deplină* în Hristos, la maturizarea duhovnicească.

Numai că trebuie să *învățăm* ce înseamnă *pocăința*...

Și *pocăința* este *dorința noastră cea mai arzătoare* de a ne schimba interior.

Când înțelegi că *nu se mai poate așa*, că nu e bine să o mai trăgănești la nefârșit...te schimbi!

Iei măsuri imediate.

Măsuri *împotriva* ta...

Și a trebuit, adesea, să iau măsuri *imediate* împotriva mea, împotriva conformismului meu, a

¹⁵² Predică scrisă în ziua de 10 ianuarie 2013.

amiciției mele cu păcatul...pentru că simțeam că *mă sufoc*.

Păcatul mult, urât, greu...aduce în noi simțământul de *insuportare* personală.

Nu te mai suporti, nu te mai vrei...pentru că simți *cât de urât* e păcatul în tine.

Și demararea asta *imediată* a procesului de curățire interioară, spre a scoate urâciunea din noi, înseamnă *pocăință*.

Pocăință care aduce *frumusețe* și nu *acreală*.

Cea care aduce *acreală*...e o *falsă* pocăință. E pocăința de la demoni. Sau, mai bine zis, e starea de impostură în care ne tragem *la rost* pentru lucruri *minore*...și niciodată pentru cele care *ne dor* cel mai mult. Sau *ar trebui* să ne doară.

Spre exemplu: nu m-am închinat *drept* din cauza oboselii, am gustat *puțin* din mâncarea de dulce eu fiind în post, m-am *enervat* pe copiii care făceau zgomot pe stradă...

Dar nu punem problema *indiferenței abisale* față de altul, a nemilostivirii noastre, a lipsei noastre de *nevoință* duhovnicească, a lipsei noastre de *candoare*...

Da, sunt importante și lucrurile mici. Nimic nu trebuie *trecut cu vederea*...

Dar asta când *te dor* lucrurile care *trebuie să te doară*...

Tocmai de aceea Sfântul Pavel, în pericopa apostolică de astăzi, pune problema *diversității de vocații* în Biserică pentru ca nimeni să nu spună că *nu e important*.

Dacă unii sunt apostoli, alții profeti, alții evangheliști, alții păstori și învățători, spune Sfântul Pavel...și putem continua noi...dacă unii sunt tineri iar alții sunt bătrâni, dacă unii sunt pensionari iar alții lucrează la stat sau la privat, dacă unii știu să scrie frumos iar alții să cânte frumos...fiecare *dar* și *cunoștință* a noastră, în Biserică, pot fi *bun comun*.

Pentru că tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem trebuie să fie „întru zidirea trupului lui Hristos” (v. 12), care e *Biserica Sa*.

Și, o, ce bine ar fi dacă *ne-am zidi împreună* ca Biserică a Treimii!

Căci *pocăința mea* ajută *pocăinței tale...dacă te înțelege*.

Banii mei *în plus* pot ajuta banii tăi *în minus*.

Relațiile mele te pot *îmbrățișa*.

Cunoștințele mele te pot *bucura* și *întări* în așteptările tale.

Cărțile mele mai multe și anii mei de studiu pot fi *lumină* pentru tine...dacă tu cauți *să Îl cunoști* pe Cel ce a venit în lume ca să ne bucure din destul.

Diversitatea e foarte frumoasă.

Diversitatea darurilor dumnezeiești.

Și când o Biserică e plină de oameni *cu diverse specializări* și *cu diverse daruri duhovnicești*, pe care le închină lui Dumnezeu și confrăților, acolo e *frumusețe dumnezeiască*!

Pentru că Dumnezeu e lăsat *să lucreze*!

Pentru că Dumnezeu e *ajutat să ajungă* la inima noastră, la fiecare dintre noi, prin aceea că cuvintele Lui sunt mărturisite *nu doar din gură ci prin întreaga noastră viață*.

Și când *lucrează* Dumnezeu prin oameni...începe *cu pocăința*.

Cu schimbarea minții, a vieții, a hainelor, a obiceiurilor.

Dumnezeu te schimbă pas cu pas pentru ca să fii propriu vieții eclesiale.

Te schimbă prin ceea ce trăiești, prin ceea ce citești, prin cei pe care îi întâlnești.

Și dacă nu suntem *exemple de urmat...nu suntem poveri/ pietre de moară* ale lui Hristos în Biserica Sa?

Nu suntem noi cei pentru care Biserica e *hulită*, pentru care Dumnezeu e *drăcuit*, pentru care sfințenia e *luată în batjocură*?

Ba da!

Și trebuie *să ne asumăm*, de fiecare dată, la fiecare mărturisire a păcatelor, faptul că *am smintit* prin viața noastră.

Căci dacă am fi *luminat* pe oameni prin viața noastră...ar fi fost *tot mai multă* bunătate, mărinimie, conștiință, bun simț în oameni...

Pocăința despre care *ne vorbește* Domnul iese din raportarea *la El* și nu *la noi*!

Pentru că la Mt. 4, 17, pocăința e pusă în paralel *cu apropierea* Împărăției cerurilor și nu cu păcatele noastre.

Privirea la noi nu ne apropie *neapărat* de Dumnezeu.

Poate să ne scufunde în disperare, în orgoliu, în pasivitate...

Dar privirea la Sine, privirea la Cine e Dumnezeu *pentru noi*, ne provoacă pocăința în lăuntru nostru.

Ne *rănește* pocăința...

Pentru că vedem *cât de improprii* suntem noi *relației* cu Cel ce ne iubește pe noi cu iubire nețărmurită.

Diferența dintre *iubirea* Lui și...*neiubirea* noastră ne rănește cu lacrimi...

Cu lacrimi de pocăință, cu durere, cu hotărârea de *a o lua de la capăt*...de *a pune început bun*.

Și pocăința e mereu *o luare de la capăt*!

Nu contează ce am făcut ieri, acum două ore, acum cinci minute...

Pocăința e *ca rugăciunea*, ca noua slujbă: *un nou început*.

Mereu un nou început.

Și după cum nu contează că ieri *ai mâncat* sau că ieri *ți-a fost bine* la cap...și că ieri *ai avut bani*...și că ieri *ai avut casă*...dacă azi nu ai casă, dacă nu ai bani, dacă nu ai prieteni, dacă nu ai *zâmbet*...nu ai *nimic*.

Și dacă azi *n-ai pocăință* în suflet, dacă *nu îți pare rău* pentru fiecare păcat pe care l-ai făcut, dacă nu ai *râvnă* să Îl cunoști pe Dumnezeu și pe

Sfinții Lui, dacă nu ai *chef* de noutate ontologică...de *bine* în tine...nu ai nimic.

Da, pe fiecare zi, *ne putem pune* trupul, viața, darurile, eforturile...*la picioarele* Bisericii...

Ale întregii Biserici...

Ne putem *boteza* pe fiecare zi *în dorul* de a ajuta la luminarea și sfințirea oamenilor.

Ne putem trezi pe fiecare zi cu dorința de a fi *un Ioan*...un *dar* al lui Dumnezeu pentru cei care *Îl caută* pe Dumnezeu.

Căci nu contează câți, unde, când, cine *Îl caută* pe El...ci faptul ca noi *să fim acolo!!!*

Acolo unde sunt cei care *au nevoie* de oamenii...Lui...

Nu de oamenii „noștri”...ci de oamenii „Lui”!!...

De oamenii plini de pocăință, de delicatețe, de cuvioșie în toate zilele lor...plini *de Ortodoxie*.

Și dacă vrei să fii *umilul propovăduitor* al Ortodoxiei...trebuie să propovăduiești Ortodoxia care *te pocăiește*, care *te face echilibrat*, care *te face muncitor*, care *te face teolog*, care te face *să arzi* tot timpul de dorul de a fi *robul* Stăpânului.

Pentru că *a zidi* Biserica înseamnă *a ajuta*, cu tot ceea ce ești și poți, la faptul de *a sădi* viața lui Dumnezeu în oameni.

Și dacă Dumnezeu e, prin harul Său în oameni, atunci Biserica e *vie*, se înfrățește, se fundamentează în adevăr, în fapta bună și în iubire.

Dumnezeul nostru treimic, Cel preaiubitor și preamilostiv, să ne dea nouă, tuturor, să ne înfrățim în Biserica Sa, să ne luminăm în Biserica Sa, să ne sfințim în Biserica Sa, pentru ca să facem din pământul acesta un pământ al păcii și al binecuvântării dumnezeiești. Amin!

Predică despre zăpadă

Iubiții mei¹⁵³,

unicitatea fulgilor de zăpadă, după cum spuneam și în decembrie¹⁵⁴, trebuie să ne dea *de gândit* nouă, oamenilor, care suntem și mai unici.

Cei mai unici în comparație cu creația *non-rațională*...atâta timp cât sufletul nostru rațional poate percepe lucrurile *în mod personal*.

¹⁵³ Predică scrisă în ziua de 12 ianuarie 2013.

¹⁵⁴ A se vedea: <http://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/24/oricare-fulg-de-nea-e-unic/>.

Pentru că nimeni nu are *o viață trasă la xerox*...ci cu totul diferită, în detalii și desfășurare, de a tuturor celorlalți.

Iar unicitatea noastră, primită de la Dumnezeu, are drept sens umplerea noastră de har, transfigurarea noastră în *personalități unice*.

Adică trebuie să ne facem cu toții *flori* ale lui Dumnezeu, parfumuri unice, fulgi de zăpadă unici...

...În Apoc. 1, 14, Sfântul Ioan Evanghelistul îl vede pe Domnul, în mod extatic, ca având părul „alb ca lâna albă [și] ca *zăpada* [χιών]” [cf. GNT]. Adică plin de lumină dumnezeiască.

Pentru că *zăpada* e un corelativ, în Dumnezeiasca Scriptură, pentru *lumina dumnezeiască* și pentru *curăția interioară*.

În Dan. 7, 9, tot în mod extatic, *Cel-vechi-de-zile* [Παλαιὸς ἡμερῶν] a fost văzut stând pe tron și având îmbrăcămintea Lui *ca zăpada* [ὡσεὶ χιόνα], cf. LXX.

Adică țâșnind din El slavă dumnezeiască.

La Is. 1, 18 găsim raportarea *la zăpadă*...ca o raportare *la curăția interioară*.

Căci Domnul ne promite aici că de vor fi păcatele noastre *ca finicul* [ὡς φοινικοῦν], adică *roșu-întunecat*, El ni le va face „ca zăpada de albe” [ὡς χιόνα λευκανω, cf. LXX].

Și dacă, adesea, ați auzit, în legătură cu Sfânta Spovedanie, că se vorbește despre *curățire*, despre *iertare*, despre *ștergerea* păcatelor...atunci acestea toate au legătură și cu locul de aici, de la Sfântul Isaia.

Pentru că *iertarea păcatelor* înseamnă *curățirea noastră interioară* de către Dumnezeu...prin care ne face din murdari...din pătimiși, din grețoși...*curați ca zăpada*.

Albi...frumoși, adică *plini* de lumina Lui.

Căci zăpada, după cum spuneam, e o *image concretă* a ceea ce face Dumnezeu în noi prin slava Sa.

Slava Sa, în noi, ne curățește, ne face albi *ca zăpada...*

Nu *la timpul viitor...ci la modul actual.*

Acum, dacă *ne curățim* de păcate, prin mărturisirea păcatelor la duhovnicul nostru și prin pocăința în fața lui Dumnezeu...El ne face *albi ca zăpada.*

Pentru că El, Cel plin de slavă, nu poate să lucreze decât *albire*, luminare, curățire în întreaga creație...dacă noi *Îl lăsăm* pe Dumnezeu *să ne ridice* din căderile noastre.

Și e bine să nu uităm *culoarea finicului: roșu întunecat, închis.*

Adică zbaterea noastră *spre bine*, fondul nostru *bun* din noi, reprezentat de *culoarea roșu*, e *întunecat* de păcatele noastre, de negru.

Suntem *picturi într-un roșu înnegrit.*

Sau *un zgomot dur*, răscolit de durere și de imprecății, ca în muzica rock...în care *ne strigăm* insatisfacțiile.

Însă atunci când oprim, în noi, *lupta* cu Dumnezeu și cu oamenii, când renunțăm la *revendicările* noastre de tot felul, la orgoliul nostru de *a fi apreciați în mod van...*și înțelegem că *împăcarea/împlinirea* noastră constă în *acoperirea* întunericului din noi...*cu zăpadă...*atunci *Îi dăm voie* lui Dumnezeu să ne ajute.

Pentru că El nu ne face binele *cu forța...*

Dar dacă *noi dorim*, dacă ne dorim *umplerea de har*, El ne dăruie harul Său *ca unor prieteni*. Fără resentimente...

Participă împreună cu noi...la spălarea, pe dinăuntru și pe din afară, a casei sufletului nostru.

De aceea ne umple *de zăpadă*, de zăpada slavei Sale, de o zăpadă care *nu ne îngheață* ci ne umple de bucurie dumnezeiască, de curăție, de sfințenie.

Și vedem acest lucru pe Tabor, în descrierea Sfântului Marcu [9, 3]: veșmintele Domnului s-au făcut „strălucitoare [στυλπνά], albe foarte *ca*

zăpada [λευκὰ λίαν ὥς χιών]”, cf. MGK și le-a produs *multă bucurie dumnezeiască*.

Însă *lumina dumnezeiască* nu e *zăpadă*...ci e *ca zăpada de albă*, de frumoasă, de luminoasă.

Zăpada, prin culoarea ei *albă*, arată ceva din curăția, frumusețea și gingășia luminii dumnezeiești.

Zăpada e *un termen de comparație*, ca și soarele, pentru lumina dumnezeiască.

Însă sunt termeni tereștri, slabi...în *comparație* cu lumina slavei Sale.

Însă în Dumnezeiasca Scriptură zăpada este *asociată* și cu *pedeapsa*...

În Ieș. 4, 6, cf. MGK, *lepra*¹⁵⁵ e comparată cu *zăpada*.

Pentru că așa cum zăpada *acoperă* totul...la fel acoperă și lepra *pielea* omului.

Tot în MGK, lepra lui Mariam e *ca zăpada* [Num. 12, 10] dar și lepra lui Ghezi [II Reg. 5, 27].

Și ca să scapi de *lepra păcatului* trebuie să te lași *acoperit* de Dumnezeu cu *zăpada slavei* Sale.

De aceea, privind zăpada de afară, care cade atât de frumos, am vrut să *o cereți* și pe cea *din înăuntru*!

Căci așa cum Dumnezeu *acoperă* pământul cu zăpadă și nu se mai văd urâciunile pe care le-am făcut, tot la fel El *ne acoperă* sufletul și trupul, dacă cădem înaintea Lui, cu *iertarea* slavei Sale celei veșnice.

Lăsați-L pe Dumnezeu, cu alte cuvinte, *să vă ningă* slava Lui! Amin.

¹⁵⁵ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Lepra%C4%83>.

Predică la Duminica a 29-a după
Rusalii [2013]

Iubiții mei¹⁵⁶,

pentru ca *să recunoști* pe altul, *să vezi* valoarea lui, importanța lui în viața ta și a lumii trebuie *să te cunoști pe tine*.

Trebuie să știi *cine ești tu* și *cât valorezi tu*.

Cât valorezi tu *în fața* lui Dumnezeu și cât valorezi tu *în fața* oamenilor.

Iar pentru asta trebuie să te pui cu totul *în slujba* cunoașterii comunionale, abisale.

Pentru că fără să știi *importanța* omului și a vieții lui, ce înseamnă mântuirea omului și care e perspectiva lui de viitor și veșnică nu poți să ai *recunoștință* față de oamenii care au făcut ceva în viața lor.

Ceva care vine până la mine...și care mă face să fiu *mulțumitor* pentru asta.

Căci dacă *le înțeleg* cărțile, zidirile, obiectele, descoperirile lor științifice atunci le percep la modul foarte mulțumitor *valoarea*. Valoarea personală.

¹⁵⁶ Predică scrisă în ziua de 18 ianuarie 2013.

Și e nevoie de ardoarea de *a te ști pe tine*, dar, în același timp, e nevoie să fii *avid* de *a-i cunoaște* pe oameni în adevărata lor intimitate.

De a-i cunoaște și de a le înțelege viața și greutățile...și să le discerni *valoarea* pentru ceilalți.

Pentru că *de la distanță* nu pot să înțeleg *cine* e Dumnezeu și nici *cine* e *omul* de lângă mine...și toți cei care au fost, sunt sau mă vor urma în existență.

Trebuie să mă apropii de Dumnezeu și de oameni în același timp și pe cât mă apropii de Dumnezeu îi simt și îi înțeleg și mai clar, și mai profund pe oameni.

Pentru că Dumnezeu e viața, e luminarea noastră, e înțelegerea *de sine* și *a altora*, care face bine tuturor.

...Cei 10 bărbați leproși [Lc. 17, 12-19] stăteau *la distanță* [πόρρωθεν, v. 12, cf. GNT]...

La *distanță* de oameni...distanță pe care le-o impusese Legea [Lev. 13, 45-46, cf. LXX] celor care erau bolnavi de lepră.

Însă oricine e *bolnav* sufletește și trupește se simte *departe* de ceilalți dar și de Dumnezeu.

Stă *departe* de comuniune...sau *percepe greșit* comuniunea.

Dar când conștientizăm *boala* sufletului în primul rând (pentru că bolile trupești sunt *evidente* și *dureroase* pentru toți) atunci devenim *rugăciune*.

Și rugăciunea e starea în care *ne înțelegem cel mai bine* durerea și neputința și nevoia de mântuire pentru că rugăciunea e *spunere cu glas* a nevoii noastre lui Dumnezeu.

Ne *vorbește* sufletul cu Dumnezeu...

Se manifestă în toată *nevoia* lui...și nu *simandicos*...

Fapt pentru care plânsul, durerea, zbaterea interioară, metaniile, căderea noastră cu fața la pământ *înaintea* Lui sunt rugăciune *din* și *cu toată* ființa.

Însă atunci când Dumnezeu *ne vorbește* interior, când ne îndrumă...ne trimite la *preoții Lui* (v. 14).

Și preoții Lui, adică cei care ne pot *îndruma* spre vindecare, spre vindecarea noastră sufletească și trupească, sunt cei care ne ajută *să creăm și să consolidăm* relația cu Dumnezeu.

Numai că niciun preot sau povățuitor duhovnicesc nu trebuie să ne *inoculeze* ideea că el „ne poate mântui”.

Ci, oricât de duhovnicesc ar fi acel om care ne conduce/ ne îndrumă, el nu trebuie să ne conducă *spre sine* ci *spre Dumnezeu*.

Și dacă *ne conduce* spre Dumnezeu, dacă ne învață să fim *oameni duhovnicești*, exersați în cunoașterea teologică și în nevoința ascetică, atunci ne învață să avem *o relație personală profundă* cu Dumnezeu, de la Care ne vine toată *tăria* noastră duhovnicească.

Căci și leproșii din Evanghelia de azi se curătesc *pe cale* (v. 14).

Mergând...

În timp ce *împlineau* porunca Domnului, poruncă ce *te vindecă*, ce *te schimbă*, ce te face *frumos*.

Pentru că mergând acolo unde El *i-a trimis*...tot El *i-a și vindecat*. Asta pentru ca să le spună lor și nouă, că boala vine *din neascultare*, din păcat, iar vindecarea *din ascultarea și iubirea* lui Dumnezeu.

Leproșii au plecat *prin nădejde* spre vindecarea lor. Au *crezut* în Cel ce le-a spus acest lucru...și *au nădăjduit* în El...

Însă pentru ca să fii *recunoscător*...trebuie să *Îl iubești* pe Cel ce te vindecă. Trebuie *să nu mai poți* trăi...fără El. Și nu *Îl poți iubi* pe Cel ce te vindecă *atât de mult*...decât dacă *Îl înțelegi*. Dacă *Îi înțelegi* iubirea.

Așa se explică faptul de ce *porunca ultimă* dată Sfinților Apostoli a fost *iubirea dumnezeiască* [In. 13, 34-35]. Adică nu o iubire oarecare...nu o iubire oricum...nu o iubire *după*

mintea noastră...ci o iubire teologică. Fiindcă El ne cere *să ne iubim...* după cum *ne-a iubit* El [In. 13, 34].

Și asta pentru că credința, ca cunoaștere teologică unilaterală, poate duce la *fanatism* și la *schismă*. Lucru care s-a petrecut adesea în istorie...și s-a *instaurat* până azi în istorie într-un mod dureros.

La fel, nădejdea, de una singură, poate avea *așteptări* de tot felul, care mai de care *mai hilare*.

Și ați văzut în luna trecută, în decembrie 2012, cum o lume întreagă s-a *panicat* sau a *râs* pe tema *sfârșitului lumii*, prezis în mod mincinos.

Însă dragostea teologică, dragostea matură, dragostea eclesială, care e *semnul distinctiv* al creștinilor ortodocși [In. 13, 35], e plină de credință, de nădejde, de recunoștință, de fidelitate.

Pentru că *dragostea eclesială* sau *evlavia dumnezeiască* e un mod de viață și de manifestare plin de sfințenie, în care cunoașterea teologică, nădejdea teologică, comuniunea teologică și recunoștința teologică sunt împreună.

Căci nimeni nu poate *să Îl iubească* pe Hristos și, în același timp, *să Îi calce în picioare* Biserica, Scriptura, Tradiția, Sfinții, modul personal în care Dumnezeu conlucrează cu oamenii.

La o astfel de *iubire*, de *unire sfântă* între noi s-a referit Domnul, când a spus că ea e *semnul distinctiv* al creștinilor: la iubirea care nu lasă nimic *pe-afară*, care *nu exclude* sau *nu falsifică* ceva din cele revelate și predate nouă de Părinții noștri.

Iar cei care pledează pentru *desfîințarea* sau *remanierarea* Bisericii într-un secol sau într-altul nu cunosc ce înseamnă *iubirea teologică* a ortodocșilor sau *legătura indestructibilă* dintre Hristos și mădularele Sale duhovnicești, care sunt cei credincioși.

Adică nu putem *să desfîințăm* ceva din Biserică pentru că asta ar însemna *tăgăduirea* relației de iubire cu Dumnezeu.

Pentru că *a fi în iubire* față de El înseamnă *a fi în tot ceea ce El a binevoit să ne descopere* nouă.

Fapt pentru care noi *nu inventăm* pe fiecare secol credința Bisericii ci *aprofundăm* credința Bisericii una, aceeași de la început, care e *comoara de iubire și de sfințenie* care ne leagă de Dumnezeu nostru, pe unii de alții și pe noi de întreaga istorie a umanității.

...Da, toți s-au curățit de lepră! Pentru că toți oamenii au primit și primesc *daruri nenumărate* de la Dumnezeu.

Însă cel care *conștientizează* darurile Lui, minunile Lui în viața sa și Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru toate și *se lipește* de El cu iubire indestructibilă, acela e un om *recunoscător* în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

E un *samaritean*, adică un *străin* de cunoașterea lui Dumnezeu, pe care El *l-a schimbat* cu schimbare dumnezeiască.

Și ori de câte ori auziți despre acest samaritean, care a venit *cu glas mare* ca să Îl slăvească pe Dumnezeu [v. 15], pentru că l-a vindecat de *boală* și de *necredință*, trebuie să înțelegeți că *așa ne vrea* Dumnezeu pe toți: plini de *mulțumire* [v. 16], plini de evlavie, plini de frumusețe duhovnicească.

Căci credința care *ne desparte* sau nădejdea care *ne halucinează* tot felul de frici și care credință și nădejde nu se întâlnesc *în dragoste* și *în recunoștință* nasc *singularizări în masă* și nu *comuniune interpersonală*.

Însă comuniunea iubirii *păstrează* credința și nădejdea în echilibrul lor, le face *unelte ale maturizării noastre duhovnicești* și nu *arme de distrugere în masă*.

Pentru că păstrează credința *ce a fost de la început* și nădejdea care *ne mântuie* pe noi și ne arată *frumoși și responsabili și duhovnicești* pe măsura la cât suntem *de responsabili* față de toți și de toate.

Mai direct spus: dacă *păstrăm* cărțile sfinte, Sfintele Icoane, Sfintele Moaște, slujbele noastre dumnezeiești *nealterate* păstrăm *legătura vie* cu Tradiția Bisericii.

Cu Sfinții și trăitorii ortodocși din fiecare secol, pentru că avem *același conținut* al credinței și *al vieții duhovnicești* împreună cu ei.

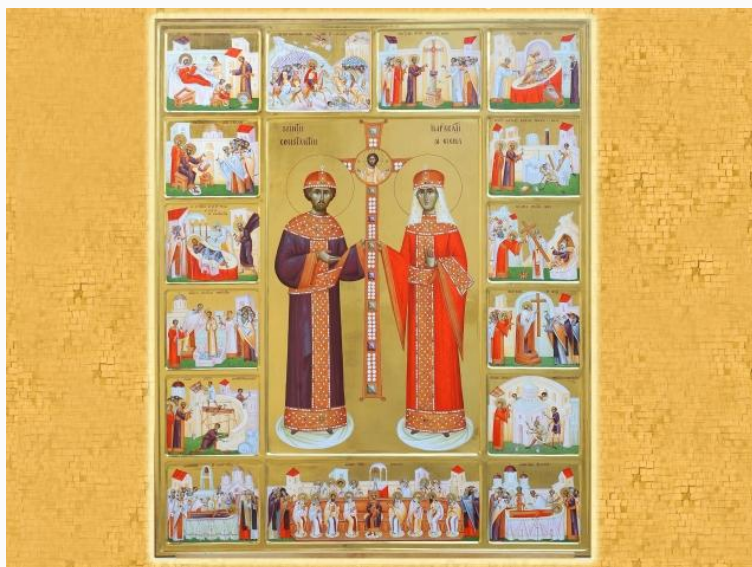
Și nu trebuie, în niciun fel, *să abdicăm* de la unirea noastră în credință și nădejde și dragoste cu toți membrii Bisericii Ortodoxe de până acum pentru că ea, această *unire interioară*, această *asumare interioară* a întregii istorii și Tradiții a Bisericii înseamnă *rămânerea* în iubirea lui Dumnezeu, alături de aceia.

Așadar, iubiții mei, Evanghelia de azi este o chemare la *maturizarea eclesială*.

La a ne gândi *statutul de membri* ai Bisericii la modul existențial și de a face toate eforturile posibile și imposibile la prima vedere de *a evidenția viața* și *lucrarea* lui Dumnezeu din Biserica Sa.

Pentru că preamărind *prezența* și *lucrarea Lui* cu fiecare dintre noi și arătându-ne *mulțumitori* pentru toate binefacerile Lui în viața noastră, dovedim că El e viu în noi și că noi suntem *slujitorii* Lui. Amin.

Predică despre *noi* și *alții*

Iubiții mei¹⁵⁷,

problema *identității ortodoxe* este problema lui *noi* în relație cu *alții*.

Nu a lui *noi separați* de alții...ci a lui *noi în relație* cu alții!

Pentru că a vorbi despre *ortodocși*, ca despre niște inși *separați* de alt fel de credincioși, duce la imaginea unei Biserici Ortodoxe care nu are *tangență* cu...ceilalți, cu lumea în amplitudinea ei.

Însă noi avem o identitate *distinctă*, ca ortodocși dar nu *separată* de lume.

Adică avem un mod de *a vedea* lucrurile și de *a trăi* normat după revelația dumnezeiască și după Tradiția Bisericii dar modul nostru de a gândi, de a simți, de a ne manifesta nu este unul care...*nu are nimic* de-a face cu viața unui protestant, a unui catolic, a unui musulman, a unui hindus, a unui anarhist.

Ci avem *în comun* cu ceilalți firea umană, modul în care funcționează trupul și mintea

¹⁵⁷ Predică scrisă în ziua de 21 ianuarie 2013.

noastră, accesul la educație, la cultură, la muncă, la divertisment...locuirea pe același pământ.

Numai că trăim toate acestea *în felul nostru*.

Și contează *foarte mult* faptul că noi suntem cei pe care Dumnezeu i-a renăscut prin Botez și îi hrănește și îi schimbă prin Tainele și slujbele Bisericii...și, în același timp, e foarte important ca noi să fim *factori pozitivi* în societate, *lumini duhovnicești* și nu *oameni dezechilibrați*.

Iar pentru *a-ți cunoaște* identitatea ortodoxă trebuie *să te dedici* studiului teologic și vieții ascetice.

Și studiul teologic și munca de a te lupta cu patimile îți vor da *identitatea ta ortodoxă*, care va privi lucrurile *ortodox* fără ca prin aceasta să nu aibă niciun *punct de legătură* cu altfel de credincioși.

Dimpotrivă, cu cât ești *mai sporit* duhovnicește și *mai profund* din punct de vedere intelectual găsești tot mai multe *puncte de legătură*...cu cei *ca tine*...dar și *cu alții*, cu cei care *nu sunt ca tine*.

Spre exemplu, pastorul baptist Marius Cruceru, într-o exegeză la Mt. 13, 53-58, a afirmat că el nu este *ecologist* tocmai pentru că știe că „pământul va arde cu trosnet”.

Adică *nu respectă* pământul și nici sănătatea lui, nu se luptă pentru *nepoluarea* pământului...pentru că înțelege focul ce *va prefăce* pământul în sens *material* și nu *spiritual*.

Din punct de vedere ortodox însă pământul nu va fi *ars cu foc material* de către Dumnezeu ci va fi *transfigurat* prin slava Sa, pentru că *focul* despre care vorbește Apocalipsa e *slava* lui Dumnezeu și nu *un incendiu planetar*.

Și eu sunt *altfel* decât el în această problemă...pentru că îmi *cunosc* identitatea ortodoxă.

Eu sunt *ecologist*...dar nu în sens *autonom* ci în sens *teologic*.

Eu apăr și păzesc pământul, îl lucrez și îl sfințesc, îl binecuvintez prin rugăciunea și nevoița mea pentru că știu că atât sufletul, cât și trupul cât și întregul univers sunt *capabile* să fie *umplute* de slava lui Dumnezeu, a Celui care le va face pe toate *noi*, adică *transfigurate*.

Iar dacă știu *cine sunt*...știu, în același timp, și cine *nu sunt* ceilalți care nu sunt *ca mine*.

Eu știu că sunt *parte componentă* a Bisericii care vine de la Hristos *în mod neîntrerupt*.

Eu știu că există *o legătură vie* între toți Sfinții lui Dumnezeu de la începutul lumii și până azi.

Eu știu că Dumnezeu *ne umple* de slava Sa pentru că *am experiat* acest lucru în viața mea eclesială.

Eu am *o perspectivă soteriologică globală* pentru că știu că oricine va *intra* în Biserica Ortodoxă va fi trecut de la *moarte* la *viață* prin lucrarea Prea Sfintei Treimi.

Toate *afirmațiile teologice* pe care le pot face, care vin din *cunoașterea* Tradiției Bisericii, vorbesc despre *identitatea mea religioasă*.

Eu sunt *ortodox prin Botez* și prin *viața mea eclesială*...dar vreau să mă fac și *mai ortodox*, pe fiecare zi *mai ortodox* și anume prin *identificarea* mea tot mai profundă, la nivel experiențial, cu teologia și viața Bisericii.

De aceea eu *sunt*...și, în același timp, trebuie să fiu și *mai...ortodox*.

Sunt preot, bărbat, român, european, pământean...și trebuie să înțeleg *tot mai mult* ce înseamnă aceste lucruri în existența mea.

Pentru că nu e de ajuns *să fiu*...ci și să conștientizez tot mai mult *ceea ce sunt*.

Însă ca să fiu și mai ortodox și mai român și mai bărbat și mai preot...am nevoie să fiu *în relație* cu oameni care sunt *ca mine* dar și cu oameni care *nu sunt ca mine*.

Și în măsura în care îi cunosc *pe alți ortodocși*...sau *pe eterodocși* de orice nuanță

înțeleg *cine sunt eu și ce fac eu* în comparație cu ei.

Dacă *îi exclud* pe toți ceilalți oameni *din relația* cu mine...dacă nu mă văd *în comparație* cu ei *nu îmi văd* nici eu părțile pozitive și nici pe cele negative.

Și atunci când ne e frică de *alteritate*, de alții...de *întâlnirea* cu alții la nivel religios, profesional, comunitar...ne e frică de *întâlnirea cu noi*.

Ne e frică *să ne vedem*, în mod tranșant, *prin ochii* altora.

Ai noștri, din familie, din parohie, din eparhie, din Biserică...ne pot *peria/ ne pot minți frumos*...dar alții *ne spun verde în față* ceea ce cred despre noi.

Și *întâlnirea cu noi*...din alții...e *plină de surprize*.

Tocmai de aceea oricât *de ortodocși* am crede că suntem noi...e nevoie să ne vedem *prin ochii* altor ortodocși...sau prin ochii romano-catolicilor, ai anglicanilor, ai musulmanilor, ai hindușilor, ai nereligioșilor, ai oamenilor de tot felul...pentru ca să înțelegem *cum și de ce* oamenii văd *altfel* lucrurile decât noi.

Așa că e nevoie *de dialog!*

De dialog *de conștiință*...

De dialogul în care *ambele părți* recunosc lucrurile *la modul realist*.

Pentru că *oriunde* ne-am întâlni și *orice* am vorbi cu alții...trebuie să luăm aminte la cât suntem *de noi înșine/ de ortodocși* în relație cu ei.

Și la ce trebuie *să învățăm* din orice *întâlnire* cu cineva care *ne seamănă* sau *nu ne seamănă*.

Așa că trebuie *să ne împrietenim* cu cei care *nu sunt ca noi*...ca să vedem *cât de consecvenți* suntem în modul nostru de *a fi ortodocși*.

Și cu atât mai mult trebuie *să ne înfrățim tot mai mult* cu cei care *sunt ortodocși* ca și noi ca să vedem *cât de aproape* sau *de departe* suntem de

comuniunea plină de iubire pe care Dumnezeuul nostru treimic o cere de la noi.

Astfel vom fi *tot mai ortodocși* și *tot mai deschiși* față de toți, arătând că *ne pasă* de fiecare om care dorește *un dialog real* cu noi și, în același timp, că viața noastră e *o continuă schimbare*, aprofundare a lucrurilor și nu *o realitate țeapănă*, inflexibilă.

Dumnezeu să ne dea tuturor harul de *a înțelege ceea ce ne trebuie* și *ceea ce ne lipsește*...pentru a fi *slujitorii Lui* și...*oameni între oameni!* Amin.

Predică la Duminica a 31-a după
Rusalii [2013]

Iubiții mei¹⁵⁸,

Evangelhia de azi [Lc. 18, 35-43] ne învață lucruri importante despre *credință*.

Lucruri pe care trebuie să le verificăm în noi...ca să vedem dacă credința noastră are aceste însușiri.

Și anume că credința *se roagă*, că credința *stăruie în nădejde*, că credința e *dialogică*, că e *demnă*, că e iubitoare și recunoscătoare.

Pentru că cel orb, din Ieriho, a cerut milă *nu de la oameni ci de la Fiul lui David*, de la Mesia, de la Singurul care putea să îl miluiască potrivit cererii sale.

De aceea credința e *demnă*, pentru că *nu se încrede în oameni ci în Dumnezeu*.

Însă, e adevărat, Dumnezeu lucrează *prin oameni* la bucuria și mântuirea noastră. Numai după ce noi ne punem *cu totul* nădejdea în El.

¹⁵⁸ Predică scrisă în ziua de 24 ianuarie 2013.

O credință care se roagă (v. 38-39)...

Și care, în același timp, *stăruie în nădejde*, pentru că nu i se răspunde imediat.

Însă credința e *dialogică*, pentru că orbul *vorbește* cu Domnul (v. 41-42).

Și îi cere lucruri cu demnitate, scurt, concis, fără *temenele* infinite...

Lucru care trebuie să ne învețe pe noi să *fim deschiși*, să acționăm imediat când *ni se cere* ajutorul, dacă putem *să dăm* ajutor, și să nu ne placă *umilința nesfârșită* a oamenilor în fața noastră.

Pentru că atunci când *umilești*, ești, de fapt, *umilit* de demoni.

Ești *îmbrobodit* de ei...și te crezi *important*, de-ne-dat-jos...pentru că *ți-ai uitat* originile și demnitatea.

Însă *demnitatea umană* nu se pierde *prin boală*!

Nici *prin sărăcie*.

Iar cine are *curajul* să umilească săraci, văduve, orfani, oameni cu deficiențe, cu metehne...*se umilește pe sine*.

Pentru că arată că *nu e om*...nici măcar atunci când poate să arate că e om din destul.

Iar fostul orb, odată vindecat, ne arată că credința e *iubitoare* și *recunoscătoare* pentru că acesta „Îl urma pe El *lăudând pe Dumnezeu* [δοξάζων τὸν Θεόν]” (v. 43).

Însă, mai înainte de toate, observăm că credința e văzută *în mișcare*, ca *stare interioară* a omului, ca mod *de acțiune* al lui.

Pentru că Evanghelia de față vorbește despre *cum se manifestă* credința, cum arată ea într-un om și nu despre *conținutul ei teologic*.

Fiindcă acest *conținut teologic*, obținut prin citire și prin experiență și prin receptare de experiență trebuie să se manifeste *viu*, organic, iubitor, doxologic.

Iar Domnul ne ajută *cu exemple*, cu exemple vii de viață ortodoxă pentru ca să înțelegem care e *credința care ne mântuie* (v. 42).

Pentru că, pe de o parte, avem nevoie de *credința adevărată a adevăratei Biserici a lui Hristos*, care vine de la El la noi iar, pe de altă parte, trebuie *să ne însușim*, în mod existențial, această credință.

Riscurile sunt de ambele părți.

Dacă nu ești ortodox, ești *mai aproape* sau *mai departe*, potrivit erorilor în care crezi, de credința și viața Bisericii Ortodoxe iar, dacă ești ortodox, asta *nu te mântuie automat*, pentru că trebuie *să îți însușești* credința și viața ortodoxă în mod fințial.

Așa că, a te naște într-o familie de creștini ortodocși nu e *un privilegiu*, dacă *nu afli* dreapta credință a Bisericii și *nu o intrupezi* pe măsura ta.

Dacă vrei să fii *ortodox* cu adevărat, atunci, da!, e *un mare* dar de la Dumnezeu că te-ai născut acolo unde e Biserica.

Dar dacă nu faci *nimic* pentru mântuirea ta, pentru umplerea ta de *viața* lui Dumnezeu, a te fi născut acolo, într-o țară ortodoxă, înseamnă o *călcare în picioare* a darului lui Dumnezeu.

Pentru că unii Îl caută pe El...și Îl găsesc *după dureri imense*...pe când noi stăm cu El *la masă* de când suntem mici...și nu Îi observăm deloc *prezența*.

Așa că *responsabilitatea* noastră, a țărilor ortodoxe, e imensă, pentru că noi trebuie să fim *lumina lumii și sarea pământului*.

Și de *viața* și de *dinamismul* mărturisirii noastre ține *mântuirea* întregii lumi.

Pentru că *mântuirea* înseamnă *să vezi*, cu adevărat, *pe Cel în care crezi* și *să trăiești* în ritmurile poruncilor Lui și ale iluminărilor Sale.

Lucru pe care *îl întâlnim* în toate viețile Sfinților...unde observăm, pe de o parte, cum ei *au căutat* să împlinească poruncile Domnului cu multă atenție dar, pe de altă parte, au avut în viața lor multe iluminări, multe minuni, multe descoperiri de la Dumnezeu prin care au fost

corecrați, învățați, sprijiniți în înțelegerile și viața lor.

Astfel, credința e vie, credința crede/ se încrede în El, nădădjuiește în El, Îl iubește pe Dumnezeu, e dialogică, cuprinde toată problematica relației noastre cu Dumnezeu și cu semenii și în măsura în care e plină de *vederea* și de *simțirea* lui Dumnezeu e plină de *mântuirea Lui*.

Iar aici observăm diferența *enormă* între ce înseamnă *mântuire* pentru ortodocși și ce înseamnă mântuire pentru alții.

Pentru că la noi mântuirea nu e ceva *asigurat*...nu e ceva pe care *îl primești* și din care *nu mai poți să cazi niciodată*, orice ai face...ci la noi mântuirea e *continua viețuire în har*, continua pocăință, continua dorință de mântuire, creșterea continuă în cunoașterea și iubirea Lui, creșterea continuă în fapte de multă demnitate și omenie, adică *o stare harică* din care poți cădea oricând...

De aceea, marii Sfinți ai lui Dumnezeu *nu se încredeau niciodată în ei*, nu se credeau niciodată *mântuiți*...ci până în ultima clipă a vieții lor considerau că sunt *foarte păcătoși*, că mai au multe de îndreptat, că nu sunt *vrednici* de Dumnezeu chiar dacă ei erau *plini* de slava Lui și de mari fapte de curăție.

Și asta tocmai pentru că știau, din experiență, cât de ușor *se cade din har*, din *simțirea harului* și din *vederea lui Dumnezeu*...dacă lași gândurile demonice *să incolțască* în ființa ta.

Așa stând lucrurile, înțelegem că *a fi oameni credincioși* nu înseamnă a ieși în evidență *la modul băcător la ochi* pe oriunde mergem, ci a ne comporta într-un firesc plin de teologie și de curăție interioară.

Pentru că *a fi ortodox* nu înseamnă *a șoca vizual* sau *a indispune la nivel social* ci de a fi *plăcut* într-un mod *demn*, într-un mod *frumos*, într-un mod *echilibrat*.

Căci *nu indispun*, în primul rând, baticul, barba, reverenda, rasa monahală, cuviința, bunul

simț, credința noastră...ci tocmai modul *sfidător* sau *inept* în care alegem *să ne afișăm* credința și modul de existență.

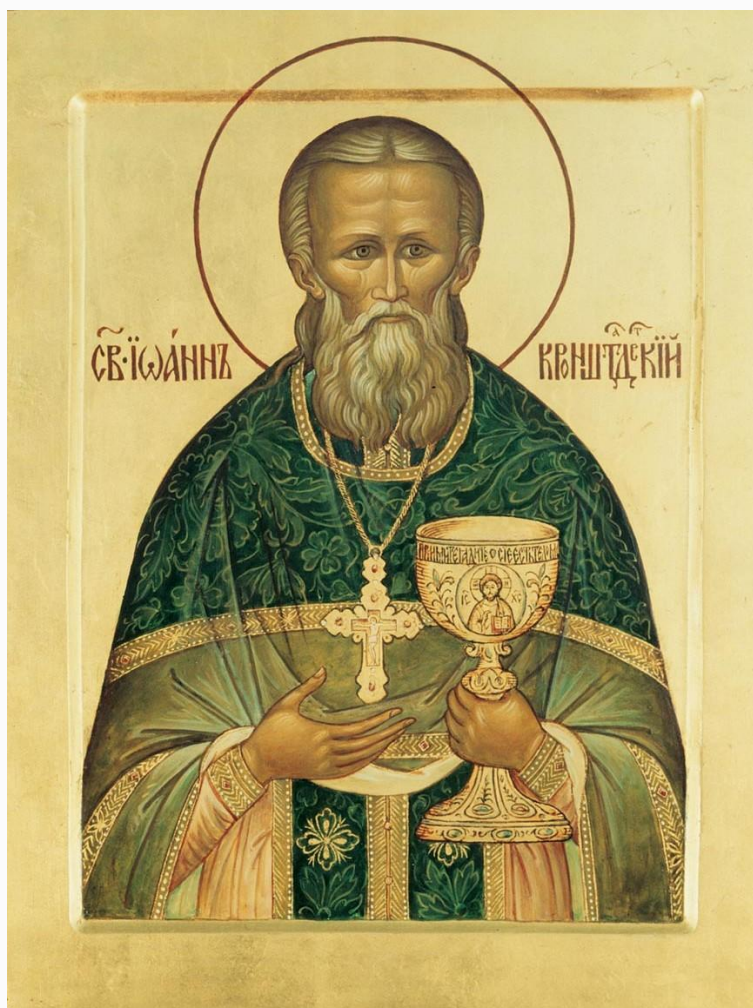
Dacă ne văd *inflexibili*, dacă ne văd *bădărani*, dacă ne văd *perverși*, dacă ne văd *duplicitari*, bineînțeles că au motive *să hulească* Biserica și credința...sau *să se îndreptățească* în comportamentul lor relaxat/ vicios.

Cu alte cuvine, *credința ortodoxă* e calea spre *fericirea dumnezeiască*...fiind, întotdeauna, o *piatră de scandal* pentru alții.

Și trebuie *să ne asumăm* și bucuriile *duhovnicești* dar și *tristețile* care țin de viața evlavioasă.

Iar în măsura în care învățăm continuu *ceea ce trebuie să facem* și *ceea ce nu trebuie să facem* și *cât și cum* să facem din *ce trebuie să facem* știm să ne comportăm *cu firească eleganță* și *libertate duhovnicească interioară*. Amin!

Predică despre preot

Iubiții mei¹⁵⁹,

a vorbi despre *preot*, despre *preoție*, despre cum *să ne comportăm* față de preoți e o temă *deranjantă*.

Pentru că preotul e bun când *face*, când *dă*...dar nu când *cere*.

Când dă milostenie, când ajută, când zidește Biserici, când nu...*deranjează*, când ne iartă nouă multe....„e băiat bun”.

Dar nu și când *subliniază* păcatele și neregulile noastre.

¹⁵⁹ Predică scrisă în ziua de 26 ianuarie 2013.

Atunci devine, deodată, *dușmanul nostru*...ca și când *un Părinte duhovnicesc* îți poate face *rău* când *îți vrea binele*.

Însă *aversiunea* noastră față de preot nu are legătură, în primul rând, cu ce *face* și *nu face*, cu viața lui personală...ci cu *teologia* din spatele lui...adică cu *Dumnezeu*.

Dumnezeu e *Cel-greu-de-suportat* și nu *preotul* în primul rând.

Pentru că se observă faptul, în popor, că preotul care e „cu lumea” nu e atât de „problematic” ca preotul care *învață lumea* să se despătimească.

Însă, pe măsură ce preotul *ne aminește* de Dumnezeu, pe măsură ce ne ridică *ștacheta* vieții noastre, pe măsură ce *ne stingherește* orgoliul...atunci el devine *o țintă*.

De aceea, un alt fapt observabil, e acela că *ironiile* la dresa preoților vizează *ștacheta ridicată prea sus*...

Ei devin *subiect de banc* tocmai pentru că *au valori superioare*.

Și astfel, orice aducere *în prim-plan* a unui păcat, a unei erori, a unui-lucru-de-nesuportat de la preoți...Îl are în vizor *pe Dumnezeu*...„Care nu ne lasă în pace”.

Și asta arată că sub postmodernitatea noastră *subțire*...sub *ideologizarea* noastră adică, sub forma noastră de „deparazitare” de religiozitate...stă *frica* de prezența Lui...chiar dacă *nu Îl mai băgăm în seamă* sau *Îl credem absent din lume*...

Iar faptul că o tânără *a murit* la Tanacu în timpul exorcizării...sau că unor preoți nu „le-a reușit” exorcizarea¹⁶⁰, că unii preoți „deschid cartea” sau că unii „s-au îmbogățit” de pe urma preoției devin *subiecte de presă*...tocmai pentru că preotul, din perspectivă postmodernă, nu e văzut ca un *harismat*, ca un *Părinte plin de har*,

¹⁶⁰ A se vedea: <http://www.dcnews.ro/2013/01/preoti-chemati-in-judecata-pentru-ca-au-ratat-exorcizarea/>.

ca un *om al lui Dumnezeu*...ci ca un *angajat* al Bisericii, ca un *prestator de servicii*.

Și nu contează, până la urmă, *ce se spune de rău* despre un preot sau despre Biserică...ci contează *să se diminueze* încrederea în credință, în slujitorii Bisericii, implicit în Dumnezeu.

Iar dacă oamenii au tot *mai puțină* frică de Dumnezeu și *respect* față de oameni e pentru că *prezența lui Dumnezeu*, în societate, pe diverse canale, a fost distorsionată.

La școală copiii învață *lucruri amestecate* despre Dumnezeu.

Familia, tot mai minimalizată sau dezorganizată, nu mai are timp de lucrurile *cu adevărat importante*.

Prezența la Biserică e *redușă*...iar în online oamenii caută, în proporții *mici*, totuși, teologie.

Așa că preotul, cel care te poate *învăța* despre Dumnezeu și te poate conduce spre o *relație personală* cu Dumnezeu, are o *prezență redusă* în societate...în comparație cu oamenii sportului, ai politicii și ai divertismentului...care au canale mediatice diverse.

Da, la Biserică *faci catehizare* cu cei care *vin* acolo...dar numărul celor care *nu vin* la Biserică e foarte mare.

Și cei care *nu vin*...au nevoie de *prezența* noastră, de prezența noastră *asumată* la nivel public, așa cum eu *mi-o asum* aici...pentru ca *să ne cunoască* în adevăratul sens al cuvântului.

Pentru că teologia și viața Bisericii *au cote înalte* și e nevoie de *departajarea* între *păcatele noastre* și *învățătura* Bisericii.

Și așa cum nu putem confunda *medicina* cu o *eroare medicală* tot la fel nu putem confunda *păcatele unui preot* cu *lucrarea lui Dumnezeu printr-un preot*.

Iar Biserica *desconsiderată*, minimalizată...transformată în mintea unora într-un SRL...nu devine și în fapt „o instituție

oarecare” dar atrage după ea o *stricare* a moravurilor și a mentalităților și mai mare.

Iar cea care *suferă enorm* e societatea, care *decade* tot mai mult...și nu Biserica!

Pentru că *credincioșii conștienți* ai Bisericii știu să facă *diferența* între *scăderile* preoților și *lucrarea lor sfințitoare* și *îndumnezeitoare*...dar cei care nu sunt niște credincioși fervenți și care nu au avut parte de o cunoaștere teologică aprofundată, *minimalizând* și *ironizând* Biserica și pe preoții ei, nu își dau seama că măresc *laxitatea morală* la nivel social.

Bineînțeles, preotul nu trebuie să fie o *sminteală* pentru oameni...dar, în același timp, e nevoie de o *schimbare de optică* a societății în ceea ce-l privește.

Și anume, că nu trebuie să *maximalizeze* erorile preoților, ale politicianilor, ale avocaților, ale medicilor etc. ci să vadă *aportul lor benefic* la adresa societății.

Să vadă, mai degrabă, *ce fac bine*...decât ceea ce, unii dintre noi, *fac rău*.

Pentru că atunci când *negi*, când instigi la *violență*, când *elimini* pe cineva nu faci decât să produci *sciziuni* la nivel social.

Dar atunci când vezi *erorile* ca pe niște *fapte personale* și nu le *extrapolezi* la toți, nu îi bagi pe toți preoții „în aceeași oală” ci îi vezi „după ceea ce sunt și fac fiecare în parte”.

Păcatul *generalizării*, cu alte cuvinte, distruge *încrederea* în instituții și în vocații.

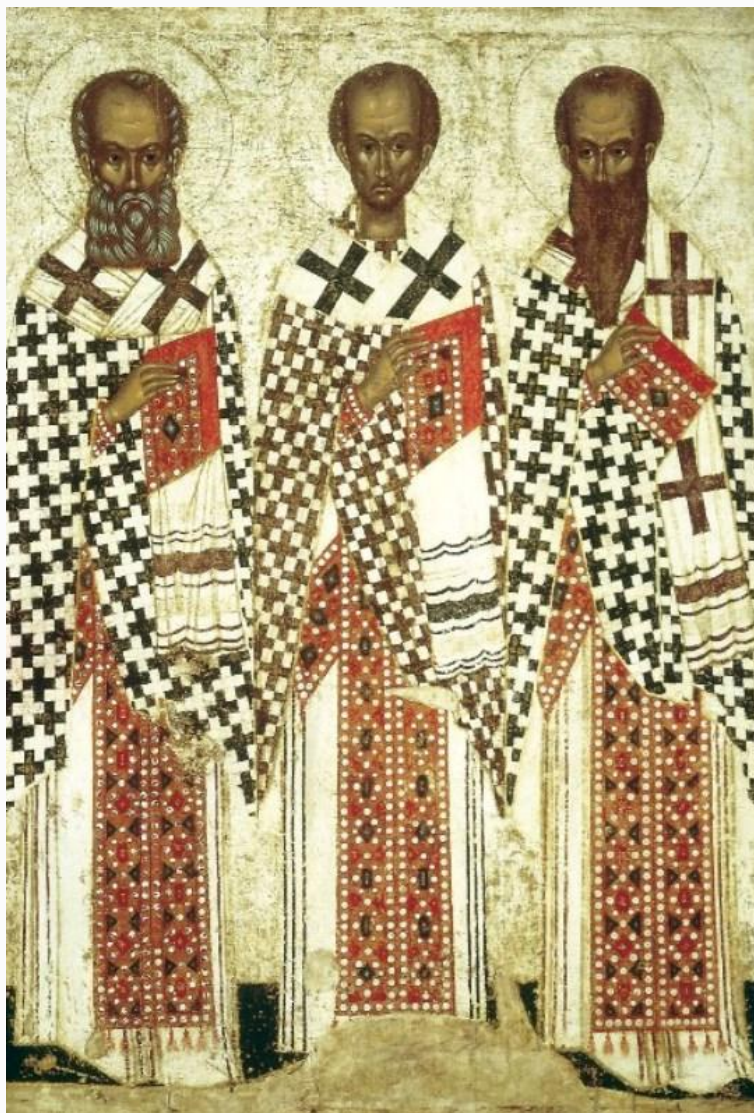
Și, cu precădere în cazul Bisericii, *a generaliza* înseamnă *a desconsidera*.

Dar *a desconsidera*, în primul rând, nu pe oameni, ci pe Dumnezeu care *lucrează* prin ei. Căci Dumnezeu, Cel care *ne-a hirotonit pe toți* preoții Lui, tot El *ne va judeca* pentru lucrurile vieții noastre.

Dar dacă El *lucrează prin noi* și harul Său, coborât în slujbele noastre, *vă sfințește*...a vă ruga pentru păcatele și neputințele noastre e *un lucru al iubirii și al recunoștinței*.

Pentru că și noi, preoții Lui, ne rugăm
pentru *mântuirea* întregii lumi. Amin.

Predică la Sfinții trei Ierarhi [30
ianuarie 2013]

Iubiții mei¹⁶¹,

astăzi, la pomenirea Sfinților *profesori* ai teologilor, Sfinții Ierarhi Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, Evanghelia zilei [Mt. 5, 14-19] ne vorbește despre *lumină*.

Despre faptul că trebuie să fim *lumini ale lumii*, după cum Sfinții Ierarhi astăzi pomeniți au fost.

¹⁶¹ Predică scrisă în ziua de 29 ianuarie 2013.

Lumini duhovnicești.

Lumini aprinse din *lumina* Treimii, prin care să umplem lumea de *har* și de *adevăr*.

Pentru că adevărul, spus fără lumină, fără har, nu *îndumnezeiește* ci doar *îngâmfă*.

Și poți fi tobă de *adevăruri* cu care nu faci nimic...ci doar *epatezi*.

Nu te *schimbi* prin ele...datorită lor...

Însă când adevărurile sunt pline de har, când sunt spuse de cineva plin de har, când le primești pentru ca ele să *îți schimbe* viața...atunci devin *adevăruri luminătoare* ale întregii noastre persoane, adevăruri care ne transfigurează.

Și astfel, Evanghelia zilei ne amintește faptul că teologia nu e doar *discurs adevărat* despre Dumnezeu și despre cele ale Sale ci și *putere de viață dumnezeiască* imprimată în cuvintele pe care le scrii sau le rostești.

Însă pentru a avea lucruri *legate* în materie de teologie, pentru a fi în stare de *discurs*, e nevoie de *studiu*. De studiu sistematic. De studiu care parcurge o știință teologică de la cap la coadă pentru a cerceta și a cunoaște întreaga materie teologică.

Și numai asumându-ne toate științele teologice și printr-o profundă cunoaștere a altor științe, ca oameni plini de curăție și de sfințenie, devenim *teologii lui Dumnezeu*, vorbitorii lui Dumnezeu, cei în stare de *a propovădui cu putere* adevărurile lui Dumnezeu.

Tocmai de aceea Sfinții trei Ierarhi astăzi pomeniți sunt paradigma/ exemplul teologilor: pentru că ei au făcut *studii aprofundate*, nu s-au pierdut din cauza acestora ci *le-au folosit* în curățirea și sfințirea vieții lor și a păstoriților lor.

Și au arătat prin aceasta, că teologia are nevoie de *toate științele* în folosul ei și că ea însăși este o *parcursare interioară* cu Dumnezeu prin care ajungem să *Îl purtăm* pe Dumnezeu în noi, prin harul și adevărurile Sale.

Da, *cetatea de pe munte* și *făclia din sfeșnic* nu se pot ascunde!

Nu se pot ascunde de ochii celor care văd și înțeleg *diferența* dintre *teologia lui Dumnezeu* și *vorbitorii despre teologie*.

Pentru că cei care vorbesc *despre teologie* sunt mulți și e ușor să faci acest lucru...pentru că te referi la datele din cărți...și nu ai nevoie de *Dumnezeu* să spui una sau alta. Spui ce îți place...

Însă atunci când ești *teologul lui Dumnezeu* și scrii teologie *împreună cu El*, atunci El este Cel care te îndrumă să scrii, să afirmi, să cercetezi unul sau altul dintre subiecte...și atunci lucrurile nu mai au *orgoliu autonomist* ci *marca evlaviei*.

Dar în comparație cu ce considerăm noi astăzi că este „evlavie”, care am îngustat aria evlaviei doar la *sfaturi* și *învățăături morale*...pentru Sfinții trei Ierarhi astăzi pomeniți *evlavia* însemna *întreaga manifestare* a vieții eclesiale ortodoxe.

Tocmai de aceea, pentru Sfântul Vasile cel Mare¹⁶² *evlavie* însemna să scrie reguli monahale, canoane, să scrie scrisori teologice, să facă comentarii scripturale, să-i ajute pe oameni în mod faptic...și nu doar să îi învețe *câteva lucruri* despre viața lor. Ea cuprindea deopotrivă teologia și viața ascetică, dar și comuniunea și modul viu, comunitar al vieții bisericești.

La fel pentru Sfântul Grigorie Teologul¹⁶³: a face teologie însemna a se ocupa *de toate* problemele teologice, a predica și a comenta Scriptura...pentru că toate acestea făceau parte din *viața evlavioasă*.

Viața evlavioasă nu era fără cunoașterea Scripturii, a dogmelor, a canoanelor, a slujbelor Bisericii ci toate acestea erau *esența* vieții ortodoxe.

Sfântul Ioan Gură de Aur¹⁶⁴, la fel: era omul predicii, al slujbei, al cunoașterii teologice

¹⁶² A se vedea: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0330-0379-_Basilus_Magnus.html.

¹⁶³ Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0329-0390-_Gregorius_Nazianzenus,_Sanctus.html.

¹⁶⁴ Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0345-0407-_Iohannes_Chrysostomus,_Sanctus.html.

extinse, un cunoscător profund al Tradiției Bisericii dar și al problemelor sociale de tot felul.

Ei *nu se fereau*, după cum o facem noi, azi, să vorbească despre una sau alta dintre problemele timpului lor ci dezbăteau lucrurile într-un mod *angajat*, serios, documentat.

Pentru că aveau conștiința că sunt *slujitorii reali* ai lui Dumnezeu.

Și *se bucurau* și *se împlineau* prin toate pe care le făceau...pentru că vedeau că Dumnezeu *lucrează prin ei*.

Și cred că asta e *marea problemă* în toate secolele în Biserica Ortodoxă: cine *se simt că sunt* membrii ierarhiei Bisericii?

Se *simt* slujitorii lui Dumnezeu în mod real, *simt* și *știu* voia lui Dumnezeu cu ei, au niște lucruri *de împlinit* de la Dumnezeu...sau sunt *pe cont propriu*, posesorii unor demnități *mai mari* decât ei, decât sunt în stare *să fie ei*?

Iar când *știi voia* lui Dumnezeu cu tine *îți asumi* multe riscuri...dar și bucuriile sunt pe măsură.

Pentru că *te îplinești* vorbind, slujind, trăind, comentând, scriind despre cele pe care Dumnezeu *ți le luminează*.

Și prin asta înțelegem că Sfinții trei Ierarhi *nu încurajează* numărul mare de absolvenți de studii teologice ci încurajează pe *oamenii de vocație*.

Îi încurajează și îi sprijină pe cei care vor *să le calce pe urme* în ceea ce privește cunoașterea, munca științifică în materie de teologie, asceză, frumusețe a inimii.

Iar aceștia sunt *rari*, mă refer la *teologii de vocație*, pentru că și *greutatea* cunoașterii și a experienței e enormă.

Așadar, în termeni largi, Sfinții trei Ierarhi sunt *profesorii de teologie* ai tuturor teologilor, pentru că toți trebuie să învățăm de la ei.

Însă în sens restrâns și mult *mai apropiat* de adevăr, ei sunt *profesorii intimi* ai acelor care, ca și ei, sunt *chemați* de Dumnezeu la greaua și

preafrumoasa muncă de aprofundare și de propovăduire a teologiei Sale.

Pentru că teologia Bisericii e *mereu nouă* și *se întrupează* în cei care se nevoiesc pentru ea.

Iar cei care vor *să se nevoiască* pentru teologia lui Dumnezeu, din iubire față de El, nu se pot *ascunde* nicăieri, pentru că *fac continuu* și *la vedere* muncă teologică.

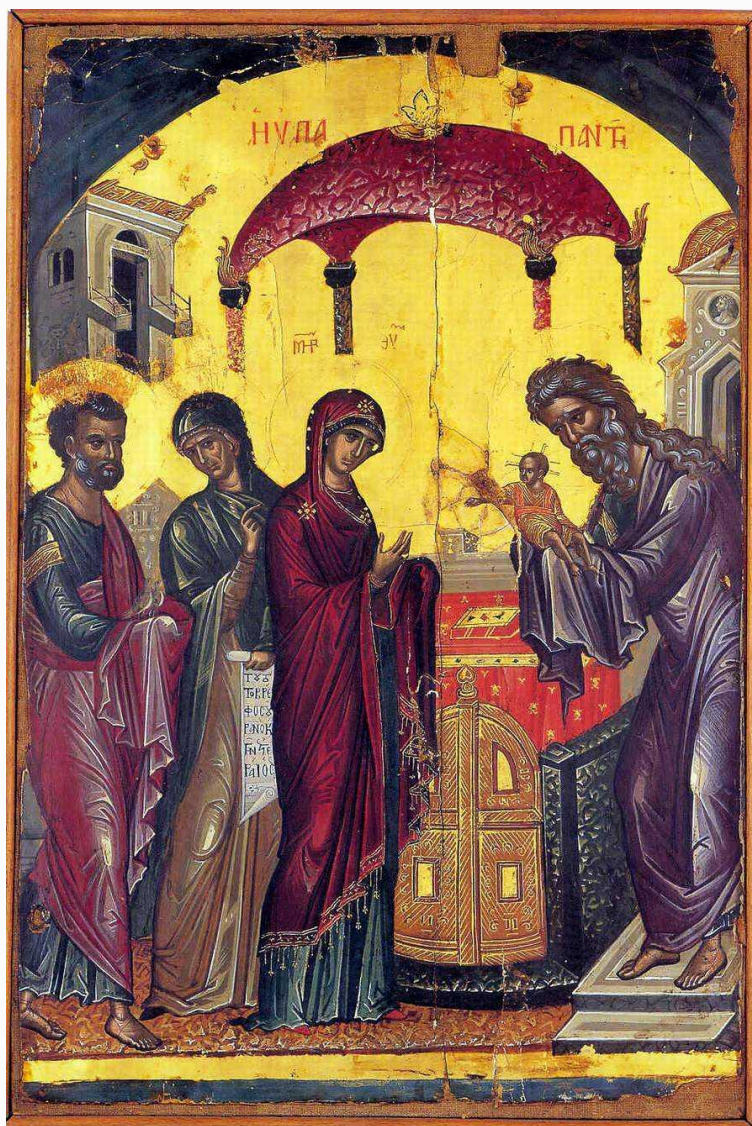
Așadar, iubiți-i pe cei care *vă umplu* de adevărurile și de lumina lui Dumnezeu!

Nu-i *desconsiderați* pe cei care, din luminarea lui Dumnezeu, vă poartă de grijă!

Pentru că astfel *îi omorâți* pe cei care *vă dau viață veșnică*...

Și fie ca, prin rugăciunile Sfinților Săi Ierarhi, Dumnezeu nostru Cel atotștiutor și preabun, să ne dea nouă, tuturor, să îi iubim pe cei care *ne învață* să trăim *întru sfințenia Lui!* Amin.

Predică la Întâmpinarea Domnului [2
februarie 2013]

Iubiții mei¹⁶⁵,

în anii anteriori am vorbit despre *întâmpinare* din *perspectiva noastră*, a oamenilor.

Despre modul cum trebuie să *ne pregătim* noi ca să Îl întâmpinăm pe Domnul și...între noi.

Și subliniam faptul că sunt puțini cei care se *pregătesc* să Îl primească pe El. Adică sunt puțini cei care se umplu *de har* ca să Îl întâmpine pe El

¹⁶⁵ Predică scrisă în ziua de 31 ianuarie 2013.

mereu, să Îl sesizeze pe El *în toate* ale Lui...și, mai ales, *în oameni*.

Fiindcă nu mulți văd viața ortodoxă ca pe o *creștere în sfințenie și în comunicare*.

Ca pe o *transfigurare* a ontologiei noastre...

În predica de față însă vom vorbi despre *cum ne întâmpină* Dumnezeu pe noi. Cu ce vine El, în acest praznic, și întotdeauna, în viața noastră.

Adică despre *marile binefaceri* ale relației lui Dumnezeu cu noi, care *ne reclădește interior* cu totul.

Evangelhia zilei este Lc. 2, 22-40 și în ea Îl vedem pe Domnul ca *Prunc adus* la Templu.

O imagine *cuceritoare*, pentru că e vorba despre Făcătorul întregii creații și nu despre un prunc oarecare. E vorba despre Cel care S-a făcut om pentru noi și pentru mântuirea noastră.

Care S-a făcut Prunc tocmai pentru ca *să ne învețe* că Ortodoxia nu poate fi decât *curăție dumnezeiască*.

Și că, dacă încercăm să fim *știutori și buni organizatori și tezaurari* ai Ortodoxiei fără să fim *simpli și curați la inimă* nu o avem *în noi*...ci doar *lângă noi*, mereu lângă noi.

Ca pe o comoară *fără cifru*...ca pe o bucurie aflată *din cărți* dar care *nu rezidă în noi*.

Însă El vrea să vină la noi *plin de curăție și de dor* pentru noi și vrea să fim *curați și plin de dor* pentru El.

El vine *pururea tânăr*.

Vine cu toată frumusețea și fragilitatea curăției Sale...și așa dorește *să ne facă* pe noi: plini de frumusețe și de gingășie dumnezeiască.

Și Se lasă purtat...pentru că vrea să Îl purtăm în sufletele și în trupurile noastre ca pe *iubirea vieții* noastre.

Și vrea *să ne întâlnim*, întotdeauna, în mod desăvârșit, în Biserica Lui, unde *să Îl primim* în noi.

Pentru că Biserica este *locul de întâlnire* cu Dumnezeu, e locul unde *Îi spunem* Lui dragostea noastră și unde El *ne vorbește* și *ne călăuzește*...

Și de unde nu ne lasă să plecăm *fără El*, pentru că plecăm cu El în noi ca iubire, ca înțelegere, ca frumusețe, ca mâncare și băutură dumnezeiască.

Pentru că Domnul vrea să *Îl simțim* ca pe *Prietenul nostru cel mai bun*.

Vrea să fie *cu noi* peste tot...și împreună cu El să *înțelegem* și să *trăim* toate lucrurile.

De aceea, în fiecare secol El are oamenii Lui, cei plini de har, care *Îl propovăduiesc acurat* în fața oamenilor și, datorită căroră, iubirea oamenilor pentru Dumnezeu *se aprinde*, e vie.

Și chiar dacă sunt *numai doi* într-o țară sau pe pământ, ca Sfinții Simeon și Ana, care atunci *L-au sesizat* pe El...aceștia sunt de fapt *martorii* Lui, propovăduitorii Lui printre oameni.

Pentru că cei care *Îl văd* pe El duhovnicește *înțeleg*, pe măsura lor, voia Lui cu oamenii.

Și observăm cum, în fiecare secol, oamenii duhovnicești sunt *căutați* și *doriți* de cei care se curățesc de patimile lor...tocmai pentru că ei *văd ce trebuie făcut*.

Așadar, cum ne întâmpină El?

Cu toată deschiderea și sinceritatea. Cu toată dorința *de bine* pentru noi.

Pentru că El vrea să *reverse în noi* toată iubirea și atenția Lui față de oameni...și vine la noi, dacă ne deschidem Lui, *cu totul*.

Și nimeni nu mai vine în viața noastră *atât de direct* și *de covârșitor* ca Domnul, și *atât de bogat* și *de măreț*, atâta timp cât El *ne duce* în intimitatea Treimii!

Iar dacă *am conștientiza* acest lucru, faptul că El vine la noi pentru ca să ne facă *intimii* Dumnezeului treimic...nimic nu ar fi *mai nobil* și *mai înfricoșător* pentru noi decât această *demnitate* la care El vrea să ne ridice.

De aceea, El ne întâmpină *plin de daruri* din prima clipă a vieții noastre și ne face oameni noi prin Botez și prin toată viața Bisericii...și ne ridică în comuniunea cu Treimea, dându-ne tot ceea ce ne-am fi putut dori.

Astfel privind lucrurile, *întâmpinarea noastră* e infinit mai mică decât *întâmpinarea Lui*.

Noi nu putem să Îi dăm decât *totala noastră azeziune*. Pe când El *ni Se dă cu totul* și ne face *părtași* la toate ale Sale într-un mod uluitor de frumos.

De aceea, oricât am fi noi *de darnici* cu alții...și de *străvăzători* ai vieții lor, Dumnezeu e *însăși sursa noastră* de viață, de iubire și de înțelepciune, Care ne dă să le vedem pe toate profund, corect, frumos, nepărtinitor.

Și așa înțelegem că nu există decât o *singură bucurie reală* și *profund rațională*, înțeleaptă: aceea de *a ne deschide* și de *a ne da lui Dumnezeu cu totul*.

Pentru că El e *dispus*, ca Cel mai bun Prieten al nostru, *să ne îmbogățească* cu toate ale Lui, să ne facă *părtaș* la toate ale Sale, tocmai pentru că Îl privim pe El *cu ochi de copil duhovnicesc*, adică *curați la inimă*.

Așadar, iubiții mei, *Pruncul Cel vechi de zile*, Care vine spre noi astăzi și ne *întâmpină* în Biserica Lui, vrea să ne facă frumoși și plini de simplitate dumnezeiască.

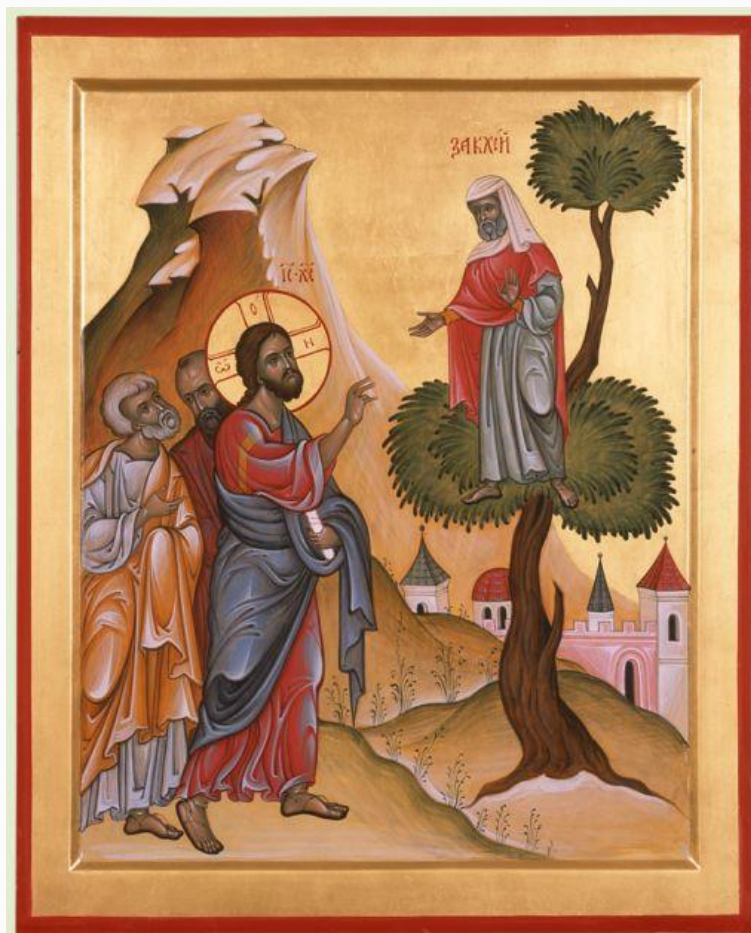
El vrea *să ne îmbrățișeze deplin* îmbrățișarea noastră deplină.

Căci El nu urmărește *să ne subjuge* ci *să ne iubească* și *să împartă* cu noi slava Sa dumnezeiască.

Pentru că El vrea să ne facă *compatibili* vieții Lui, acum și pentru veșnicie, pentru ca noi să ne simțim *întâmpinați* de El întotdeauna.

Și fie ca noi să ne lăsăm *iubiți* de El, pentru ca El *să ne învețe* toată fapta cea bună. Amin!

Predică la Duminica a 32-a după
Rusalii [2013]

Iubiții mei¹⁶⁶,

Evangelhia de azi [Lc. 19, 1-10], dacă nu ar fi avut *finalul*, v. 9-10, ar fi narat *un gest tipic de aroganță* al unui om bogat. Al lui Zacheos [Ζακχαῖος]. Care era *arhitelonis* [ἀρχιτελώνης] [Lc. 19, 2, cf. GNT]: *întâiul între vameși*, adică *șeful vameșilor* din timpul Domnului.

Și, repet, dacă nu ar fi fost *finalul*...dacă nu am fi *cunoscut* cuvintele Domnului față de el, care atestă o *schimbare* a lui de profunzime, *un început* al pocăinței...gesturile sale din versetele 1-8 ar fi fost o *expresie* a mârlnismului/ a grosolăniei.

¹⁶⁶ Predică scrisă în ziua de 2 februarie 2013.

Și vom citi Evanghelia mai întâi în această *situație ipotetică*...în care ea *nu ar avea* ultimele două versete...

Domnul intră în Ieriho [Ἰεριχὼ] (v. 1)...iar Zacheos „căuta să-L vadă pe Iisus” (v. 3).

Și căuta *să Îl vadă* pentru că nu putea *să nu iasă în evidență*.

Un om *cu foarte mulți bani și cu orgoliul imaginii* nu se poate abține ca *să nu iasă în evidență*...

Însă era mic de înălțime (v. 3) și, pe deasupra, *urât* de toți cei care știau *cine e*: unul care *profita* de pe urma funcției.

Și, cu toate acestea, urcă într-un *sicomorean* [συκομορέαν](v. 4)¹⁶⁷, ca *să Îl vadă*...și pentru ca să fie *văzut* de către El.

© Dositeea¹⁶⁸

¹⁶⁷ A se vedea:

http://www.flowersinIsrael.com/Ficussycomorus_page.htm.

¹⁶⁸ Idem: <http://dositeea.blogspot.ro/2012/04/sfantul-apostol-zacheu.html>.

Și Domnul îl vede pe Zacheos și vrea să vină în casa lui (v. 5).

Intră în casa lui...deși „toți murmurau [δὲ ἐγόγγυζον]” împotriva Domnului, pe motivul că intra la „om păcătos [ἄμαρτωλὸν ἄνδρα]” (v. 7).

Și aici, Zacheos își dă în petic: începe să promită că va da bani, *bani nemunciți* la săraci și la cei pe care i-a năpăstuit...pentru *a-I face pe plac* Domnului...

Așa după cum vedem că se face și astăzi: dacă cineva important sau cu mare popularitate vine la *un magnat din hoții*...acesta nu mai știe cum să își mai arate parvenitismul fapt pentru care cheltuie enorm.

Face o masă cât toate zilele. Aduce distracții de tot felul. Cheltuie în neștire...pentru că nu cheltuie din bani *munciți*...ci din *escrocherii*...

Tocmai de aceea *nu îi pare rău* că îi pierde: pentru că i-a câștigat fraudulos, fără să sufere pentru ei.

Acesta ar fi fost Zacheos...dacă Domnul nu ar fi spus cuvintele de la Lc. 19, 9-10!

Dacă El nu ar fi atestat *schimbarea lui* de profunzime.

Ar fi fost *un arogant*, care ar fi venit să *îi arate* Domnului *cum se face milostenie*...atunci când ai bani mulți, câștigați *fără efort*...sau împotriva tuturor celor care îl detestau și îl *minimalizau*.

Ar fi fost *un exercițiu orgolios* de imagine.

Numai că versetul al 9-lea, de unde se începe *citirea corectă* a Evangheliei de azi, răstoarnă toată această *image orgolioasă* a lui Zacheos.

El era un om corupt, un *delapidator*, un om care *fura* din avutul statului...pentru că lua *șpagă* de la cei care treceau pe la vamă.

Banii nu mai intrau în *trezoreria* statului...ci în *buzunarele* sale.

Iar anul trecut, dacă nu mă înșel, când au fost *luați la puricat* vameșii din România...și

corupția lor...și au văzut organele de anchetă *cât se fură*...au lăsat-o baltă...

De aceea, oamenii care *murmurau* împotriva Domnului...că intră la un astfel de om, la un astfel de *hoț notoriu*...erau corecți. Aveau dreptate!

Pentru că privind lucrurile *din perspectiva* celor care murmurau...însemna că Domnul *se duce* la Zacheos ca *să se înhăiteze* cu hoțul. Cu cel care *îi storcea de bani* pe ei.

Numai că Domnul a mers la Zacheos...după cum vine și la păcătoșii de noi, pentru ca „să-l mântuiască pe cel pierdut [σωσαι τὸ ἀπολωλός, v. 10]”.

A mers la el, în casa lui, pentru ca să-l facă *să se regăsească*.

Să-și regăsească umanitatea.

Să vadă faptul că nu banii *îl conduc* pe om, că nu banii sunt *viața noastră*...ci ei sunt doar *uneltele* prin care noi trebuie *să ne construim sinele* și să îi ajutăm și pe alții *să se afle pe ei înșiși*.

Și Sfântul Zacheos¹⁶⁹ și-a regăsit conștiința de sine, s-a văzut pe sine!...

Și-a văzut *starea sa interioară*, nu pe cea pe care *i-o aduceau* banii, și a început *să se reconstruiască interior* prin *milostenie* și prin *dreptate* față de oameni.

¹⁶⁹ Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_Zaheu.

© Mănăstirea Sireti¹⁷⁰ din Republica Moldova

Adică *se reconstruiește* și devine *opusul* celor prin care *se pierduse*: prin *desconsiderarea* oamenilor și prin *jefuirea lor*.

Pentru că milostenia arată că *prețuim* omul, că îl încurajăm, că știm *să îi fim alături*...iar a fi *drept* cu alții, a da altora *ceea ce li se cuvine*, a le dea cinstea, salariul, respectul și poziția lor înseamnă *a-i ajuta să fie ei înșiși*.

Așadar, Domnul îl scoate pe cel pierdut *de sub* banii nesimțirii lui.

Pentru că *nu banii* erau *sursa decadenței* Sfântului Apostol Zacheos ci *devalorizarea* oamenilor.

Atunci când *îți permiți*, în mintea și în inima ta, să-i necinstești, să-i ataci, să îi furi, să îi vinzi, să îi omori pe alții pentru ca să îți fie bine *doar ție*, atunci *minimalizezi* oamenii...și *te minimalizezi*...iar banii, funcțiile de conducere, puterea ta socială devin *piatra ta de mormânt*, pentru care faci *orice* ca să *te ascunzi* sub ea.

De aceea am spus că Domnul *l-a scos* pe Zacheos *de sub* banii lui, de sub *piatra lui de mormânt*: pentru că *idolatrizarea* banilor, *lipirea* de ei, înseamnă *dezlipirea de umanitate*.

Nu mai ești *om*, nu mai *simți* ca un om, nu mai ai relații *reale*, de om real...ci te-ai transformat într-un ins interesat de ce poți *să câștigi* de la oameni...de pe urma lor...de pe urma prostiei, a neatenției sau a orgoliului lor.

Fără doar și poate concurența loială, *principală* arată *ce poți să faci*.

Dacă creezi, dacă inovezi, dacă dezvolți un proiect *în mod real* acela e un *bun valoric* la nivel social.

¹⁷⁰ Idem:

<http://www.manastirea-sireti.md/index.php/news/477/29/Zacheu-Vamesul-chip-de-pocainta-Lc-19-1-10>.

Însă *a parazita* proiectele altora sau *a ți le asuma* la modul nesimțit înseamnă *a-i descuraja* pe oameni.

Și oamenii ajung fără salariu, fără casă, se gheotoizează pe unde pot tocmai pentru că *îi descurajăm*, *îi minimalizăm*, *îi excludem*, *îi „neantizăm”* în mintea noastră.

Nu le dăm voie *să fie ei înșiși*...și prin asta *îi distrugem*.

Iar aceste mari, *colosale păcate*, pe care nu le spovedim decât *foarte rar*...și anume, că din cauza noastră cineva *și-a pierdut credința*, *și-a pierdut încrederea* în oameni, *și-a pierdut sănătatea*, *și-a pierdut pâinea*, a ajuns din om *neom*...sunt *smintelile reale*, acele *pietre de moară*...despre care ne-a vorbit Domnul în altă parte.

Pentru că Zacheos a făcut rele *la modul personal*...vizavi de alții.

În relație...

A cerut bani *ilegali* și a fost *disprețuitor* cu oamenii...în momentul când aceia *au venit*...în relație cu el.

Adică le-a făcut rău *în față*...și *pe față*...

Tocmai de aceea *și-a reconstruit* relațiile cu ei, cu cei *nedreptățiți*...tot *față în față*...dând tetraplun [τετραπλουν]/ de 4 ori/ împătrit...celui nedreptățit (v. 8).

Așa că *vindecarea* relațiilor se face prin *asumarea* păcatelor trecutului.

Ca să *vindeci* o relație, ca să *îl îmbunezi* pe cel pe care l-ai nedreptățit...trebuie să o faci *direct*, față în față...

Iar Zacheos a avut nevoie de *fața* Lui, a Celui preamilostiv...ca să înțeleagă cum arată *fața omului real*.

Că dacă tot vezi *fețe parșive*...sau tu îi consideri pe toți *parșivi*...atunci și când oamenii sunt *onești* tu nu vezi în fața lor decât tot *neomenie*.

De aceea avem nevoie de întâlnirea cu *fețe reale*!

Iar fețele Sfinților din Icoane, viețile Sfinților, oamenii onești și cucernici, oamenii plini de har au fețe care vorbesc despre *demnitatea* omului, despre *eroismul* pe care l-au dovedit trecând prin viață, despre *valorile* profund umane și coerente.

Și dacă o astfel de *față*...vine în contact real cu cel *căzut* în grele păcate...ea este o *alinare*, o descoperire de sine, un nou început.

De aceea ne trimite Domnul pe ulițe și la răspântii, în închisori și în spitale, în orfeline și în case de bătrâni, la văduve și la orfani, peste tot unde e *decadență* și *îngustime de minte*: pentru ca să fim o *ogindă de umanitate*.

Pentru ca oamenii să vadă în noi ceea ce ei *au pierdut*...sau ceea ce *au nevoie* să vadă foarte mult: că suntem *oameni*, oameni profunzi, oameni buni, oameni frumoși la suflet.

Și oriunde facem bine...el nu va rămâne *fără urmări*.

Și oriunde vom zâmbi frumos, oriunde vom ajuta *în mod real*, oriunde vom arăta profundul nostru caracter...oamenii *se vor schimba*.

Și schimbarea reală, trainică, de profunzime, *schimbarea în bine* e însăși *mesajul* acestei Evanghelii și al întregii Revelații dumnezeiești: că schimbarea e *posibilă* și că ea înseamnă *fericirea noastră*.

Nu, Sfântul Zacheos nu a fost *bădăran* cu Domnul!

© Gabriela Lina¹⁷¹

Promisiunea lui a fost *reală*...pentru că ea a fost *prima acțiune exterioară* a schimbării lui din suflet.

Și când oamenii se schimbă *în bine* în sufletul lor...atunci totul în jurul lor și la ei se *schimbă*.

Pentru că binele din ei vrea *să dea pe-afară*, ca marea...și *să-i cuprindă* pe toți.

Pentru că binele din ei e *harul* lui Dumnezeu, pe care îl lăsăm *să ne învețe* ce să facem și cum să facem ca să ne mântuim noi și toți cei cu care intrăm în contact.

Dumnezeu să ne de-a tuturor *tăria* de a nu ne prosti banii, de a nu ne lua banii mințile și nici *funcțiile de conducere* și nici binele de acum...pentru că toate sunt pentru *mântuirea noastră* și nu spre *pierderea noastră veșnică*! Amin.

¹⁷¹ Idem: <http://www.panoramio.com/photo/64787574>.

Predică la Duminica a 16-a după
Rusalii [2013]

Iubiții mei¹⁷²,

Există o frază în Evanghelia de azi [Mt. 25, 14-30] care *enervează* pe omul necăjit...

Îl *enervează* dacă *nu o înțelege* cum trebuie. Dacă nu o înțelege *în contextul ei*.

Și anume *sentința* Domnului de la 25, 29: „tot celui care are *i se va da* și *va avea din belșug*, dar de la cel care *nu are* și ceea ce are *i se va lua* de la el” [cf. GNT].

Pentru că, înțelegă în raport *cu lumea* de acum, Îl face pe Dumnezeu *un monstru de nedreptate*.

¹⁷² Predică scrisă în ziua de 7 februarie 2013.

„Adică, cum, celui care *are...și are din destul...Dumnezeu îi mai dă...și îi tot dă...iar mie, celui care nu am, Dumnezeu îmi ia și ceea ce am? Ce fel de Dumnezeu e acesta, Care poate fi atât de nedrept cu omul amărât, necăjit, sărăcit*”.

Numai că parabola de față, în 25, 29, e în spațiul veșniciei...e o discuție după a doua Sa venire într-o slavă...când Dumnezeu *Se judecă* cu oamenii.

Pentru că la 25, 19 ni se spune că Stăpânul slujitorilor a venit *să se socotească [în] cuvânt* [συνάξει λόγον] cu ei.

Așa că nu e vorba despre *acum*, despre clipa de față...ci despre cum *ne va găsi* Dumnezeu la judecata Lui.

Unde trebuie să avem *multe frumuseți* în noi, multe fapte bune, multă teologie...și de aceea, cui are *multă sfințenie* în el Dumnezeu *îi va da Împărăția* pe măsura lui...iar cel care nu are fapte *demne* de Dumnezeu și de oameni...va duce cu el, în Iad, tot binele pe care *nu l-a făcut*...dar era în stare să îl facă.

Și înțelegându-se corect *timpurile* parabolei, că există o vreme a punerii talanților în lucru...și o vreme a *judecății*, versetul, în mod potențial rău înțeles, vorbește despre *dreptate*...și nu despre *favorizarea*, din partea lui Dumnezeu, a bogaților în detrimentul celor săraci.

De fapt parabola nu este despre bogați și săraci în *lucruri materiale* ci despre bogați și săraci în *daruri duhovnicești*.

Pentru că darurile duhovnicești *se înmulțesc* nu când sunt folosite în mod personal ci când se pun în slujba întregii Biserici și a întregii lumi.

Și ați văzut ce sunt Sfinții pentru întreaga lume: izvor de har și de binecuvântare, izvor de minuni, izvor de înțelepciune și pentru oamenii Bisericii și pentru cei din afară, pentru întreaga umanitate.

Căci atunci când *înmulțești* duhovnicește darurile lui Dumnezeu înmulțești frumusețea și binele în oameni.

Iar dacă ai glas frumos și nu cânti pentru Dumnezeu, dacă ai știință de carte și nu traduci, nu scrii, nu propovăduiești dreapta credință, dacă ai forță de muncă și nu muncești pe măsura capacităților tale, dacă ai idei bune și le lași să se ofilească...*îngropi* talantul.

Îți îngropi *potența* ta, puterea ta de lucru.

Și în loc să faci *lucruri imense*...nu faci nimic.

Te scalzi în apa *de la mal*...pentru că nu vrei *să intri în ocean*, să suferi și să transpiri și să te obosești pentru *lucruri mari*, cu adevărat *importante*.

Te anulezi interior...pentru că nu vrei să lucrezi valoric.

Și asta înseamnă să ai multe daruri sau puține...și, datorită unei conjuncturi, a unui om, a unui gând drăcesc...tu *să renunți la tot* ce ești și poți să faci.

Aminteam și altă dată despre *cataclismul* pierderii încrederii în ceea ce ești și poți să faci.

Și, mai ales, despre cei care *te forțează* să devii *altul* decât ești.

Iar *adevărații criminali* ai umanității sunt cei care *ucid* speranțele, visele, vocațiile oamenilor.

Care *ucid* potențele.

Care nu îi lasă pe oameni *să fie ei înșiși*.

Cum am fi avut *stejari seculari*...dacă înaintașii noștri ar fi *tăiat* fiecare puiet de stejar?

Cum să mai ajungem *tineri de căsătorit*...dacă părinții *ne ucid din fașă*?

Cum *să se mai nască* genii și eroi și Sfinți ai credinței, dacă noi *nu-i încurajăm* pe oamenii cu mulți talanți, pe cei care *trag* istoria după ei, ci *încurajăm* *impostura*?

Așa că nu e *vinovat* doar cel care *iși ascunde* talantul...și *renunță* la profesorat și la preoție, la medicină și pictură și devin *afaceriști*...ci și *mediul social* și *statul* care *nu protejează* și *nu promovează* oamenii valorici.

Răspunderea e *a multora* și nu doar *a persoanei* în cauză!

Și de aceea Dumnezeu nu judecă persoana *în indiferență* față de contextul în care a trăit ci, dimpotrivă, vede *ce a făcut* și *ce nu a putut să facă* sau *nu a fost lăsată să facă*.

Însă Evanghelia de astăzi e despre *iubirea* lui Dumnezeu cu noi, cu toți oamenii, pentru că pe toți ne consideră *slujitorii Săi*.

Și tuturor ne dă daruri pe măsura dorinței noastre de *a face binele* și în măsura în care *ne uplem* de binele slavei lui Dumnezeu.

Căci darurile duhovnicești nu se primesc, ca o avere, doar când *te naști*...ci ele sunt și o avere pe care *ți-o agonisești* pe măsura râvnei cu care te despătimești și a iubirii pe care o ai față de Dumnezeu și de oameni.

Iar viețile Sfinților ne arată faptul, cum pas cu pas ei *au înaintat* în daruri duhovnicești tot mai mari, pe măsură ce erau *cu totul intrați* în căutarea lui Dumnezeu și în împlinirea poruncilor Lui.

Părintele Patriarh Daniel, în predica la această duminică, vorbește despre *responsabilitate*¹⁷³. Și, totodată, despre faptul că ele, darurile duhovnicești, fiind *de la Dumnezeu*, nu sunt *voința noastră* în primul rând...ci *răspunderea noastră* pentru ceea ce am primit.

Lucru pe care, atunci când *ne e greu*...când suntem *ispitiți* și *chinuiți* în chip și fel...trebuie să ni-l aducem aminte: și anume că Dumnezeu e Cel care *dorește* ca noi să lucrăm darul, harisma, vocația, talentul nostru.

Și că *a renunța* la ceea ce *putem* și *știm să facem*...e o renunțare la *cooperarea* cu Dumnezeu, cu Cel care *ne sprijină efectiv* în lucrarea noastră.

Și omul de știință, omul de creație, omul pe patul suferinței, omul care muncește, omul care caută...simte *în continuu* cum Dumnezeu îl ajută, îl călăuzește, îl vrea într-un anume fel.

¹⁷³ A se vedea: <http://www.teologiepentruazi.ro/2013/02/07/predica-la-duminica-a-xvi-a-dupa-rusalii/>.

Dar, totodată, El ne face *să ne sporim* admirația și iubirea față de alții, tocmai pentru că alții au daruri care nouă *ne lipsesc*...dar care *ne împlinesc*.

Și faptul că *ascult* muzică, pe care eu nu știu *să o compun* sau că folosesc o mașină, care nu știu cum funcționează și pe care nu o pot crea și că beneficiaz *de truda* multora, care au lucrat în domeniul lor, și în urma cărora eu adun roadele cunoașterii...înseamnă o înțelegere profundă a faptului că *diversitatea valorică*, a darurilor lui Dumnezeu, *ne personalizează* și *ne unifică* interior și între noi.

Iar de aici, de la *ceea ce ne lipsește*...și de la *ceea ce ne îplinește* vine concilierea și reconcilierea.

Numai pe măsură ce *mă înțeleg* tot mai mult, în bunele și relele mele...și îi văd și pe alții tot la fel de *corect* și de *profund*, ca pe mine însumi...înțeleg *nevoile mele* și *limitele mele*.

Înțeleg *ce pot* să fac singur...și ce nu pot să fac...*doar* de unul singur.

Înțeleg că trecutul *nu se poate schimba*, dar că, privind *cu înțelegere* trecutul umanității putem să găsim *puncte de sprijin* pentru dialog, pentru cooperare...pentru iertare.

Apusul a pierdut mult, *enorm de mult* prin tăierea lui de la Biserică dar *și-a dezvoltat* lucruri de care *avem nevoie*.

Avem nevoie de *tradițiile* teologice, culturale și științifice ale eterodocșilor pentru că avem nevoie de tot ceea ce înseamnă *valoare*.

Avem nevoie de *a înmagazina* tot mai mult la nivelul informației și al experienței și de *a decanta interior* lucrurile.

Pentru că una dintre *marile cerințe* ale lui Dumnezeu de la noi e aceea de a privi și trăi lucrurile *prin slava Lui*, prin iubirea Lui de oameni.

Și *iubirea de oameni* înseamnă a dori ca toți *să-L cunoască* cu adevărat pe El și *să se bucure* de relația reală cu El.

Iar în finalul predicii de față, vă rog din toată inima, *să nu minimalizați* nicio persoană și nicio posibilitate de cunoaștere!

Luați toate *cu înțelegere* și *cu mulțumire*, ca din partea lui Dumnezeu!

Pentru că și atunci când noi *nu vedem* ce urmează, când nu știm *cum să ieșim* dintr-un impas, când nu știm...*ce va fi*...El deja *știe* totul...și *ne călăuzește* spre împlinirea noastră.

Numai că nu trebuie *să dezertăm* din vocația/ chemarea noastră, adică *din voia lui Dumnezeu cu noi*. Amin!

Predică la Duminica a 17-a după
Rusalii [2013]

Iubiții mei¹⁷⁴,

Evangelhia de azi [Mt. 15, 21-28] ne învață
să ne încredem în Dumnezeu chiar și când totul
pare pierdut...

Când totul pare *fără sens...*

Sau, mai ales atunci, când totul *se dărâmă*
în jurul nostru...când nimeni *nu ne ia în*
*seamă...*când nu ni se dă *nicio șansă...*când nu
vedem *nicio perspectivă viabilă* pentru viața
noastră...

Pentru că așa *se comportă* omul credinței:
își vede de *așteptările lui bune*, face în continuare

¹⁷⁴ Predică scrisă în ziua de 13 februarie 2013.

ce poate să facă...și așteaptă ca plinirea lucrurilor să fie lucrarea lui Dumnezeu.

Adică *nu dezertează* din relația sa cu Dumnezeu când viața lui e grea, e foarte grea...

De ce? Pentru că are *experiența* bucuriilor lui Dumnezeu.

Știe ce a făcut Dumnezeu cu el până acum...dar și cu alții...

Știe că Dumnezeu *îl ridică* pe om din anonimat, din sărăcie, din neștiință...și îl face *intimul* Lui, după cum tot El pogoară pe cel mândru în boală și în sărăcie.

Știe, a auzit, a înțeles, a văzut multe lucruri *minunate*.

Iar experiența teologică și ascetică în timpul bolii, al sărăciei, al dizgrației din partea celorlalți este *tăria* noastră interioară.

E *stabilitatea* noastră într-o lume în derivă.

Căci *ce observăm* în cuvintele Evangheliei de azi?

O mamă care nu se lasă *descurajată* de nimeni...în dorința ei de *a-și ajuta* fiica.

Fiică ce avea o problemă spirituală gravă: era *demonizată* (v. 22).

Iar femeia subliniază *gravitatea* bolii: este *cacos demonizete* [κακῶς δαιμονίζεται] (Ibidem). Adică: *demonizată rău*.

Și ea nu cere ajutor decât de la *Domnul*, Care, după umanitatea Sa, este și „fiul lui David” (Ibidem).

Adică cere *vindecarea* de la Hristos, de la Fiul lui Dumnezeu întrupat...și *nu se lasă* până nu o obține.

Iar așezarea acestei Evanghelii azi, pe 17 februarie 2013, când duminica viitoare începe *Triodul*, este *un apel la mărinimie*, la uitarea de sine...pentru *a-i vedea* pe cei care suferă, pe cei care au nevoie, pe cei care nu se bucură...

Și care sunt *enorm de mulți*...

Și, în același timp, pentru *a-i mângâia* pe cei care au neputințe imense, nefericiri în familia lor, în neamul lor, printre cunoscuții lor.

Pentru că am văzut cu toții, în viața noastră, *cât contează* ajutorul cuiva, vorba bună a cuiva, zâmbetul cuiva când suntem rătăciți, când suntem împuținați la inimă, când suntem stingheri, când *nu ne simțim bine* în societate.

Ce *mare ajutor* e prietenul, e omul bun, e omul care ne înțelege, care ne compătimește, care ne admiră eforturile.

...Iar Domnul o lasă, cu inima strânsă, pe femeie să ceară, să caute, să strige ajutorul Lui, pentru ca să ne arate tuturor *ce eforturi* face iubirea, iubirea pentru altul...dar și credința în Dumnezeu.

Și trebuie să ai *o mare și minunată credință* ca să nu te *oprești* din rugăciuni...atunci când Dumnezeu *nu îți răspunde* imediat.

Iar Dumnezeu nu ne răspunde imediat, de multe ori, nu pentru că *nu e* cu noi...nu pentru că *nu știe* ce ne trebuie...nu pentru că *nu vrea* să ne ajute...ci pentru ca să devenim *tot mai mult* noi înșine.

Să coborâm tot mai mult *în noi*, să ne vedem tot mai mult potențele, atitudinile, rezervele de răbdare interioară și de frumusețe la care *nu apelaserăm* încă.

De aceea femeia e *ținută în șah*, e trecută prin sita *adevărurilor dure*, nu pentru ca să fie *umilită*, călcată în picioare de către Dumnezeu ci pentru ca, regăsindu-se *tot mai mult* pe sine și inima ei, să primească de la Dumnezeu bucuria *recunoașterii* credinței ei.

Căci dacă femeii din Hananea [Χαναανία], Domnul i-a spus: „O, femeie, mare este *credința* [πίστις] ta! Fie ție *după cum vrei* [ὡς θέλεις]” [v. 28, GNT]...dacă am avea credință *ca a ei*...ni s-ar spune și nouă, de către Domnul, *în mod minunat*, cuvinte de mângâiere...atunci când am fi în mare ispitire, în mare nevoie, în mare așteptare...

Pentru că Domnul, ca și atunci, Se raportează *la fel* la cei care strigă *către* El...

Iar Domnul răspunde, în mod minunat, și acum, celor care nu văd *altă cale* decât pe aceea de a fi împreună cu El.

Așa că, dacă Domnul *încă* nu ne-a vorbit în durerea noastră, dacă nu ne-a luminat *încă* în tristețea noastră, dacă nu ni S-a arătat *încă*, în mod minunat, în viața noastră, nu e un motiv de *necredință* ci pentru o și mai mare credință.

Pentru că Cel Căruia noi ne rugăm nu e indiferent față de noi, nu e rău, nu e invidios pe noi...ci Cel care ne-a creat din *prea-neînțeleasă* și *prea-frumoasă iubire* față de noi și dorește ca noi să fim *fericiți* pentru veșnicie.

Așa că *motivele neascultării* noastre de către Dumnezeu stau la noi...și sunt în folosul nostru.

Dacă ne încredem în El, în faptul că El știe ce ne trebuie...și știe de ce ne lasă să suferim...și să trăim atât de urgisiți aici, în viața aceasta...

Dar pentru a ne hrăni încrederea în Dumnezeu trebuie să ne rugăm mult, să postim mult, să ne nevoim mult, să ne spovedim și să ne împărtășim cu El în mod frecvent, să citim adevărurile Lui și să vedem cum poartă El de grijă oamenilor și întregii creații.

Astfel aflăm că Dumnezeul nostru nu e slab și nici lipsit de înțelegere față de noi...ci un Părinte care ne formează continuu. Ne educă și ne fortifică prin dureri, boli și necazuri împotriva păcatului și a faptelor discreționare.

Pentru că El dorește să ne domolească iuțimea, să ne învețe bunătatea, să ne învețe atenția față de sănătatea noastră și a altora, să ne învețe delicatețea.

Iar pentru delicatețe și frumusețe duhovnicească e nevoie de multă înfrânare și răbdare, de dureri convertite în rugăciuni și în mulțumiri aduse lui Dumnezeu, de afundare în muncă și creație.

Și când ni se pare că am ajuns la o stare insuportabilă, de netrăit, să nu ieșim din bine, din binele lui Dumnezeu, pentru că vom afla că sunt

stări și mai bogate *în frumusețe* dedesubtul ei, a celei ce părea *de netrecut!*...

Da, nimic nu e *de netrecut* cu Dumnezeuul nostru...pentru că El e un Dumnezeu *activ* în istorie și *ne schimbă* pe toți spre *sensul Lui*.

Dar *pe nesimțite*...fără ca mulți să își dea seama...

Și asta înseamnă *măreție* și *iubire de oameni* la Dumnezeu: ca în mod *tainic* și *delicat* să schimbe inimile oamenilor prin greutate, dureri și neîmpliniri.

De aceea trebuie să *convertim* căderile noastre în păcate în *victorii* împotriva patimilor, eșecurile noastre de tot felul în *putere de luptă interioară* împotriva patimilor noastre.

Pentru că lumea *se schimbă* în măsura în care noi *ne schimbăm* după voia lui Dumnezeu.

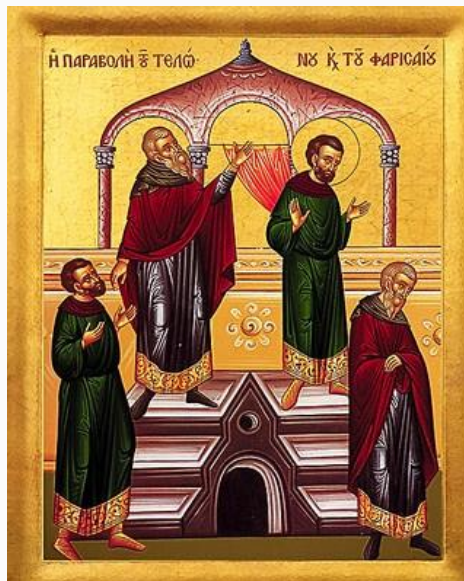
Și oamenii *se schimbă*, în mod radical, dacă *se lasă* în mâna lui Dumnezeu ca să îi *îndrepte* în cărările Lui.

Așadar, iubiții mei, să ne apropiem de Postul Mare cu încrederea că slujim *aceluiași* Dumnezeu ca și părinții noștri și că El *ne poartă de grijă* fiecăruia în parte.

Și să *nu ne semețim* văzându-ne sănătoși, cu bani, văzuți bine de oameni...pentru că în orice clipă putem ajunge scăpătați, bolnavi și marginalizați ca și cei pe care astăzi îi *disprețuim*.

Să mulțumim *pentru toate* Prea Curatei Treimi și să stăm *în nădejdea* mântuirii noastre, pentru că Dumnezeuul nostru treimic este *viața* și *nemurirea* noastră. Amin!

Predică la Duminica a 33-a după Rusalii [2013]

Iubiții mei¹⁷⁵,

mai înainte de toate, *Parabola vameșului și a fariseului* pune în centrul atenției *rugăciunea*.

Pentru că modul *cum te rogi* spune *cine ești*.

Și când deschid o predică audio sau video...sau când aud pe cineva predicând...simt cât se roagă sau nu se roagă, cât gândește de profund sau de sec, cât este de ortodox...sau de indiferent...pentru că rugăciunea și viața ascetică, care stau *sub tot ceea ce facem*, care sunt fundamentul vieții noastre...*țâșnesc* în vorbele și faptele noastre.

Tocmai de aceea, Domnul începe de la rugăciune *radiografia* vieții.

Sau rugăciunea e o radiografie profundă a vieții, pentru că în conținutul ei *ne punem* toată viața.

Cu păcatele și dorințele noastre de îndreptare, cu făgăduințele noastre, cu așteptările noastre, cu înțelegerile noastre despre Dumnezeu, despre noi și despre întreaga creație.

¹⁷⁵ Predică scrisă în ziua de 19 februarie 2013.

Pentru că rugăciunea e tot ceea ce înseamnă *teologie* pentru tine.

E relația ta *cea mai sfântă* cu Dumnezeuul mântuirii tale, Care e Dumnezeuul tuturor.

De ce *n-a știut* fariseul să se roage? Pentru că rugăciunea *se naște* din pocăință.

Și pocăința e tot ceea ce *nu vrei* să fii tu...dar *ești*...și din care *afund urât* vrei să scapi.

O, da, Dumnezeu îl iubește pe cel care face *multe* pentru Sine și pentru întreaga umanitate! E plin de *dor* pentru cel care *se rănește la inimă* pentru toți.

Adică nu *faptele multe* și *punerea lor* în fața Domnului *strică* rugăciunea, ci prezentarea faptelor tale lui Dumnezeu ca și când *tu* le-ai făcut, *doar tu*...și nu El *te-a ajutat* să le faci. Ca și când El *nu a fost prezent* acolo, când tu ai făcut ceva...bun sau rău...

Pe Dumnezeu *Îl enervează* când *uiți*...în fața *cui* stai.

Când *vii* la El ca și când ai *veni la un străin*, la cineva care *nu te știe* și *nu te privește* clipă de clipă...

Vameșul, la fel, nu e *bun*...pentru că *păcătuiește*...ci pentru că *nu vrea să se explice*, în mod pedant, în fața lui Dumnezeu.

El nu *Îi* mai vorbește lui Dumnezeu despre *păcate*...pentru că El *le știe* și vameșul *suferă* din cauza lor...ci trece la partea fundamentală...la *a cere milă/ iertare/ curățire* a lor.

Tocmai de aceea parabola se încheie cu acest termen: a coborât *îndreptat* [dedicheomenos/ δεδικαιωμένος, Lc. 18, 14, cf. GNT] din rugăciunea înaintea Domnului.

A găsit *har*, a găsit *sprijin*, a găsit *îndreptare*, a găsit *început de pocăință* în rugăciune...pentru că *a cerut mila* Lui...și nu a vrut *să își justifice* căderile.

Însă rugăciunea nu e doar *cerere de milă*...

Acesta e doar *începutul*.

Pentru că *a înainta* în rugăciune, adică în *intimitatea* cu Dumnezeu, înseamnă a *înainta în peaslăvirea Lui*, adică în *recunoașterea Lui teologică*. În ce a făcut El, face și va face pentru întreaga creație.

Și pentru ca să te umpli *de slava Lui* în rugăciune trebuie să te umpli și de *cunoașterea Lui* întru curăția inimii.

Din acest motiv, *marii rugători* sunt, în același timp, *mari teologi* și *mari asceți*.

Pentru că rugăciunea *te duce mai înainte*, te împinge de la spate, îți dă aripi, te face *puternic* în faptă și în cuvânt, dacă asceza și teologia îți sunt foamea, setea și dorirea ta.

Pentru că punerea *în lucru* a înțelegerilor despre El se transformă în fapte de bucurie duhovnicească și în clipe de imensă desfătare duhovnicească în rugăciune, în vorbirea *în fața Lui* și *cu El*.

Dar *strigătul* în fața Lui e pe măsura la cât *te-a primit* în slava Lui și pe cât *te învață* sfințenia Lui.

Altfel joci *pantomimă* în Biserică și oriunde, *te scâlămbăi* interior și la vedere crezând că te rogi...și *nu te aude* nimeni, pentru că *nu îți răspunde* nimeni.

Pentru că atunci când *îți răspunde* Dumnezeu...îți răspunde cu vederi și înțelegeri dumnezeiești, cu schimbări de adâncime ale persoanei tale, cu bucurie dumnezeiască, cu vedere de sine atotcuprinzătoare, cu înnoirea continuă a vieții.

Și de aceea, acolo unde e *rugăciune vie* și *schimbare interioară*...e mult har, multă *prezență vie* a lui Dumnezeu și cei ai lui Dumnezeu *umplu de cuvânt* și *de bucurie dumnezeiască* pe cei care se simt *vameși* și nu *farisei*.

Însă nu poți fi *ortodox*, dacă nu ai *multe fapte bune* ca fariseul. Dar să nu ai conștiința *autosuficienței* fariseului, ci să consideri că toate *le-ai făcut* cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e *tăria, puterea și lucrarea noastră*.

Nu poți să spui că poți fi *indiferent* la asceză și teologie...și că e nevoie doar de *pocăință*, ca vameșul. Pentru că vameșul s-a *îndreptat* prin rugăciune tocmai pentru a *face fapte bune* și nu pentru a fi *indiferent* în continuare.

Iar Dumnezeiasca Biserică punând această parabolă la începutul Triodului ne-a pus înaintea tuturor un exemplu de *trezire din păcat*.

Pentru că nu contează *de cât timp* suntem ortodocși, *ce am făcut* noi acum 10 ani sau acum 3 ani...dacă astăzi, în clipa de față...ne considerăm ortodocși numai pentru *suprafața lucrurilor* și nu pentru *miezul Ortodoxiei*: *simțirea* și *vederea* lui Dumnezeu.

Căci atunci când *te rogi* lui Dumnezeu trebuie să Îl simți *ca viu*, *ca prezent*, ca Cel ce vorbește *cu tine*.

Iar dacă nu Îl simți astfel și nu vrei să *te curățești* pentru vederea și comuniunea cu El, acum și pentru toți vecii...atunci ești un ortodox care se uită să împlinească lucrurile *mărunte*, exterioare, ca fariseul...dar nu le caută pe cele principale, neapărate, prin care omul *rămâne cu Dumnezeu*.

Pentru că de *îndreptarea* lui Dumnezeu, de *harul* Lui care ne ghidează spre gânduri și fapte bune, nu avem nevoie numai acum, la amiază, ci și diseară, și la noapte, și mâine, și tot timpul.

Trebuie să trăim *întru îndreptările continue* ale lui Dumnezeu, adică *în simțirea Lui* și să urmărim *vederea slavei Lui* printr-o continuă îmbogățire în teologie și curăție interioară.

Pentru că altfel suntem mai tot timpul niște farisei *orbi*, nesimțitori la cele sfinte, care mai devenim și *vașmeși* câteodată, dar cărora ni se duce *repede* pocăința...pentru că nu urmărim *relația*, doar relația *vie* cu Dumnezeu.

Însă, pentru *relația vie* cu Dumnezeu, trebuie să ne uităm, în primul rând, la ce *simțim* de la Dumnezeu *să facem* tot timpul. Trebuie să pornim de la punerea Lui *în centrul* vieții noastre.

Tocmai de aceea Triodul, cel plin de rugăciune de pocăință, pune *rugăciunea* în primul planul vieții ortodoxe, adică *relația* cu Dumnezeu, pentru că pe El trebuie să *Îl căutăm* în primul rând.

Dar dacă terminăm slujbele, facem postiri lungi, dăm milostenie, citim, ne rugăm...și rezultatul e că „am rămas aceiași” atunci *ne-am fariseizat*, pentru că am făcut lucruri care nu ne-au dus *la Dumnezeu...ci la noi*, transformați în propriii noștri *idoli*.

Și de-a lungul timpului am întâlnit multe *caricaturi umane*, din păcate, mulți oameni foarte *încrezători* în ceea ce credeau că *sunt ei...dar care nu știau* să se roage.

Nu acceptau *urmările* rugăciunii...adică *ale voi* lui Dumnezeu.

Nu știau *cele mai elementare* lucruri din viața cu Dumnezeu, pentru că *nu ascultaseră* niciodată, în viața lor, ce *dorise* Dumnezeu de la ei.

Pentru că Dumnezeu *dorește*, în mod continuu, alte și alte lucruri de la noi...

Și ni le spune *mereu*, mai direct...sau mai acoperit...dar dacă *nu dorim* să le ascultăm...ieșim din relația *vie*, continuă cu El, facem lucruri *părut* bune, ortodoxe, cumsecade...dar care *n-au atingere* cu El.

Iar când vorbim de *împlinire* în viața noastră duhovnicească și profesională vorbim tocmai de ceea ce am făcut *în mod real* și *ne-a luminat interior*...și nu de lucruri doar *însemnate* în CV dar *fără relevanță* pentru noi.

Însă toți, în această zi, trebuie să avem *nădejde* în Dumnezeu.

Pentru că *îndreptarea* fariseului și a vameșului, a politicianului sau a ierarhului, a monahului sau a preotului, a credinciosului de orice vârstă e *de la Dumnezeu*...și faptele bune se *umple de sens* dacă recunoaștem că sunt *rodul milei* lui Dumnezeu și viața ni se umple de

bucurie dacă Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne scoată din *buna părere* despre noi înșine.

Orice zi e o zi a *nădejzii*, pentru că Dumnezeu nu are nevoie de ani ca să-i schimbe pe oameni ci de clipe.

Iar dacă am văzut *caricaturi umane*...am văzut, deopotrivă, și *oameni dumnezeiești*, care au ieșit *continuu* din păcatele lor și pe care Dumnezeuul nostru treimic *i-a umplut* de slava Lui cea necreată și veșnică.

Iar eu mă simt, mereu, un om *căzut*, un om care are nevoie *continuu* de mila și de îndreptarea lui Dumnezeu, pentru că privesc toate *la timpul prezent*...lăsând bunele și relele în urmă.

Căci contează *clipa*, clipa de acum, în care trebuie să fim tot ceea ce *dorim să fim*.

Iar acum, în clipa de față, trebuie să ne regăsim cu toții ca *robi* ai lui Dumnezeu, care Îi mulțumim Lui pentru toate binefacerile și frumusețile vieții noastre. Care Îl rugăm pe El *să ne călăuzească* spre tot adevărul și spre toată pacea și spre toată sfințenia Lui, pentru că *mila* Lui e *mai bună* decât o viață întreagă de aparență „corectitudine”.

Așa că trebuie să ne ținem unii pe alții *în rugăciune* și *în bunătate* înaintea lui Dumnezeu. Să privim *cu bunătate* și *cu înțelegere* la toți, pentru ca să Îl vedem pe El, Cel *atotbun* și *preamilostiv* privind frumos, iubitor, *încurajator* spre noi.

Căci dacă El *nu ne ridică* din păcatele noastre, cine altcineva poate *să o facă*?

Și dacă El *nu ne schimbă*, cu schimbare dumnezeiască, pentru a fi *asemenea* Lui, cum să mergem la El...dacă *nu arătăm* ca El?

Dar Tu, Doamne, Dumnezeuul nostru, Cel care *ne cunoști* neputințele și căderile, vrei să venim la Tine și să fim plini de bucuria și de mila Ta. De aceea Tu, cu preamulta Ta înțelepciune, călăuzește-ne pe toți spre *viața cu Tine* și spre *viața în comuniunea* Bisericii Tale, căci Tu dorești

ca să ne umplem de *frumusețea slavei* Tale pentru veșnicie.

Și astfel, crescând în ascultarea de Tine să creștem și în nădejdea și iubirea Ta, privind mereu spre Tine, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru și prin Tine văzându-L pe Tatăl Tău Cel Preabun și pe Duhul Tău cel Atotsfânt, întru Care ne umpli pe noi de voioșie și de bunătate.

Căci a Ta este slava și a Ta este bucuria și viața veșnică, Doamne, Iubitorule de oameni, împreună și a Tatălui Tău și a Duhului Tău Celui Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 34-a după Rusali [2013]

Iubiții mei¹⁷⁶,

Evangelhia de azi [Lc. 15, 11-32] e despre *regăsire*.

Despre regăsirea *de sine*, despre o înțelegere *abisală* a propriului sine dar și despre nevoia de *a-i înțelege* pe alții.

Înțelegere de sine care ne duce *întotdeauna* la prima Treime de persoane, la Dumnezeuul nostru, Care Se vrea *înțeles*...și regăsit în fiecare clipă ca *demn de iubit*, de ascultat, de urmat...

Pentru că *regăsirea de sine* e *axiologică* și nu *teritorială*.

Iar acolo unde *își vine în sine*, unde *se regăsește pe sine* fiul plecat de acasă...acolo unde își dă seama *ce a făcut* și *cine este*...el își recuperează relația cu El și cu semenii.

De aceea mulți dintre noi, care nu vrem Biserica, care nu Îl vrem pe Dumnezeu din anumite motive, care nu vrem *normalitatea* noastră creaturală, fișcul nostru...nu le vrem pentru că stăm *departe* de noi.

¹⁷⁶ Predică scrisă în ziua de 28 februarie 2013.

Și această *depărtare* a noastră de adevăratul nostru sine o resimțim ca pe o *agitație interioară*, ca pe o *singurătate*, ca pe o *neîmplinire continuă*.

Însă *venirea în sine* înseamnă *vedere de sine*.

Înseamnă *conștientizare* a păcătoșeniei proprii dar și a nevoii de a *umple golul interior* pe care îl resimțim acut.

Și de aceea *pocăința*, adică dorința noastră cea mai adâncă de a *ne îndepărta* continuu de *relele* în care ne-am *învechit*, e *privire spre Dumnezeu*, spre Cel care ne învață *relația*.

Pentru că fiul regăsit...*se pierduse* tocmai când a schimbat *relația* cu consumismul.

Nu și-a mai vrut *Tatăl*, adică pe Dumnezeu, nu a mai vrut exemplul de viață al fraților *întăriți în credință*, adică pe *Sfinții Bisericii*...ci a vrut să *consume* și să *se consume* în dorințele lui.

Și și-a consumat timpul și trupul și sănătatea și frumusețea interioară...*până la epuizare*.

Până la *silă de sine*...

Și când *ți-e silă* de tine, de cât ai *decăzut*...e momentul să privești cauza: *ieșirea ta* din relația cu Dumnezeu, cu sine și cu oamenii.

Căci ce altceva înseamnă să *te împlinești pe tine*...decât să *îți urmezi traiectoria ta* de la Dumnezeu? Și traiectoria noastră personală, a fiecăruia dintre noi, e să *ne sfînșim*, să ne umplem de slava lui Dumnezeu.

Și orice *ieșire* din traiectul sfînșirii personale înseamnă o *îndepărtare* de noi înșine.

Pentru că *ieșirea din noi*...din modul nostru de a *fi*...e urmat de o *răcire* și de o *pierdere* a relației noastre cu Dumnezeu.

Iar când nu mai avem *Dumnezeu*...nu mai avem nici *aproape*. Avem doar *dușmani*, doar oameni de care *ne temem*...

Și când *ne temem* de toți...și suntem *baricadați* în propria noastră singurătate...credem că *aruncarea* noastră în pofte și în lucruri de orgoliu înseamnă *împlinire*.

Dar pe cât *ne autoiluzionăm* cu împlinirea ipseistă/ egoistă pe atât ne simțim mai goi, mai lipsiți de viață.

Pentru că răzvrătirea noastră *împotriva tuturor...* și a lui Dumnezeu în primul rând...se hrănește din darurile Lui *întoar-se pe dos*.

Ne uităm la viață ca la o rămânere oricum în existență...la bani ca la *singura salvare*...la ce avem ca la propriile noastre *satisfacții egoiste*.

Dar dacă recunoaștem că asta *nu e viață*...că asta *nu e bucurie*...că asta *nu e existență*...atunci începem de la *punctul zero* al pocăinței: de la *recunoașterea*, cu amar, a propriilor noastre *alergări după iluzii*.

După cum spuneam și altădată, predicatori ortodocși sau eterodocși *maximalizează*, în mod nefast, pocăința...celui pierdut și regăsit...dar nu și *rămânerea în sfințenie* și *învățarea din păcatele altora* a fratelui bătrân/ presbiteros [πρεσβύτερος] [Lc. 15, 25-32].

Iar dacă pedalăm prea mult pe *pocăință* dar nu *maximalizăm sfințenia*, singura de maximalizat, pentru că e *împlinirea noastră*, a tuturor...le spunem oamenilor, în consecință, *să se rezume doar la abecedarul credinței*, la *pocăință* dar să nu privească spre *vederea lui Dumnezeu* și *rămânerea cu El*, adică să nu aspire la *studii superioare* în materie de credință.

Adică punem *început bun*...fără să prezentăm și *sfârșitul fără sfârșit* al sfințeniei.

Iar Domnul nu a vrut să ne fixăm pe *pocăință*...ci *să începem* cu pocăința...dar să ajungem la *vederea* și *rămânerea* cu El pentru veșnicie.

Pentru că, fără doar și poate, fratele *loial* lui Dumnezeu întru toate, fratele cel Sfânt, *s-a veselit dumnezeiește* de întoarcerea fratelui celui mic...atunci când *a aflat* de la Dumnezeu că Dumnezeu *iubește* pocăința.

Iubește *învierea sufletească* a omului, venirea în sine.

Căci tocmai de aceea parabola *se sfârșește* cu îndemnul *la bucurie* pentru cel regăsit: pentru că cel care *L-a ascultat* pe Dumnezeu toată viața, *L-a ascultat* și acum.

Iar parabola spune două lucruri majore: că pocăința e *bună* dar nu și *păcatul* și că sfințenia nu e *liniară* ci *paradoxală*.

Și că Dumnezeu nu ne cere să ne întoarcem, obsesiv, la noi...ci, prin vederea de sine...*să ne odihnim* în simțirea și vederea Lui.

Căci de aceea, după rugăciunea care *îl îndreptează* pe om...Biserica ne vorbește, în a doua duminică a Triodului, despre *regăsirea relației*.

Pocăința și exigența continuă în materie de *împlinire* a voii lui Dumnezeu e *începutul* și *cuprinsul* relației...dar *împlinirea sfințitoare* a relației constă în *venirea lui Dumnezeu spre noi*...și nu doar *în ducerea noastră spre El*.

Căci dacă fiul ar fi venit spre Dumnezeu...și Dumnezeu nu ar fi *alergat* [v. 20] spre el...fiul nu și-ar fi găsit *împlinirea în pocăință*.

Iar dacă mulți spun că *vor să trăiască bisericește*, adică *normal*, adică *potrivit firii* omului...dar nu simt că Dumnezeu *le vorbește*, îi îndrumă, îi umple de har...trebuie să se întrebe, mai înainte de toate, dacă *s-au întors cu totul* spre El.

Pentru că El, ca în parabola pe care El Însuși a spus-o, *aleargă* spre cei...care cu adevărat *aleargă* spre El.

Și tare mi-e teamă că cei care nu trăiesc *schimbări frumoase* în ei înșiși...care nu cresc *în har* și *în cunoaștere* și în catolicitatea/atotcuprinderea tradițională a credinței, n-au pus *începutul pocăinței* în mijlocul ființei lor...și vor *să ne înșele* așteptările.

Și când nu pui *început de pocăință*...spui, în mod apăsător, că *nu îți trebuie* Dumnezeu mai mult decât orice.

Căci dacă doar El ar fi fost *de neînlocuit* pentru tine atunci nu ai fi pus nimic *mai presus* de El în viața ta.

Și de la relația aceasta, *prea mare și unică* cu Dumnezeu, începe toată *viața ortodoxă*.

De aici începe *iubirea*, de aici începe *munca pentru credință*, de aici începe *îngăduința*, de aici începe *paradoxul credinței*, adică îmbogățirea continuă în daruri și harisme dumnezeiești care fac bine, *foarte bine* tuturor celor care *te ascultă...și te citesc cu pătrundere înțelegătoare*.

Căci dacă ai *nevoie* de ceva la modul absolut...adică de credința care *te mântuiește* și care te face *să plutești bine* pe marea vieții...atunci *o înveți cu delicatețe de inimă*.

Nu bătăran.

Nu sclifosit.

Nu îndrăzneț...ci *delicat*.

O înveți *cu atenție* și o manifesti, prin tot ceea ce faci, *cu delicatețe*.

Dar o înveți, înveți *toți pașii credinței*...nu doar *pe unii*, dacă credința e o *necesitate*...adică o *relație*.

După cum, ca *să înțelegi* și *să iubești* pe cineva...nu trebuie *să îl forțezi* să se legitimizeze...ci *să îi dai cadrul să se exprime*.

Și când creezi *punți de legătură* între oameni...și le oferi *cadru să se exprime* și îi vezi pe toți *în diversitatea* lor relațională, atunci arăți că ești *slujitorul* lui Dumnezeu, al acelui Dumnezeu, Care e *Tripersonalitatea vie și veșnică* în relație vie și veșnică cu toți.

Căci noi suferim doar de lipsa unor *relații* vii, reale, consistente cu oamenii.

Pe care nu le putem *înlocui* cu mașini, cu haine, cu copaci.

Lucrul *cu mașina* e pentru *rapiditate* și nu pentru *mașinalizarea* noastră...nevoile personale sunt *reale* dar nu sunt *exorbitante*...ieșirea în natură e *binefăcătoare*...

Dar toate acestea trebuie *să ne umple* relațiile cu oamenii și nu să ne *secătuiască* de frumusețe interioară.

Pentru că atunci când suntem *plini* de relația cu Dumnezeu și cu semenii noștri ieșim ca *să contemplăm*, ne adunăm ca *să ne bucurăm*, creăm pentru ca *să ajutăm*, să fim de folos...și nu pentru *a minimaliza* pe altul, nu pentru *a-l nega*...

Iar lecția pe care Domnul *ne-o predă* azi e aceea că adevărata consumare de sine *împlinește* și nu *desfigurează* pe om.

Nu ne desfigurează rugăciunea, nici atenția, nici bunul simț, nici candoarea, nici milostenia...dar ne desfigurează *inutilitatea* urii, a invidiei, a neajutorării altora.

Ne desfigurează lipsa de umanitate, de milă, de lacrimi...

Iar pocăința e plină de lacrimi *amare*...care devind *dulci*.

Pentru că Cel care *le îndulcește* e Dumnezeuul nostru, cu harul Său și cu iubirea Sa de oameni.

Iar El, Dumnezeuul milei și al milostivirii, să ne umple pe toți *de dor* și *de grijă* pentru relațiile reale, pline, frumoase, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică: Cât de *bătrân* ești?

Iubiții mei,

de când mă știu am vrut să fiu *bătrân*...

Să am *o minte de bătrân* într-un trup de tânăr.

Și cred că acest lucru s-a petrecut cu mine...și este evident...

Pentru că am observat, de foarte devreme, *experiența și liniștea* anumitor bătrâni, *stabilitatea* lor (care mi-a plăcut mult)...în comparație cu *lipsa de profunzime* a copiilor de vârsta mea, care mi-a dispăcut instinctiv.

Îmi găseam confrații de joacă ca foarte *neinventivi*, *nepregătiți*...pentru joacă.

Pentru joaca *serioasă*...de-a viața.

Și îmi aduc aminte cum *exploram* lumea din jur și cum îmi cream *propria lume*, fără ca lumea mea să fie *separată* de marea lume.

Lumea mea, pe care o cream *din jucării*...era o parte din marea lume.

De aceea nu am fost niciodată *asocial*...pentru că eu eram cel care *cream societatea*.

Lumea mea, de jucării, *nu ar fi existat* fără mine...pentru că eu o *cream* într-un anume fel.

Când am început *să scriu*...mi-am dat seama că mă aflu în aceeași postură: a celui care *crează realitate*. Sau care *își expune* realitatea interioară în cuvinte.

Ca *preot* și ca *teolog* fac același lucru: *deschid* lumea din jur spre slava lui Dumnezeu.

Pentru că trebuie să avem *maturitate/bătrânețe valorică*, duhovnicească în noi, ca să înțelegem că lumea noastră trebuie *sfîșită*, binecuvântată de Dumnezeu pentru ca să fie *lumea lui Dumnezeu*.

Lumea, că înțelegem sau că nu înțelegem noi, e *creația* lui Dumnezeu și e *a lui Dumnezeu*.

Dar noi avem nevoie să înțelegem *să ne punem* și *să punem* lumea din jurul nostru în slujba lui Dumnezeu.

Pentru asta e nevoie de bătrânețe a minții...de stabilitate...de experiență.

Și de aceea, în mod providențial, am căutat ce trebuia: să am minte *așezată*, minte atentă, minte plină de echilibru, minte plină de simțirile vii ale inimii.

Pentru că *a sta în echilibru* înseamnă *a nu ne rupe* de relația cu Dumnezeu, care e *propria noastră stabilitate*.

Așa că întrebarea din titlu...e o *întrebare axiologică*.

E o întrebare ce vizează *caracterul* nostru.

Cât de bătrâni suntem în raport cu Dumnezeu?

Cât de bătrâni suntem în raport cu schimbările sociale continue?

Cât de bătrâni suntem în raport cu ideologiile de tot felul?

Adică: *cât de maturi* suntem?

Și maturitatea nu e *fixistă* ci *paradoxală*.

Ea *se pliază* pe realități, pe ceea ce are în față...fără însă *să se dilueze*. Ea *se întărește* în lupta pentru existență, în pătimiri, în necazuri...și nu *abdică*.

Sau tocmai *neabdicarea de la bine* înseamnă *maturitate*.

Și ne place *să elogiem* maturitatea când vedem că au trăit împreună 50 de ani dar *nu și-au pierdut* dragostea...sau a muncit toată viața pentru *un scop*...și s-a împlinit muncind.

Dar ca *să elogiezi* cu adevărat...trebuie să înțelegi *cât costă* maturitatea.

Cât *te costă*.

Pentru că atunci când arăți că *poți*...devii *un element neagreat*.

Și când *întreci masa*...în loc să fii *ajutat* să fii tu însuși...ești *constrâns* să *uiți de tine*.

De aceea a continua *să lucrezi*, să stai *în credință*, să fii *om demn*...deși toate *te conturbă*

înseamnă a fi *matur*...dar *a suferi enorm* pentru maturitatea ta.

Și tocmai *nesuferința*...neasumarea ei ca *necesară* pentru împlinire...înseamnă *să dai bir cu fugiții*. Să abdică. Să decazi...

Însă dacă nu vrei să fii *bătrân*...prin *alegere*...devii *prin strângerea cu ușa*.

Viața te învață *ce e greu*.

Viața e o școală *ce te specializează* continuu.

Și dacă *nu ne educăm* copiii pentru o astfel de viață, în continuă schimbare, plină de neprevăzut, plină de surprize de tot felul...îi *abandonăm* în fața șenilelor de tanc.

Prea încrezători, prea cu inima largă...și durerea intră în ei ca un morb.

Ca ceva care *le paralizează* pofta de viață.

De aceea un profesor, de curând, vorbea despre faptul că generația de tineri români, pe care el o vede, e *îmbătrânită*...fără chef de viață.

Numai că *realitatea* e alta: nu tinerii sunt *necrozați*...ci *matrapazlăcurile* care îi îndurerează și îi fac să nu mai aibă *chef de viață* sunt *rele vechi*.

Ei sunt doar *dezorientați* și nu *necrozați*!

Pentru că au multe potențe, au multe de dăruit...dar nu sunt *lăsați* să o facă.

Și dacă nu există *cadru* pentru tineri, dacă nu există *spațiu* unde să se exprime...tocmai de aceea par a avea *80 de ani* cei de *15 ani*.

Însă e o *aparență înșelătoare*.

Niciun tânăr și niciun bătrân nu e *bătrân* cât *nu abdică* de la împlinirea lor.

Necroza sufletească e *neridicare* din păcat, din minciună, din nemuncă, e o *alegere greșită*...și nu un *fatum*!

Dar pentru *bine* trebuie să fii *bătrân*, înțelept, delicat.

Și *maturizarea* începe în *primii ani* de viață...și nu *la vârsta* majoratului.

Dacă s-ar spune asta copiilor, de foarte devreme...nu s-ar mai lasă *dezamăgiți* așa de ușor. Amin!

Predică la Duminica *Înfricoșătoarei Judecăți* [2013]

Iubiții mei¹⁷⁷,

am ajuns din nou la Evanghelia [Mt. 25, 31-46] care ne vorbește despre *veșnicie*.

Pentru că ne vorbește despre *Judecata* Lui Dumnezeu cu oamenii, care va avea loc după *învierea morților* și *transfigurarea* întregii creații.

¹⁷⁷ Predică scrisă în ziua de 5 martie 2013.

Iar dacă *nu așteptăm* învierea morților și viața de veci, dacă nu trăim *cu încredințarea* că acestea sunt realitățile pe care *le vom trăi* cu toții atunci când va dori Dumnezeu...vorba Sfântului Pavel: „suntem *mai de plâns* [ἐλεεινότεροι] decât toți oamenii” [I Cor. 15, 19].

Căci dacă *nu așteptăm* învierea morților...*nu ne interesează* învierea duhovnicească, de acum, din păcatele noastre.

Iar dacă *nu ne interesează* să ne curățim de păcate...atunci *nu credem* că Hristos *a înviat* și ne-a dat și nouă puterea *să înviem* din moartea fărădelegilor noastre.

Cu alte cuvinte, dacă *nu trăim* învierea lui Hristos în noi...dacă nu ne simțim *vii* prin harul Său...nu așteptăm nimic...pentru că nu așteptăm în mod *activ*, acum, schimbări *vii*, reale, profunde, duhovnicești în viața noastră.

Iar dacă nu trăim *cu viața* Lui în noi...cum să credem că vom *învia* cu trupul, dacă acum nu ne simțim *vii* cu sufletul?

De aceea *Judecata* Lui are legătură cu *viața noastră cu El*.

Și tot ceea ce înseamnă *faptă bună* în Mt. 25, 35-36 înseamnă *vederea* și *iubirea* lui Hristos în toți oamenii. Adică *o perspectivă teologică* asupra oricărui *raport* al nostru cu oamenii...pentru că nu trebuie să avem relații *non-teologice* cu oamenii.

Relația *non-teologică* e aceea în care vrem *să îl furăm* pe om...și nu *să îl înnobilăm*.

Dar când vrem să îl aducem pe om ca *să se bucure* de Dumnezeu lui...îl facem să fie *demn* de faptul că e *om*...și că întâlnește oameni *înviați din morți* de către Dumnezeu. Din moartea păcatului...

De aceea trebuie să ne lăsăm *învățați* de Dumnezeu despre *cum să le vorbim* oamenilor...și despre cum *să Îl vedem pe El* în oameni.

Căci cum *să Îl vedem* pe Hristos în oameni, cum să simțim *ce vrea* Hristos să facem pentru

oameni...în diverse contexte existențiale...dacă noi nu avem *o relație* cu Hristos Dumnezeu?

Pentru că în Evanghelia de astăzi Domnul ne vorbește *despre Sine* mai înainte de toate...despre cum trebuie să flămânzim și să însetăm după cunoașterea Lui, după simțirea Lui în viața noastră...pentru ca acest *bine* al Lui, al vieții și al cunoașterii Lui să îl împărtășim și altora.

Căci aici Domnul nu ne cere să facem fapte *pentru fapte*...ci fapte *pentru El*.

Din înțelegere și iubire pentru El...dar, totodată, din înțelegerea oamenilor și din iubire pentru ei...din înțelegerea a ceea ce *le trebuie* oamenilor pentru ca *să se umple* de iubirea Lui.

Adică fapta noastră e *o faptă bună* când trezește iubirea lui Hristos în inima altuia.

Când omul, prin fapta noastră, învață *frumusețea iubirii* lui Hristos.

Când Îl vrea, datorită nouă, pe Hristos și pe Tatăl și pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeul treimic...adică atunci când înțelege că fapta noastră e *o chemare* a lui la *credința mântuitoare*.

Și de aceea nu există fapte bune făcute *după șablon*...ci fapte bune făcute după ceea ce *simți*, de la Dumnezeu, să faci *într-o anumită clipă* pentru cineva.

Pentru că asta înseamnă să fii viu duhovnicește: să te manifesti *spontan*, ca om viu, deschis...văzând ce se cuvine *să faci* într-un anumit moment, ce trebuie să spui, să subliniezi într-o anumită secundă a vieții...cu oamenii...

Însă nu poți să fii *spontan* în relația cu oamenii...dacă nu vezi pe Hristos *în tine* și *în alții*...spunându-ți să faci *ceva* pentru oameni...

Căci oamenii nu au nevoie doar de mâncare, băutură, să îi vizitezi sau să le vorbești...ci au, în primul rând, nevoia fundamentală de a vedea în tine *o icoană* a prezenței Lui, a bunătății Lui, a milostivirii Lui.

Ei vor să Îl vadă în tine *pe El*.

Și dacă Îl văd în tine pe El...pe Dumnezeuul *tău* și *al lor*...atunci percep faptele tale ca fapte *ale Lui* pentru ei...

De aceea, Judecata Lui...în care noi suntem *goi* de fapte bune...e Judecata în cadrul căreia noi suntem găsiți ca fiind *goi de El*.

De prezența Lui, de slava Lui, prin care El *ne învață* ce să facem și ce să spunem.

Căci pe cât *ne facem* ai lui Hristos, pe cât ne umplem de slava și de chipul Lui...observăm că sunt încă multe teritorii în noi care nu...*seamănă* cu El.

De aceea *nu e de ajuns* nimic când vine vorba de *a fi ai lui Hristos*...și de *a fi buni*, pentru că bunătatea cere tot mai multă bunătate, după cum rugăciunea cere tot mai multă rugăciune...iar citirea teologică cere tot mai multă citire, aprofundare, înțelegere...

Iar *răspunsul* Sfinților Lui, prezent în cuvintele de la Mt. 25, 37-39, ne arată tocmai acest lucru: că binele e mereu *avid de a fi prezent*, la modul benefic, în viața altora...că cel care face binele *nu și-l contorizează* ci *și-l uită*...pentru că nu e *avid de faptă*...ci de *relația cu El*.

Orice bine vine tocmai *din iubirea* pentru Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e Cel care *ne învață* tot binele.

Însă Domnul e *atent* la orice nuanță a vieții noastre, la tot ceea ce facem *din atenție* față de El, față de voia și de poruncile Lui, pentru că El iubește ca noi să *umplem* relația cu El cu *relațiile bune* cu oamenii.

Cu relații *teologice* cu oamenii.

Iar tot ceea ce facem *cu atenție maximă* față de oameni...facem *cu atenție maximă* față de Hristos.

Iar dacă creștinii s-ar comporta peste tot *cu atenție maximă* față de ceea ce fac...nu ar mai exista *bădărănie*, lipsă de *respect* față de oameni, nu ar mai exista *nepunctualitate* și nici *neproductivitate* a muncii.

Pentru că am face toate *ca pentru Dumnezeu*, am face toate *cu gust*, am face totul știindu-ne *priviți...și judecați* de ochii lui Dumnezeu.

Așa că Judecata Lui nu începe *la sfârșit...ci ea începe* acum. Judecata Lui *se lucrează* în noi...*ea a început deja*.

Atunci, la plinirea/ transfigurarea lumii, judecata Lui va fi *o învedereare/ o lămurire* a tuturor și a toate.

Însă în orice clipă Dumnezeu *ne judecă* cu judecățile Lui...și *ne îndreptează* ca să facem voia Lui.

Iar în orice spovedanie a noastră nu facem altceva decât *să ne judecăm* pe noi înșine...și *să ne lăsăm iertați* de Dumnezeul nostru Cel preamilostiv...Care judecă *cu milă*, în cadrul relației cu El, pentru că judecă *spre îndreptare*.

De aceea ne rugăm: „În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei șede, Milostive, să faci *judecată dreaptă*, să nu vădești *cele ascunse* ale mele, nici *să mă rușinezi* înaintea Îngerilor; ci Te milostivește, Dumnezeule, și mă miluiește” [Triodul, ed. BOR 2000, p. 42-43].

Pentru că judecata Lui cea dreaptă *nu mai dezbate* lucrurile pe care El *ni le-a iertat* ci pe cele pe care *nu le-am tratat*, la modul serios, ca atentate la adresa relației cu El.

Cele *iertate...sunt cele ascunse...cele* de care noi *ne-am pocăit...și* pe care Dumnezeu *le-a acoperit* în mila Lui față de noi.

Pe când cele care sunt *la vedere...care sunt lipsa noastră de frumusețe...sunt* cele pentru care suntem *indiferenți...și* pe care nu vrem *să le acoperim* cu iertarea Lui.

Așadar, să Îl rugăm pe Domnul slavei să acopere *urâciunea* noastră cu *frumusețea Lui*!

Să ne judece mereu *cu milă* și *să ne îndrepteze* la ale Sale, pentru că *îndreptarea Lui e înfrumusețarea* noastră.

Și dacă, de mâine, ne vom opri de la *a mai mânca carne* până la Paști...să ne oprim și din

faptele prin care *îi enervăm* și *îi întristăm* pe oameni.

Pentru că fapta bună, fapta plină de slava Lui, e fapta care *umple de bucurie* și nu *de tristețe*.

Iar Domnul slavei pe acestea *le va judeca*: faptele care *sunt* sau *nu sunt* pline *de frumusețea* Lui.

Și Domnul să ne umple de frumusețea Lui acum și în toată viața noastră, ca să Îl lăudăm pe El pentru toți vecii. Amin!

Predică la pomenirea Sfântului
Simeon Noul Teolog [12 martie 2013]

Iubiții mei¹⁷⁸,

Sfântul Simeon este *mare* pentru că a avut iubiri de la care *nu a abdicat*.

Și pentru asta *îl iubesc enorm...*

Pentru că L-a iubit pe Dumnezeu *mai presus de orice* și i-a iubit pe Sfinții și pe robii Lui cu o iubire nescuturată...care nu s-a îndoit de cineva.

De aceea e un exemplu uimitor de prietenie...de prietenie care *nu uită*, care *nu*

¹⁷⁸ Predică scrisă în ziua de 11 martie 2013.

pleacă...care nu se îndepărtează de cel pe care îl iubește dar, în primul rând, de ucenicie sfântă față de Părintele lui duhovnicesc...

Însă Sfântul Simeon e și *o rană deschisă* pentru istoria Bisericii...

Pentru că oamenii Bisericii din vremea lui, de la patriarh în jos...*au greșit* în ceea ce îl privește.

Nu au știut *să îl vadă...*

Nu au avut ochi *să-l înțeleagă.*

Nu au avut timp *să-l iubească...*

Și când *te lupți* cu marii Sfinți ai lui Dumnezeu...rămâi *o rușine* pentru Biserică...mai ales dacă ești teolog, episcop, patriarh...

Greșeli care, în ciuda *exemplurilor marcante*, se repetă...tot se repetă...în istorie...

Pentru că, se pare, demonii *ne prostesc* mințile foarte mult...și *îi încurcăm* mereu pe oamenii Lui cu *contra-exemplele*.

Iar Dumnezeiescul Simeon este *un monument de sinceritate*, de sinceritate frustă, năvalnică, genuină...în teologia și în confesiunile sale...adică lucrul de care are nevoie orice om...când vrea să trăiască și să fie iubit.

Pentru că nu vrem să fim iubiți *cu măsură*...și nici *cenzurați* de cineva în năvalnica noastră dorință spre împlinirea duhovnicească.

Ci vrem totul...vrem toată iubirea și tot adevărul...și toată libertatea...și toată mângâierea lui Dumnezeu și a oamenilor în viața noastră.

Iar dacă vrem *să ne apropiem* de imnele sale, adică de delicata lui bunătate și de brutala lui sinceritate, trebuie să înțelegem că nu vom înțelege nimic...dacă vom merge cu inimă perversă, rea, dușmănoasă...spre ele.

Pentru că acolo e sinceritate totală...e totală recunoaștere de sine...e multă experiență îndumnezeitoare...și nu *epatare*.

Epatarea e acolo unde frazele nu au în spate nicio iubire, nicio conștiință, nicio curățire.

Pe când, la Simeon al nostru, cuvintele sunt *frumusețe*...sunt *curăție* a inimii...pentru că întru el *S-a revelat* Dumnezeu.

De aceea: Teolog.

Pentru că teologul e *un harismat*, e un om plin de slava lui Dumnezeu în primul rând...și care păstrează cu fidelitate toate *însemnele* adevărului dumnezeiesc.

Și teologii sunt *ochii* Bisericii...sunt cei care văd *drumul* Bisericii în lume...pentru că prin ei e *călăuzită* Biserica.

Iar când teologii *lipsesc*, când lipsesc *văzătorii* de Dumnezeu, când lipsesc cei care *ne luminează* întunericul...moartea pare *viață*, decadența *triumf* și sfințenia *relaxare*.

Dar când *etalonul*, când *omul Bisericii* e în *mijlocul* nostru...și vedem *diferența* dintre el și noi atunci nu mai putem zice amarului *dulce* și letargiei *frumusețe*.

Pentru că simpla lui *prezență*...ne adumbrește *micimile de cuget*.

Dar dacă vrem *să luptăm* cu Dumnezeu...și *să negăm* lucrările Lui în Sfinții Lui...atunci orice *nou Simeon* al lui Dumnezeu va fi tratat *cu același dispreț*, va fi ocărât, exilat, ocultat...pentru că nu dorim *voia* lui Dumnezeu cu noi.

Numai că El...din nou și din nou...va arăta *de rușine* toate demersurile noastre împotriva Sfinților Lui.

Pentru că El *este cu ei*...și când *nimeni* nu mai e cu ei.

El *este cu* Sfinții Lui...pentru că *Se odihnește* întru ei.

Și în cei în care *Se odihnește* Dumnezeu...El lucrează toată curăția și măreția Lui.

De aceea nu trebuie *să ne mirăm* că nu mulți îi iubesc și îi cinstesc pe Sfinți...și le urmează exemplul.

Pentru că *nu îi iubesc* pe Sfinți...decât cei care *se aseamănă lor*.

Care au același dor...aceeași năvalnică iubire...aceeași curăție a *împlinirii* în Dumnezeu.

Și mă rog Lui pentru noi toți, pentru ca toți să avem *iubire înfocată* pentru Dumnezeu și pentru Sfinții Lui...pentru că aceasta e *frumusețea* care împlinește omul.

Dumnezeiescul Simeon a fost *simplu* și *năvalnic* în iubirea lui.

Dacă vă rugați lui...nu încercați să fiți *altfel*. Amin!

Predică la Duminica izgonirii lui
Adam din Rai [2013]

Iubiții mei¹⁷⁹,

Postul Mare începe cu *amintirea căderii* Sfinților noștri Protopărinți Adam și Eva.

Cu amintirea *căderii* și *a plânsului* lor. A pocăinței lor...

Căci „scos a fost Adam din Rai *pentru mâncare*; pentru aceasta și șezând în preajma lui, *plângea tânguindu-se*” [Triodul, ed. BOR 2000, p. 100].

Cu ei *începem*, cu Sfinții noștri Protopărinți Adam și Eva...și tot împreună cu ei *ajungem* la Paști...și îi vedem în Icoana Învierii Lui...care este icoana *scoaterii lor din Iad*.

Pentru că postul nostru, care începe mâine, trebuie *să ne scoată* și pe noi din Iad...

¹⁷⁹ Predică scrisă în ziua de 14 martie 2013.

Iar Iadul e necredință, e răutate, e nesimțire, e indiferență, e mojie, e libertinaj, e alergare după iluzii.

Iar noi, cu toții și fiecare în parte, trebuie să ieșim din Iadul nostru dacă vrem să ne umplem de slava Celui răstignit și înviat, a Fiului lui Dumnezeu întrupat, Care a luat trupul nostru tocmai pentru ca să arate că umanitatea e pentru a fi umplută de slava lui Dumnezeu și nu de urât.

Pentru că lumea s-a umplut de urât prin...neînfrânare.

Am păcătuit prin aceea că am dorit lucruri...nedorite de Dumnezeu.

De aceea „o poruncă am călcat, a Stăpânului meu și de tot binele m-am lipsit” [Ibidem]. Pentru că binele e comuniunea cu Dumnezeu iar în comuniune cu El stau prin ascultarea Lui.

Și prima rugăciune de dezlegare de la Înzmormântare ne amintește faptul că tot binele nostru, al oamenilor, consta în faptul că eram împodobiți „cu înfățișare și frumusețe” dumnezeiască, asemenea unei „cinstite făpturi cerești” [Molitfelnic, ed. BOR 2002, p. 233].

Pentru că binele nostru era acela că eram plini de slava Lui.

Însă pentru a rămâne în slava Lui, în iubirea Lui, în frumusețea Lui e nevoie de...efort continuu. De întărirea în bine. De exercitarea noastră în tot binele, în toată virtutea.

Pentru că binele interior se ține din bine...din faptele făcute în harul lui Dumnezeu.

Și de aici...nevoia de a liturghisi, de a posti, de a ne ruga, de a face metanii, de a munci, de a studia, de a scrie, de a traduce, de a clădi lucruri bune.

Pentru că binele ne ține în bine.

Și nu ne mai putem lăuda cu faptele noastre bune, dacă le privim ca pe aerul care ne ține în existență, pentru că ele nu sunt un surplus al nostru, ceva pe care îl facem peste termen...ci o necesitate.

O necesitate *personală*...care e *pe măsura* dorinței omului.

Și dacă unii se nevoiesc *mai mult* e pentru că simt că *au nevoie de mai mult*...și *mai multul* lor nu e un *moft* ci o *necesitate ontologică*.

De aceea postul, rugăciunea, citirea, slujba sunt *pe măsura* inimii omului.

Și dacă încercăm *să turnăm cu toptanul* cunoaștere și sentimente și responsabilitate în ființa cuiva vom realiza că va socoti *binele* un lucru *nenecesar*. Chiar *rău*...

Pentru că fiecare are *măsura* lui...*deschiderea* lui...*capacitatea* lui de a *înțelege* lucrurile și de a *primi* pe Dumnezeu și pe oameni în inima lui.

Însă nu trebuie să rămânem *la stadiul* în care suntem...ci trebuie să fim *avizi de mult*...de și mai mult în materie de înțelegere și de iubire a lui Dumnezeu și a oamenilor.

Trebuie să fim *avizi* de adevărul Lui, de curăția Lui, de frumusețea Lui...care ne face *să ne rușinăm* de întunericul nostru, de iadul nostru interior...

De *goliciumea noastră*...care înseamnă scoaterea din „*desfătare* și din *bucuria cea neîncetată*” [Triodul, ed. cit., p. 101].

Căci dacă nu trăim mereu *în simțirea* și *în vederea* Lui, în recunoașterea Lui, în dorirea Lui, în simțirea continuă a *nevoii* de El...nu avem *desfătare duhovnicească*. Nu suntem în bucuria Lui cea negrăită.

Iar toate slujbele acestui *mare* și *zdrobitor* post, *epuizant*...ne vor aminti mereu că *fericirea noastră* e *înăuntrul nostru* și nu *în afara noastră*.

De aceea, de la Matei 25, de duminica trecută, de la Judecata Lui...Biserica *ne întoarce* azi la Matei 6.

Și în Mat. 6, 14-21, în Evanghelia de azi, Domnul ne vorbește despre *iertare*, despre *post* și despre *milostenie*.

Adică despre faptele care *ne țin* în harul lui Dumnezeu...care *ne întrețin* sănătatea interioară, duhovnicească.

Pentru că lucrurile pe care noi *le cerem* cu toată inima lui Dumnezeu sunt *iertarea*, miluirea, umplerea noastră de har.

Iar prin iertare, prin post, prin rugăciune, prin milostenie...aducem *lumina Lui* în sufletele oamenilor, aducem *ușurarea Lui*, aducem eliberarea Lui de teamă, de singurătate, de neștiință, de egoism.

Căci atunci când oamenii *simt* că Dumnezeu *lucrează* prin noi...și *se deschid* lui Dumnezeu *datorită* nouă, ei simt că Dumnezeu e viu și *prezent* în Biserica Sa, că e *mereu cu noi*...și că acest *a fi cu noi* al lui Dumnezeu e o *realitate* și nu o *poveste*.

Iar dacă slava Lui *ne inundă*, dacă adevărurile Lui *înfrățesc* în noi și *dau rod*, dacă *frumusețea* Lui e *îmbrăcămintea* sufletelor noastre...atunci suntem niște *ridicați din Iad*, din moarte, din păcatele noastre de către Dumnezeu și *ne veselim dumnezeiește* în Biserica Sa.

Despre *cine suntem* noi...împreună cu El e vorba în toată iconomia mântuirii!

Despre *ce face* Dumnezeu din noi.

Și ce vrea El *să facă* din noi e *să ne reîmbrace* în veșmântul nestricăciunii, adică în *slava Sa*...așa cum l-a făcut El pe om *dintru început*.

Dar pentru a ne umple *de nestricăciunea* slavei Sale trebuie *să lepădăm* de la noi...în mod dureros, prin asceză, prin renunțarea la plăceri și fapte vătămătoare...*rănila* păcatelor.

Iar *a accepta durerea* care aduce *vindecare* înseamnă *a scăpa* de consecințele păcatelor noastre care înseamnă *Iadul nostru*.

Durerea tămăduitoare, durerea și oboseala care *ne umplu* de har...ne umplu de *Raiul nostru*, de Raiul nostru de taină/ mistic...pentru care suntem *foarte mulțumitori* în fața lui Dumnezeu...pentru că știm *cum arată* Iadul...cum arată *depărtarea* de El...

De aceea, Biserica ne cheamă să urcăm *de la moarte la viață* cu Hristos Dumnezeu, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, cu Treimea cea preasfântă și preadumnezeiască, pentru că *Dumnezeu e Raiul nostru*.

Pentru că *Raiul nostru* e comuniunea veșnică cu Cel veșnic, frumusețea veșnică cu Frumusețea întreit-ipostatică, viața desăvârșită cu Cel ce este Viața lumii.

Și El, Cel ce *ne-a creat pe noi spre viață* și nu *spre moarte*, ne va da nouă, tuturor, să gândim ce e *propriu* Lui și să facem faptele *voii* Lui, dacă Îl punem pe El *început, cuprins și împlinire* a toată dorința și fapta noastră.

Dumnezeu *să binecuvinteze* eforturile noastre, ale tuturor, din acest preafrumos post al mântuirii, pentru ca prin toate *să ne umplem* de slava Lui, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică: Despre *firescul* care impresionează

Iubiții mei¹⁸⁰,

dacă nu vrem *să ne comportăm firesc* pretutindeni, așa cum *suntem* în lăuntrul nostru, vom ajunge la un moment dat *să ne fie silă* de *măștile* pe care ni le-am pus. Ni le-am tot pus *pe față...*

Și prin care ne-am transformat într-un *mulaj inexpressiv*, non-natural...pe care îl considerăm a fi *probitatea* noastră. Modul nostru *social* de a fi.

Problema e că *nu avem nevoie* de așa ceva...

Și alegerea recentă a papei Francisc (ca să dăm un exemplu *mondializat* imediat)...un episcop care *merge printre oameni*, care *își face mâncare* singur, care *merge cu taxiul* și nu *cu limuzina*...și care le-a vorbit franc¹⁸¹, deschis, natural, fără farafastâcuri...*a uimit* și *a plăcut* tocmai pentru că nu a avut masca *de prost gust* a „probității” papale.

Pentru că *probitatea* nu e dată de *mimica feței*, de *încruntare*, de *păruta onorabilitate*...ci de *viața* și de *opera* ta.

Cu *încruntarea*...nu faci decât *să joci teatru*.

Dar când *uimești* cu delicatetea ta, cu munca ta, cu generozitatea ta, cu sacrificiile tale, cu *firescul* tău...deși, alții, la nivelul tău, *și-ar înălța* nasul în cer...atunci nimeni nu poate *să îți nege* valoarea personală.

Pentru că *valoarea reală* e *parfumul frumos* pe care *îl lasă* omul prin tot ceea ce face.

Adică trebuie *să reînvățăm* să vorbim, să mergem, să privim, să atingem, să îmbrățișăm, să

¹⁸⁰ Predică scrisă în ziua de 16 martie 2013.

¹⁸¹ A se vedea: <http://razvan-codrescu.blogspot.com/2013/03/papa-francisc-camminare-edificare.html>.

lucrăm ceva...*fără amprenta* păcatului, a moliciunii, a perversității.

Să învățăm *să respectăm* lucrurile care ne depășesc, oamenii care ne sunt exemple, oamenii care ne impresionează.

Trebuie să facem *asceza*...și *umilința*...de a învăța firescul vorbirii, firescul hainei pe care îl purtăm, firescul feței...simplitatea inimii.

Pentru că acestea se simt chiar dacă *nu spui cine ești*...și *ce ai făcut* în viața ta.

Nu mă *impresionează* ereziile papei Francisc...dar mă *impresionează* că mai e *firesc*, că mai știe cum trebuie *să se comporte* omul în societate în ciuda lor.

Sau cu atât mai mult mă *impresionează* eterodocșii *cu părți normale*, firești...atâta timp cât văd mulți ortodocși *nefirești*, care nu știu *minimele lucruri* care se fac și nu se fac în societate...dar vor să fie crezuți *duhovnicești*.

Protestul *anti-cip* de alaltăieri, un al doilea exemplu, de data asta *negativ*, a fost un protest...cu oameni *nefirești*. Cu atitudini non-naturale...

Cuvinte și fețe...care nu aveau nimic de-a face *cu normalitatea*.

Cu normalitatea inimii unui om *înduhovnicit* sau *liniștit*.

Pentru că protestul a plecat de la minciuna...că *trăim în vremea Antihristului*¹⁸².

Tocmai de aceea nu poate să se nască ceva *firesc/ normal*...dintr-o *înșelare demonică*.

Și e uimitor pentru mine cum anumiți ortodocși au devenit niște *adventiști* în materie de eshatologie...bineînțele din *neștiință dogmatică crasă*.

Firescul, în comparație cu agitația perpetuă...e o expresie a *liniștii*, a non-violenței interioare.

¹⁸² Idem:

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=co2xDukjUrw.

Când nu te lupți pentru *cauze* hilare, nedrepte, aiurea...nici nu faci gesturi aiurea.

Și când nu vrei *să pari* altul...e semn că știi *cine ești*...și ce vrei *să faci* cu tine.

Privesc adesea oameni în vârstă, care sunt *împăcați* cu ceea ce au făcut, cu ce *au trăit* toată viața. Bătrânețea *liniștește* și *smerește* și mai mult pe cel împlinit.

Nu vor să pară *alții*...și nici nu apelează la *farduri* sau la *maniere puerile* de *mascare* a bolii și a bătrâneții...pentru că bătrânețea e o *realitate* pe care o acceptă.

Cel care nu-și acceptă, spre exemplu, *lipsa de cultură*, de educație...vrea să pară *academician* pe bază de reviste și știri TV.

Iar cel care *nu își acceptă* gradul de religiozitate și de cunoaștere teologică *sare imediat*, în mod imaginar, o mie de trepte ale ascezei...pentru a-ți arăta cât *de josnic* e în inima lui.

Și îngâmfarea lui...îl face și mai *penibil*...în fața celor care *știu* ce e cunoașterea.

Pentru că *cunoașterea* nu e *învățare pe de rost* a unor lucruri...ci *sinteza* multor cunoștințe și experiențe.

Iar cunoștințele/ citirile *nu se pot învăța* decât prin experiențe.

Așa că presupunerile, presupunerile despre *noi înșine*...modul în care vrem să fim *receptați* de alții...fără ca noi să fim cei care *merităm* o astfel de receptare/ de primire...înseamnă *a ne comporta nefiresc*.

Când de la tine se cere *bunăcuviință* și *sfințenie*...iar tu emani numai *drăcism*, *superbie* și *aroganță*...tot ce faci e anapoda.

Ești o piatră de sminteață, un penibil, o dramă pentru instituția în care te afli...pentru că nu te porți *conform* funcției. Și nu te porți conform ei...pentru că *nu te-ai pregătit* în mod real pentru ea. Nu ești una cu ea...

Nefirescul...e un tablou cubist...din care nu poți să înțelegi niciodată *cum arată* masa, femeia,

oglindea, cerul, pentru că totul e *în cuburi* și *romburi*.

Un curs sau un discurs ideologic nu te vor duce niciodată *la realitatea ca atare*...ci la o lume *ca ochii* celor care vor să ți-o predea.

Iar dacă nu trăiești lângă oameni *normali*, echilibrați, lângă oameni care *prețuiesc* gândirea, sentimentele, munca, vocația...riști să crezi că umanitatea e *plină de mutați*. De non-oameni.

Și, mai înainte de *a te crede* om duhovnicesc...trebuie să înveți *să fii om*.

Sau să nu consideri că pe oamenii duhovnicești *nu-i interesează* lucruri de tot felul...ci îi interesează doar o lume *ruptă* de...realitatea lumii.

...Oamenii normali sunt *firești* în toate.

Și firescul devine *tot mai firesc*, tot mai evident...pe cât omul e *mai duhovnicesc*, mai sfânt.

Însă a confunda *nefirescul* cu *firescul* și a considera că Sfinții sunt cei care *se comportă nefiresc*/ adică *repetitiv/ static*...e semn că te crezi „duhovnicesc”...fără să te fi interesat *smerenia imensă a normalității*.

Cum să ne regăsim firescul nostru?!

Prin faptul de a începe *să privim* și *să luăm aminte* la tăcerea și liniștea copacilor, a pietrelor, a lucrurilor create de Dumnezeu și de om cu ajutorul lui Dumnezeu, la modul cum se comportă animalele și păsările...cât de fals sau de nefals e comportamentul oamenilor în diverse situații.

Prin intrarea *în ritmul de viață* al lumii...în care să ne facem pe fiecare zi *munca noastră*.

Și cu cât vom fi *mai împliniți* prin ceea ce facem...cu atât vom vedea ce bună e *normalitatea*, adică luarea lucrurilor *în serios*. Amin!

Predică la Duminica întâi din Postul
Mare [2013]

Iubiții mei¹⁸³,

Ortodoxia pe care o prăznuim astăzi, în *Duminica Ortodoxiei*, nu este una *folclorică*, pe care o păstrăm din gură în gură, ca pe-o poveste, peste secole, amestecată cu tot felul de fantezii și de minciuni...ci e *Ortodoxia teologică*.

Ortodoxia pe care o *explică* teologii, trăitorii profunzi ai Bisericii și care are *legătură* cu trecutul sfânt/ tradițional al Bisericii.

Pentru că în 11 martie 843 nu s-au repus, în primul rând, *Sfintele Icoane* în Biserică...ci s-a repus *teologia Bisericii* la locul ei, care vorbește și despre *Sfintele Icoane*.

De aceea am început predica de azi prin a sublinia că *Duminica Ortodoxiei* se referă la

¹⁸³ Predică scrisă în ziua de 20 martie 2013.

Ortodoxia teologică, adică *dogmatică*, la teologia atentă, în cele mai mici detalii, ca să fie fidelă Tradiției și nu la *preluări după ureche*...despre credința ortodoxă.

Și observăm, cu vârf și îndesat, ce se petrece astăzi când *neștiința teologică* vorbește...

Când fiecare ortodox, dintr-un zel mai bun sau mai puțin bun, *iși dă cu părerea*, în mod *democratic* dar nu *teologic*, despre credință.

Pentru că se merge pe ideea că libertatea religioasă, libertatea *de conștiință* înseamnă ca fiecare *să se exprime*, după cum crede *de cuviință*, despre credință.

Însă în materie de teologie ortodoxă nu oricine *se poate pronunța* într-o chestiune.

Pentru ca să te pronunți într-o chestiune teologică, cu greutate, trebuie *să demonstrezi* că poți să faci acest lucru.

Și ca să demonstrezi că *te poți pronunța* într-o chestiune...trebuie să demonstrezi că poți să te pronunți *în multe* chestiuni teologice, nu oricum, ci *cu mintea Bisericii*.

Pentru că Sinodul al VII-lea Ecumenic, în esență, e opera a doi-trei Sfinți Părinți, adică a 2-3 teologi. Dar a unor teologi profund ancorați în teologia Bisericii.

Care au văzut Icoana în mod hristologic, ca pe un fapt ce atestă *întruparea* Fiului lui Dumnezeu și nu ca pe un *idol*. Căci cei care au gândit Icoana *neconform* Tradiției Bisericii au gândit-o fără a avea în spate *toată osatura* teologică a Bisericii.

Și când afirmi *una* pentru ca *să negi zece* lucruri, atunci te numești *eretic* și nu *ortodox atent la detalii*.

Căci Duminica Ortodoxiei, care anatematizează toți ereticii Bisericii, înseamnă un exemplu de *anvergură teologică* și nu de *extremism*.

Ea, Duminica Ortodoxiei, ne învață ce nu mai vrem noi *să învățăm*: că teologul Bisericii se

ocupă cu toate problemele ei, din punct de vedere teologic și nu doar cu cele care îi convin.

Că teologia este o hartă clară, cu multe puncte care se întrepătrund și că pentru a o citi trebuie să ai o privire de ansamblu și nu una exclusivistă.

De aceea, ca să fii ortodox, unul care înțelege cum merg lucrurile în Biserică...trebuie să înveți *Ortodoxia teologică* a Bisericii.

Adică să înveți de la teologii ei ce crede Biserica despre toate punctele credinței nu doar despre unele...

Pentru că Biserica nu se ocupă doar de Antihrist, canonizări, morală și pedepse bisericești, după cum vor să spună unii astăzi, ci Biserica se ocupă, în primul rând, de teologia ei trinitară, de modul sfânt în care oamenii se renasc, de darurile dumnezeiești, de asceză, de tot parcursul interior al îndumnezeirii.

Tot Triodul în care suntem vorbește despre Treime, Biserică și mântuire, adică despre lucruri esențiale ale Bisericii și nu despre faptul dacă e bine sau nu...să primim, din partea statului român, acte biometrice.

Așa că triumfalismul ortodox fără teologie la bază, fără cunoaștere aprofundată a Scripturii și a Părinților, fără muncă de traducere și înțelegere a textelor, fără rezultate concrete de liniștire și înduhovnicire interioară...e jalnic.

Pentru că e folcloric și nu dogmatic.

Nu știe ce cinstește drept Ortodoxie, pentru că nu i-a spus nimeni și nici el nu a căutat să cunoască.

Însă credința ortodoxă e o știință cutremurător de grea și de sfințitoare și pentru ea trebuie să jertfești totul pentru ca să o înveți pas cu pas. Să devină una cu tine...dând afară din tine, în același timp, toate minciunile pe care le-ai auzit, învățat, citit, moștenit de la alții.

Pentru că nu poate coexista Ortodoxia cu minciuna. Și pentru ca să îi înveți toate tainele,

luminat fiind de Dumnezeu, trebuie să *elimini* din tine toate lucrurile care *contravin* adevărului.

Toate semețirile prostești ale minții umane, toate agonisirile de rușine ale inimii noastre, toți idolii născuți din infatuare și lăncezeală.

Pentru că adevărul dumnezeiesc al dumnezeieștilor dogme ale Bisericii e *organic*, e ca *apa curată* și *bună de băut*...în care orice *impuritate* îți sare imediat în ochi.

Acesta e motivul pentru care teologii plini de sfințenie ai Bisericii taxează imediat *neadevărul*, murdărirea adevărului, erezia.

Nu din spirit *de ceartă*, ci pentru că cei care se pronunță *neevlavios* vizavi de teologia Bisericii exclud multe date tradiționale ale adevărului, pe care Biserica le are de la Profeți, Apostoli și Părinții ei.

Și teologii apară *cetatea adevărului* cu luminare dumnezeiască și cu multă înțelepciune, pentru că nimeni nu poate să adauge, în adevărurile lui Dumnezeu, nesimțirea minciunii.

De aceea, pentru ca să fim *ai Ortodoxiei*...trebuie să ne nevoim, în primul rând, să cunoaștem *cu toată ființa noastră* adevărurile Bisericii.

Adică să *nu excludem* nici citirea teologică, nici împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, nici curăția interioară și nici fapta bună, pentru că noi înșine trebuie să ne clădim ca oameni *integri*, formați din toată învățătura, curăția și fapta bună.

Iar acum, în Postul Mare, mai mult decât oricând, se observă cine *plesnește de viață*, adică cine *nu postește* dar *poftește* la multe, fapt pentru care e „neobosit”...și cine *își tescuiește* ființa ca pe struguri, prin post și rugăciune, prin citire și nevoință, ca să scoată *vinul evlaviei*.

Dar cine *nu se schimbă*, cu schimbare duhovnicească, și nu se face *vin al credinței*, care produce bucurie dumnezeiască Bisericii, produce doar *indispoziție* tuturor.

Pentru că numai cine *bucură*, cine învață, cine îi scoate pe oameni din minciună, cine îi

înviază duhovnicește pe oameni, *bucură* Biserica și, în primul rând, pe Dumnezeu.

Astfel, de ziua Ortodoxiei, suntem *bucurii* ale Ortodoxiei sau *dezamăgiri* ale ei?

Cine sunt cei pe care *i-am învățat*, i-am ajutat, i-am făcut din neoameni *oameni*?

Ce rămâne *în urma* a milioane de ortodocși români, greci, sârbi, bulgari, americani etc.?

Suntem *proprii momentului* pentru Ortodoxie sau suntem *cu secole în urma* a ceea ce *trebuia să facem* pentru ea?

Acestea sunt *întrebări serioase* de ziua...Ortodoxiei. Pentru că Ortodoxia *se ține* cu întrebări grave, dureroase și, mai ales, *cu proiecte personale de toată viața*...și nu cu *simple mergeri* cu Icoane pe străzi.

În România toți știu *cum arată* Icoanele ortodoxe. Icoanele trebuie arătate acolo unde *nu e* Ortodoxie: la arabi, chinezi, japonezi, africani...

La ei trebuie *să mergem cu Icoana*...iar noi trebuie *să fim icoane*!

Aici, în România, trebuie arătată în noi înșine sfințenia, *transfigurarea* Ortodoxiei...și nu doar *muzeificarea* ei. Pentru că românii sunt *sătui de vorbe*...dar nu sunt *sătui de uimire*. Pentru că nu îi prea *uimim* cu lucruri mari, frumoase, sfinte.

Așa că, dacă vrem să facem *ceva* pentru Ortodoxie, trebuie să facem *ceva* care *e cu adevărat frumos* pentru toți.

Și dacă *îi vom uimi* pe oameni cu sinceritatea vieții noastre, atunci Ortodoxia noastră devine *o flacără vie*, care arde în oameni...și nu *un prilej de ironie*. Amin!

Predică la praznicul Bunaivestiri
[2013]

Iubiții mei¹⁸⁴,

vestea cea bună a Evangheliei de azi [Lc. 1, 24-38] e aceea că Dumnezeu *a coborât* la oameni!

A coborât luând trupul nostru...pentru că a existat *o luare în pântece* și *o naștere* a unui Fiul, al Căruia nume este...*Iisus* (v. 31).

Căci Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Prea Curata Fecioară Maria pentru ca să fie *mântuire, viață și bucurie veșnică* pentru oameni.

¹⁸⁴ Predică scrisă în ziua de 24 martie 2013.

De aceea vestea cea bună, *singura* veste bună adusă umanității e că Dumnezeu *S-a coborât* la oameni și *S-a făcut om* și... *trăiește împreună* cu noi.

Până atunci Se pogorâse doar prin slava Sa, prin revelațiile dumnezeiești făcute Sfinților Lui, prin minunile pe care le-a făcut cu oamenii...

Însă în praznicul de față primim *anunțul* că El *Se naște* din Fecioară *mai presus de fire* (v. 31, 35).

Că nașterea Lui din Fecioară e o *unire ființială* între umanitatea noastră și dumnezeirea Lui, în cadrul persoanei Sale veșnice.

Pentru că nu se naște *un om*...ci Se *întrepează* Fiul lui Dumnezeu, Cel veșnic existent cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Iar dacă din Fecioară Se naște *cu trup*...în noi El *Se pogoară duhovnicește*, dacă noi ne pregătim sufletul și trupul nostru ca pe o *biserica* a Lui.

De aceea, din această perspectivă a *sălășluirii duhovnicești* a lui Hristos în noi, praznicul de azi pune în prim-plan icoana paradigmatică a lui Dumnezeu Care *coboară* în oameni duhovnicește.

Căci *vestea bună* adusă umanității e că *omul credincios contează!*

Și contează *atât de mult*, încât pentru a exista oameni *credincioși*, plini de har, Însuși Fiul lui Dumnezeu *S-a făcut om*, pentru ca să îndumnezeiască pe tot omul care stă *în relație* cu El.

Așadar, *vestea bună* e că *relația cu Dumnezeu contează* și că această relație e *veșnică*.

Că El a venit *în maximă apropiere* față de noi, pentru ca să ne ridice pe noi, prin slava Sa, învingând în noi tot păcatul, toată deșertăciunea, la unirea cu Sine, cu Tatăl și cu Duhul Său Cel Preasfânt.

Însă pentru a vorbi despre *naștere* și despre *existența omului* și despre perceperea lui ca *un dar* de la Dumnezeu, Evanghelia praznicului vorbește despre *zămislire*.

Elisavet [Ἐλισάβετ] *a zămislit* [συνέλαβεν] și *s-a tăinuit pe sine* [περιέκρυβεν ἑαυτήν] cinci luni [Lc. 1, 24, cf. GNT]. A trăit o bucurie rezervată, tainică, profundă.

Când Arhanghelul Gavriil îi vorbește Maicii lui Dumnezeu îi spune că „vei lua în pânțe [συλλήψῃ ἐν γαστρὶ] și vei naște Fiu” [v. 31, GNT].

Pentru că *zămislirea e începutul existenței* și nu *nașterea*!

Iar începutul omului e *de la* Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om *bărbat și femeie*...după cum și *zămislirea e o coproducție* a lui Dumnezeu cu oamenii.

Și după cum în relația bărbatului cu femeia copilul apare ca *rezultat* al unirii și al conlucrării celor doi...tot la fel, pentru ca să existe *relație duhovnicească/ teologică* între Dumnezeu și om trebuie să fie *de acord* cei doi parteneri ai comuniunii: *Dumnezeu și omul*.

Însă *vestea bună* e că Dumnezeu *a coborât* la oameni...pentru ca să fie *mereu* cu oamenii!

El *a inițiat* comuniunea, dialogul, relația...și e *mereu* în relație, în *deschidere iubitoare* către noi...și așteaptă ca fiecare dintre noi *să aderăm*, în mod liber și deplin, *la comuniunea cu El*.

De aceea praznicul Bunevestiri e praznicul *convertirii noastre*, al venirii noastre la El, al vieții noastre *cu El*, pentru că *am căzut* în brațele iubirii Sale de oameni.

Și *am rămas cu El*, pentru că am înțeles că El e *singurul Prieten*, Care *nu se joacă* cu relația.

De aceea, dacă *vreți relații teologice/ trainice/ reale/ veșnice* cu oamenii, atunci învățați de la Dumnezeu *să vă țineți* cuvântul și dragostea față de cei cărora *le oferiți*.

Pentru că cuvântul și dragostea *oferite* altora, dacă sunt *pline* de harul și de adevărul Lui, *nu trec niciodată*.

Însă cuvintele *ușoare* sunt cuvintele *fără adevăr*, în care *nu v-ați pus* toată inima și care *nu vă reprezintă*.

Ele sunt *lipsite de noutate*...

Însă praznicul de astăzi e *plin de noutate*, de cea mai *imensă* noutate...pentru că ne vorbește despre ce *se petrece* cu creștinii ortodocși *în lăuntrul lor*.

Ne vorbește despre minunea *coborârii* lui Dumnezeu în lăuntrul nostru și *rămânerea* Lui cu noi!

Pentru că așa arată ortodocșii *pe dinăuntru*: sunt purtători de Dumnezeu, sunt plini de slava Lui, de prezența Lui, de bucuria Lui, de teologia revelării Lui.

Și dacă *nu suntem* astfel...nu trăim vestea cea bună *a coborârii* Lui la noi...ca pe un *fapt personal*, existențial.

Dacă *nu suntem plini* de slava Lui...Bunăvestirea e un eveniment ce o privește *doar* pe Maica lui Dumnezeu...și pe nimeni altcineva, transformând astfel acest imens praznic al *comuniunii duhovnicești*...într-unul *al predestinării*.

Însă Maica lui Dumnezeu nu a fost ajutată de Dumnezeu *mai mult* decât suntem ajutați fiecare dintre noi ca *să fim* cu El.

Ea nu este „o supra-femeie” *inventată* de Dumnezeu pentru a fi *proprie* întrupării Sale ci *culmea cea mai înaltă a iubirii omenești* pentru Dumnezeu, care *s-a sfântit pe sine* întru toate și astfel s-a făcut *proprie* întrupării Sale.

Ea s-a înălțat către Dumnezeu *atât de mult* încât Dumnezeu *a binevoit* să Se întrupeze din ea.

Pentru că au existat cele două iubiri ale comuniunii, a lui Dumnezeu și a Fecioarei, care nu își găseau *împlinirea* decât una în alta.

De aceea Icoana praznicului, în care Arhanghelul și Fecioara sunt împreună și dialoghează, ne vorbește despre întreaga creație,

care e *împreună* numai dacă Îl are *în centru* pe Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu e *adevăratul subiect de discuție* al umanității, pentru că de la El *începe* și în El *se împlinesc* toate cuvintele și dorurile noastre.

Și ca să Îl ai pe Dumnezeu în centrul vieții tale, trebuie să Îl ai *împreună* cu toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și Îi slujesc Lui.

Pentru că *nu poți exclude* pe niciunul dintre cei cu care...*dialoghează* Dumnezeu.

Însă *venirea* lui Dumnezeu la cea care *se sfințea* pentru Sine, dar care *nu se credea vrednică* de Dumnezeu...*produce tulburare/ uimire/ sfială* [διεταράχθη, v. 29, GNT] în ea.

Căci întruparea Fiului nu era „aranjată” ci a fost...*o uimire*.

A luat-o *prin surprindere* vestea bună, vestea *foarte bună* pentru întreaga umanitate, aceea a întrupării dintru ea a Fiului Cel veșnic al lui Dumnezeu.

Însă Stăpâna noastră *a acceptat* Întruparea Fiului lui Dumnezeu și faptul de a deveni *Mamă* a Lui (v. 38), pentru că avea toate *bogățiile sfințeniei* întru sine.

Ea nu dorea altceva decât *dorea* Dumnezeu.

Căci avea în sine ceea ce *devenise* întru dorul ei de Dumnezeu.

De aceea, oricând Dumnezeu *Se arată în mod extatic* oamenilor Lui, *Se arată* tocmai pentru că ei sunt *locașuri* ale Sale, medii vii, iubitoare, prielnice, doritoare de revelarea Sa.

El *Se dezvăluie* celor care Îl *caută* cu adevărat.

Pentru că El *Se arată* pe Sine *în relație*, adică celor care au *o relație stabilă* cu El, plină de dor, plină de așteptare, plină de nemărginirea Lui.

De aceea, ca și în cazul Maicii lui Dumnezeu, și în cazul Sfinților Lui nu există „o sfințenie aranjată”, o excepționalitate predestinaționistă, în care Dumnezeu „*îi face* pe

unii Sfinți pentru că *așa vrea* El, *indiferent* de voința lor”.

Ci *sfințenia* e *în relație*, crește *organic*, are *suișurile* și *coborâșurile* sale...pentru că e *pe măsura* la cât *vrea* omul și la cât *se zbate* pentru a sta *în relație* cu Dumnezeu, cu Sfinții și cu Biserica Lui.

Sfințenia nu e *doar azi*, nu e *doar ieri*, nu e *doar câțiva ani*...ci *un continuu experiențial*, o trăire continuă a celor bune și a celor rele, sub purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în care trăim *cu și din* harul Său.

„Cum e *posibil* acest lucru”, se întreabă unii, „să stai *mereu* în slava lui Dumnezeu?”.

Și răspunsul e acesta: e *posibil* și mulți *au stat* și *stau* în slava lui Dumnezeu în mod continuu, pentru că „la Dumnezeu *nu este imposibil/ nu e cu neputință* [ἀδυνατήσῃ] tot cuvântul” [Lc. 1, 37, GNT] spus de El.

Iar El este Cel care *ne învață* și *ne dă să trăim* lucruri mai înainte părut *imposibile*...pentru că Dumnezeu *ne surprinde* întotdeauna la modul sublim.

Așadar iubiți confrăți, astăzi *ne bucurăm ascetic* de o bucurie plină de *smerenia* lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu *ne-a învățat* prin întruparea Lui să vorbim cu oricine, să luăm aminte la oricine, să iubim și să iertăm pe oricine, să ne rugăm pentru toți oamenii, pentru că toți *au chipul Lui*.

Prin *coborârea* Lui la noi ne-a învățat că nu există *viață reală/ vie/ frumoasă fără dialog* și *fără comuniune*.

Dacă preferăm *ghetoizarea*, dacă preferăm *exclusivismul*, dacă vorbim în termeni *triumfaliști* despre noi dar *non-reali*, neconcordanți cu realitatea, ne excludem din *noutatea* Bisericii.

Pentru că Biserica e *nouă* prin *sfințenie* și nu prin *imagine fotoșopată*.

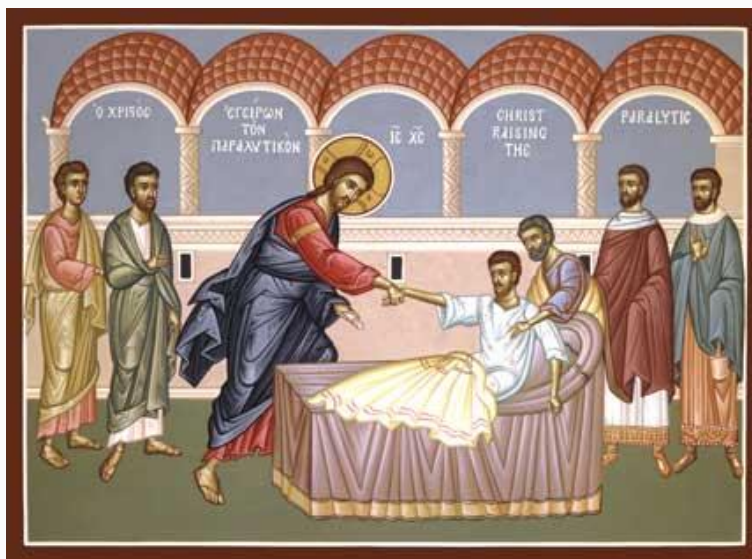
Cel care *se sfințește continuu* se umple de *noutatea* lui Dumnezeu și e o *veste bună* a

Bisericii în mijlocul atâtor *vești rele* ale contemporaneității.

De aceea, azi și mâine, în continuul mâine, *sfînțenia* credincioșilor Bisericii va fi o noutate care *contează*, care *uimește*, care *bucură*.

Și dacă vreți *să contați*...atunci *uimiți la modul frumos* pe oameni, cu *sfînțenia* pe care Dumnezeu o *pogoară* în voi. Amin!

Predică la Duminica a 2-a din Postul
Mare [2013]

Iubiții mei¹⁸⁵,

frumusețea omului constă în aceea că știe să îi poarte pe alții în ființa lui!

Iar frumusețea Bisericii cu atât mai mult e o *frumusețe interioară*, care stă *înăuntru* și care strălucește în jur prin toate relațiile interpersonale pe care le avem și prin toate manifestările noastre de conștiință.

Pentru că nu poți să îl porți pe un altul în tine până nu l-ai cuprins. Până nu l-ai înțeles. Până nu l-ai admirat. Până nu l-ai iubit. Până nu ai învățat, pas cu pas, cine este el.

Iar când ne grăbim cu etichetările, și nu îi lăsăm pe oameni să vorbească, să se vorbească pe ei înșiși și nu îi receptăm ca atare, atunci nu avem ce purta.

Pentru că oamenii sunt *purtați/ ținuți* în noi, sunt *duși* de noi oriunde mergem...dacă prezența lor în noi este una care ne face să luăm decizii *bune*, importante.

¹⁸⁵ Predică scrisă în ziua de 28 martie 2013.

Și vedem din Evanghelia de azi [Mc. 2, 1-12] cât de important e ca cineva *să te poarte* atât la bucurie...cât și la durere...

Căci cei 4, care îl purtau pe paralticos (v. 3, GNT), îl purtau *cu iubire*, cu grijă...

De unde rezultă faptul că atunci când *nu îl porți* pe un altul în inimă...nici nu te interesează *ce se petrece* cu el.

Dar când îl ai *în tine* ca pe o paradigmă de viață/ ca pe un exemplu bun de urmat, nu te interesează doar *sufletul* lui ci și *trupul* lui.

Pentru că omul are *nevoi* de trei feluri: trupești, sufletești și duhovnicești.

El are nevoie de locuință, de sănătate, de bani, de informații diverse, de educație, de dialog, de susținere, de iertare, de curăție duhovnicească, de umplerea de har, de încredințări dumnezeiești.

Și dacă ești *prietenul/ confidentul/ apropiatul* cuiva trebuie să te gândești *la toate acestea* în relația cu el și nu doar *la unele*...

Mai pe scurt, cei 4 prieteni ai paralticului, au venit să ajute la o problemă punctuală: *cărarea lui cu patul*.

L-au adus la Domnul ca să *îl vindece*...și nu numai că *l-au adus* dar au făcut un gest neobișnuit: au deschis acoperișul și spărgând tavanul au coborât patul pe care zăcea cel bolnav (v. 4).

Da, e *de întrebat* dacă *au reparat* acoperișul...și de ce oamenii de *la ușă* (v. 2) nu au fost atât de *drăguți*...ca să se dea la o parte.

Însă oamenii care *n-au timp* decât pentru ei și pentru orgoliul lor minor, *n-au timp* de...cazurile *complicate*.

Cazurile *complicate*, ieri și azi, sunt *aduse* la Dumnezeu sau *lăsate* în seama Lui...deși *frumusețea* umanității constă în întrajutorare, în iubire, în uitare de sine...

Dacă te bagi *în față* doar pentru ca *să ai parte* de minune, dacă *te auto-propui* fără consistență interioară nu câștigi nimic în fața lui Dumnezeu, pentru că la El intră...doar iubirea.

Doar uitarea de sine...

Doar mila...

Dumnezeu, în comparație cu omul, *îi iubește* pe cei care *nu par a fi proprii* iubirii dar sunt *în rădăcinați* în iubire.

Pe cei care *nu par* a fi ceva de ei...dar care au *toate datele necesare* pentru lucruri mari.

Și vedem acest lucru pretutindeni: Dumnezeu dă *daruri imense* celor săraci, celor orfani, celor cu multe deficiențe, celor ignorați și marginalizați...iar cei care au *toate condițiile* să facă lucruri mari fac...*pierderea timpului*...

Pentru că în cazul *excelenței* e nevoie nu doar de *harul* lui Dumnezeu ci și de determinarea noastră, de munca noastră continuă, epuizantă.

Iar Dumnezeu *este* cu cei care vor mult...*binele*...

Pentru că *binele nostru* vine din *iertarea* și din *ajutorul* lui Dumnezeu.

Și vedem acest lucru din modul *cum reacționează* Domnul la iubirea și la *așteptările* lor bune.

El *îi dă iertare de păcate* (v. 5) paralticului, pentru că *iertarea Lui* e *sănătatea* omului.

Iar acum, în post, umilirea sufletului și a trupului nostru ne face să simțim foarte acut nevoia de iertare, de împlinire interioară, de bucurie duhovnicească.

Pentru că întorcându-ne spre noi, spre *vederea de sine*, vedem că acolo, în lăuntrul nostru, avem nevoie de *iertarea Lui* pentru ca să fim *sănătoși*.

De aceea pocăința noastră, care are nevoie de multe iertări sacramentale/ de multe spovedanii, e cea care lucrează *vindecarea noastră* de patimile pe care ni le-am produs singuri.

Păcatele noastre, ca și colțul ierbii, nu se ascund numai *în suflet* ci se văd și pe trupul nostru...ca boli, ca urâtenie, ca îmbătrânire prematură, ca lipsă de coerență...

Pentru toate acestea ai nevoie de *iertare*, de îndreptare...dar și de *prieteni*, de prietenii lui Dumnezeu, care *te țin* în bine.

Căci *schimbările duhovnicești* au nevoie de *cadru propriu* schimbării.

Adică de încredere, de întrajutorare, de dialog *profund*...și nu *cazuistic*...

Dar pentru a fi *alții* trebuie să ne umplem de *puterea iertării* lui Dumnezeu (v. 10), care ne ajută *să fim alții*.

Trebuie să ne umplem de *mila Lui* în mod real, de aceea cu consecințe *frumoase* în viața noastră...care *să ne ridice* din viața trecutului pentru *viața veșnică* cu El (v. 11).

Căci *iertarea Lui* ne umple de *veșnicia Lui*.

De simțirea că avem *o sănătate stabilă*, dumnezeiască în noi, pe aceea care vine de la El și întru El vedem că noi *stăm...stăm bine*, cu adevărat...și *nu mai fluctuăm* între bine și rău.

De aceea una din marile binefaceri ale lui Dumnezeu în viața noastră e aceea că viața duhovnicească ne face *stabili în bine*, în adevăr, în iubire.

Că această *stabilitate* pe care o aduce *viața în har* și *în bine* ne devine *sănătatea* noastră interioară, *aerul* nostru, la care, atunci când cădem...vrem *să revenim* imediat...

Și acesta e *semnul* că cineva e *om duhovnicesc*: nu suportă păcatul în el...după cum nu suportă mirosul urât, murdăria, nedreptatea, impostura...

Aversiunea față de păcat, față de rău, față de impostură e una *imediată*, naturală, pentru că a fost învățat de Dumnezeu și de viața cu El *să nu mai suporte* contrafacerile.

De aceea avem nevoie de *adevărurile dure* despre noi dar și de *vederea reală* a potențelor noastre și de *întrajutorare*, pentru ca să fim cu adevărat cei care *putem fi*.

Dar dacă *nu purtăm* pe nimeni...dacă nu avem *grijă* de nimeni...dacă nu facem niciun efort și niciun sacrificiu...ușile rămân *închise*...cu atât mai mult acoperișurile caselor, ale spitalelor, ale

orfelinatelor, ale caselor de bătrâni, ale pușcăriilor, ale inimilor...

Rămân *închise*...și noi *absenți*...

Absenți din viața oamenilor, din credința lor, din așteptările lor...

Iar sărăcia și dezorganizarea socială vor crește. Va crește violența interioară. Va crește neputința de a găsi soluții.

Va crește disperarea...lipsa de sens...perversitatea...demența...

Și dacă, despre Domnul, oamenii spuneau, că *astfel de lucruri niciodată n-au mai văzut* (v. 12), cred că așa vom spune și noi, pas cu pas: *n-am fi crezut că se poate ajunge până aici*...

Pentru că *dezmembrarea* unei societăți începe cu *uciderea încrederii* ei.

Iar când *omorâm* încrederea omului, când *îi negăm* posibilitățile de viață și de exprimare, facem din el o potențială *bombă cu ceas*.

Care poate *exploda*...sau muri *neștiut*, nevăzut de nimeni...

De aceea eu nu mă mai *mir* că se petrec *orori* de toate felurile, atâta timp cât văd *cât de bine* sunt *hrănite* mediatic, ideologic, guvernamental *fobiile* oamenilor.

Cu știință sau *din indiferență* față de consecințe...

Însă *reconstrucția interioară* a societății pornește de la om, de la păcatele omului și de la dorința lui de sănătate.

Cel care dorește *să fie viu* trebuie *să își omoare* păcatul care *l-a omorât* pe el.

Și păcatul *se omoară* prin spovedirea lui și prin luptarea împotriva lui în viața noastră.

De aici, de la predica și viața Bisericii începe *reconstrucția* societății românești!

Pentru că e nevoie de adevăr, de pace interioară, de muncă, de fapte sfinte în tot parcursul vieții noastre pentru a ne păstra în...*normalitate*.

Iar dacă *normalitatea* e *viața cu Dumnezeu*, viața *sfântă*, atunci *reconstrucția* unui om și a unei societăți pornește de la dorința de *sfîțire interioară*.

Și mă rog ca Dumnezeu să ne dea tuturor dorința de *a ne sfîți viața*, pentru ca să vedem ce înseamnă *să trăim* în ritmurile *normalității* lui Dumnezeu. Amin!

Cuprins

1. Predică despre *milostivire* [12 noiembrie 2012] (2-8)
2. Predică la *pomenirea* Sfântului Patriarh Ioan Gură de Aur [13 noiembrie 2012] (9-14)
3. Predică la *pomenirea* Sfântului Arhiepiscop Grigorie Palama al Tesalonicului [14 noiembrie 2012] (15-20)
4. Predică la *pomenirea* Sfântului Preacuviosului Paisie Velicikovski [15 noiembrie 2012] (21-25)
5. Predică despre *boală* [15 noiembrie 2012] (26-30)
6. Predică la Duminica a 26-a după Rusalii [2012] (31-38)
7. Predică despre *predicator* (39-44)
8. Predică la *Intrarea în Biserică* a Maicii Domnului [21 noiembrie 2012] (45-51)
9. Predică despre *politicieni și politici* [21 noiembrie 2012] (52-56)
10. Predică despre *uitarea de sine* [21 noiembrie 2012] (57-60)
11. Predică la Duminica a 30-a după Rusalii [2012] (61-64)
12. Predică la *pomenirea* Sfintei Marii Mucenițe Ecaterina [25 noiembrie 2012] (65-70)
13. Predică despre *puterea exemplului rău* (71-74)
14. Predică despre *insolență* (75-78)
15. Predică la *pomenirea* Sfântului Apostol Andrei [30 noiembrie 2012] (79-82)
16. Predică la Duminica a 31-a după Rusalii [2012] (83-87)
17. Predică despre *iubirea de neam* [1 decembrie 2012] (88-91)
18. Predică despre *prezența valorică* la nivel online (92-97)

19. Predică la *pomenirea* Sfântului Arhiepiscop Nicolae al Mirelor Lichiei [6 decembrie 2012] (98-102)
20. Predică la Duminica a 27-a după Rusalii [2012] (103-108)
21. Predică la Duminica a 28-a după Rusalii [2012] (109-114)
22. Predică despre *ochii frumoși* (115-119)
23. Predică despre *femeile care îmi plac* (120-123)
24. Predică despre *alegerile trainice* (124-130)
25. Predică la Duminica *dinaintea* Nașterii Domnului [2012] (131-135)
26. Predică la *Nașterea* Domnului [2012] (136-139)
27. Predică despre *luminarea* omului (140-146)
28. Predică. Cine *ne încununează* pe noi? (147-151)
29. Predică. Cine te face *să arzi*? (152-155)
30. Predică la Duminica *după* Nașterea Domnului [2012] (156-162)
31. Predică la *tăierea împrejur* a Domnului [2013] (163-166)
32. Predică despre *libertate* (167-171)
33. Predică. Dreptatea lui Dumnezeu este *altfel* (172-175)
34. Predică la *Botezul* Domnului [2013] (176-179)
35. Predică la *soborul* Sfântului Ioan Botezătorul [7 ianuarie 2013] (180-186)
36. Predică despre *lipsa de concentrare* (187-190)
37. Predică la Duminica *după* Botezul Domnului [2013] (191-195)
38. Predică despre *zăpadă* (196-199)
39. Predică la Duminica a 29-a după Rusalii [2013] (200-205)
40. Predică despre *noi și alții* (206-210)
41. Predică la Duminica a 31-a după Rusalii [2013] (211-215)
42. Predică despre preot (216-220)

43. Predică la Sfinții trei Ierarhi [30 ianuarie 2013] (221-225)
44. Predică la Întâmpinarea Domnului [2 februarie 2013] (226-229)
45. Predică la Duminica a 32-a după Rusalii [2013] (230-237)
46. Predică la Duminica a 16-a după Rusalii [2013] (238-243)
47. Predică la Duminica a 17-a după Rusalii [2013] (244-248)
48. Predică la Duminica a 33-a după Rusalii [2013] (249-255)
49. Predică la Duminica a 34-a după Rusalii [2013] (256-261)
50. Predică: Cât de *bătrân* ești? (262-265)
51. Predică la Duminica *Înfricoșătoarei Judecăți* [2013] (266-271)
52. Predică la *pomenirea* Sfântului Simeon Noul Teolog [12 martie 2013] (272-275)
53. Predică la Duminica *izgonirii* lui Adam din Rai [2013] (276-280)
54. Predică: Despre *firescul* care impresionează (281-284)
55. Predică la Duminica întâi din Postul Mare [2013] (285-289)
56. Predică la praznicul Bunevestiri [2013] (290-296)
57. Predică la Duminica a 2-a din Postul Mare [2013] (297-302)

Pe coperta primă sunt *clopotele* Mănăstirii
Zloți din Republica Moldova¹⁸⁶.

¹⁸⁶ Fotografie preluată din locația:
<http://manastirezloti.wordpress.com/2008/01/10/la-manastirea-zloti-bat-clopotele/>.

© Teologie pentru azi | 2013
<http://www.teologiepentruazi.ro/>

Cartea e proprietatea Pr. Dr. Dorin
Octavian Picioruș.

Ediția de față e una gratuită.

Ea nu poate fi tipărită și
comercializată fără acordul direct al
autorului.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*